

Přednášky Ivy Adamcové

JILEMNICE 2012

Iva Adamcová – Jílemnice 2012

Vítám vás, moc jsem se těšila, všude jsou vždy správní lidé a atmosféra je fajn. Doufám, že budete v pohodě, už dlouho se nenatáčí. Vidím tady některé tváře, které jsou skoro na každé přednášce. Vím, že je to pro vás velmi důležité a vždy přijede skupina lidí, která potřebuje slyšet právě tyto věci. Začínáte se vyvazovat z iluze našeho světa, která je velmi, velmi těžko prohlédnutelná. Na Youtube a na mých webových stránkách už videa přibývat nebudou, jsou tam pouze některá. Můžete si o záznamy z přednášek napsat Danovi Hrabalovi přes e-mail. Dan zpracovává všechna nahraná audia, abyste věděli jemnější, podrobnější informace, které nemohou být uvedené na veřejnosti. Vy víte, že vše je Celek. Ale kdyby poslouchali informace lidé s negativním vztahem k životu, to znamená se silným egoismem, co prosazují svoji vůli vůči světu, a tím posilují oddělenost, bylo by jim špatně.

Já vám vysvětluji, že jste Celek, jste součástí Celku a ve skutečnosti neexistujete, protože skutečný je jenom váš niterný obsah. Nejste to, co si navenek obleče Bůh, který si přijde zahrát roli člověka, jeho jména. Teprve až to pochopíte a přijmete cokoli ve vnějším životě, začnete ovládat hmotu, která zatím ovládá vás. Mnozí z vás už si mohou vyzkoušet, že to skutečně pracuje a začínají se dít neuvěřitelné zázraky. Zažívala jsem je celý život jenom díky tomu, že jsem byla optimista. Ve velmi krátké době, v osmi a půl letech, jsem si prožila velice drsnou osmi a půlletou zkoušku, kde jsem si mohla ověřit, jak umím ovládat svět. A dělo se to proto, abych si ověřila fungování těchto zákonů a jednou vám to mohla předat. A pro mne, věřte mi, nebyla ta zkouška drsná.

Celek-Bůh je jenom energie. To už víte. Dřív existovala pouze běžná víra, kterou podsunovala lidem církev, kde byli vedení v určitých skupinách, a je jedno, do jaké církve člověk přišel. Na druhé straně byla věda, která to absolutně popírala, a zvláště u nás. Uvědomte si, že tady vládla totalita a komunistický světonázor vtlučoval lidem do hlavy, že to tak není. Napřed se musí narodit hmota, ta je prvotní, a pak je teprve Duch. Bylo to nutné, není zapotřebí zavrhnout nic. V této fázi vašeho vývoje jste se mohli velmi obtížně prokousávat životem. I v této době někteří žili spokojený život, aniž by se znečistili nemorálním chováním, udáváním nebo podlézáním, a nemuseli vytvářet negativní pocity vůči těm, kteří to dělali z určitých důvodů. Měli finanční starosti nebo obavy o děti, aby se dostaly na školu. Každý člověk je skutečně prozkoušený, aby se zjistilo, co umí nebo neumí. Nejlepší fáze byly u lidí, kteří se věnovali třeba zahrádkám a žili v poklidu. Nemohli cestovat, tak necestovali, vzali kolo a šli na procházku. Ale žili spokojeně a nebědovali.

Všechny bytosti na planetě jdou vývojově vzhůru a zastupují zde všechny hladiny, to je symbol celistvosti člověka. Každou fázi si prožíváte na jednotlivé čakře desítky životů. Vše podporuje všechno, i bytosti, které brojili, bouřili a dělali tzv. odboj. Také jsou prozkoušeni, je to jakoby kalnější fáze, ale způsobí zase rozvrat toho původního. Vidíte, jak se všechno na sebe naskládá a pracuje, podporuje se. Každá bytost, která cokoliv dělá, si uvědomí, až odloží své tělo, jak její konání ve vůli člověka bylo zbytečné.

V posledních 100 letech planeta prožila obrovské boje. Dvě světové války a věci, které se udály, byly pro vás vývojově dobré. Mnoho duší se narodilo do válečné doby, spousta lidí měla někoho z rodiny ve válce nebo v koncentračních táborech. Museli jste si vyzkoušet čistotu, obavy i situace a dopady, které se týkaly udávání. Člověk byl zatížený, jak se bál o svoji rodinu, a unesl velice důležité zkoušky, protože se blížila tato doba.

Už víte, že vaše těla, která jste mnoho let považovali za sebe, nejste vy. Je to hmota vašeho života. Hmota, kterou jste si vybrali s programem DNA, obsahuje celý váš život neboli proces, který nazývám už od základních přednášek bodem A (to je narození do hmoty) až po den B. To je takzvaný tunel. Vy se narodíte, otevře se tunel a krok za krokem jím procházíte. V něm čas neexistuje, on skutečně neexistuje, je to pouze lineární přenos pocitů vašich hmotných smyslů. Minulost není, minulost byla, když byla přítomností, tehdy se udála. Pak je přítomnost a má také své podmínky, to vám hned vysvětlím. A budoucnost bude, až zase bude přítomností. Procházíte hotovým tunelem, kde je krok za krokem vše nastaveno, i kde zabočím doleva i doprava. Tunel je váš osud zaznamenaný v DNA a vybrali jste si jej jako Bůh. Ale pozor, v okamžiku, kdy já jako Iva nebo vy jako vaše jméno a tělo řeknete emocí NE, nastává blok. Je jedno, jestli na jedničce (1.čakra) považujete něco za špatné. Není to špatné, daná situace je, jaká je. Druhý člověk udělal, co udělal, protože to jinak neumí pod svým egoismem, který neumí odmítnout. Vše zdánlivě negativní dělá a křičí červená hladina oddělenosti neboli zákon hmoty neboli Satan neboli egoismus, to je jedno, jak to nazvete. Je to iluzorní oddělení jedince, který si připadá jako tělo, a bojuje se světem. Bojuje řadu životů a neví, že všechno, co se tady negativního odehrává, dělá Satan (hmotná hladina). Když proti vám bude stát druhý člověk a bude na vás křičet, bude vám nadávat, bude vás proklínat, bude vám dělat věci, které vy jako jedinec považujete za zlé, to nedělá on, ale jeho malé já neboli egoismus. Hlas Ega se ozývá někdy i ve vás a máte s ním někdy problémy. Neumíte se s ním ještě neztotožnit. Pozor, to je univerzální hlas. Každý z vás má ale v sobě jiné čidlo v levé hemisféře vašeho mozku a druhotný přijímač v duchovním srdci, kde vznikají pocity, které přehodnocujete v mozku jako myšlenky. Jestliže se s myšlenkami ztotožníte, pokračujete už jako tělo, převzali jste nad tím zodpovědnost, ale jste jenom marionety.

Uvědomte si, že lidé, co žijí negativní děje, jsou vlastně mrtví. Oni nežijí, oni jsou žití, ano. Jsou skutečně mrtví, protože jsou marionety, za které hladina egoismu tahá. Člověk s negativní emocí je jakoby ucpaný, připadá si jako hmota, jako své jméno. Dejme tomu, když to bude Jan, bude si připadat jako Jan. Ale druhý člověk, který už bude osvobozený, už nemusí prožívat žádné negativní emoce. On ví...

Nedávno jsem někde řekla: „Ano, i osvícenci jsou pod hladinou hmoty.“ Při narození se ponoří pod hladinu hmoty. Člověk, dokud má tady tělo, musí vnímat egoismus, slyšet negativní myšlenky. Osvícenec jich má méně, ale jsou tam také. Ano, i já je mám, jsem člověk. A věřte mi, měli to i všichni lidé, kteří byli takzvaně svatořečení v minulosti. Byli to ti nejobyčejnější lidé, protože v nich Božství už mohlo dělat zázraky. Ještě se k tomu vrátím, abyste tomu rozuměli, protože teď je obrovský chaos mezi přechodem 3D a 5D. Co znamená magie a čistota, sjednocení. Kdy smíte začít dělat zázraky, je vývojově nastavené. Nicméně vrátím se k osvícenému člověku. Já už

vnímám, že hlas Ega není můj. Osvícenec slyší a vnímá egoistický hlas, ale už ho ignoruje a ví, že není jeho. Už ho nesere. /Smích/ Ano, ano, to si budete pamatovat díky té mojí sprostěrně.

Já si pamatuji, jak starý pan Kalík kdysi dávno jezdíval s náctiletými dětmi z učňáku. Byl v Peruci, uměl moc hezky povídat a vyprávěl, že tam u kamene přerážnul Oldřich Boženu u dubu. Po 40 letech potkal bývalého žáka a ten říkal: „Pane Kalíku, já na vás nemůžu nikdy zapomenout. A pamatuje si to celá třída, nedávno jsme měli sraz. Ani bych nevěděl, kde je Peruc a kde ten Oldřich přerážnul Boženu, jestli to byla Božena nebo Máňa. Ne, to nikdy nemůžu zapomenout díky vaší povídačce.“ Já to mám ráda, je to takové pestřejší, člověk si na to vždycky vzpomene.

Vše potopené pod hladinou 3D je pod hmotným zákonem. Vidíte, jak je ten zákon geniální. Napřed se musíte naučit zvládnout svůj vlastní egoismus a věřte mi, že nejlepším a největším pomocníkem je naše srdce. Už jsem vyprávěla na základních přednáškách, že náš panáček má dvě fáze vývoje. Máte Nadjá, Božství se plní život po životě a přibývá se zkušenostmi, které si odnášíte do dalšího života. A také dostanete veliký egoismus, to je obrovská, nabalená koule a život za životem se slupka odlupuje. Je to taková velká cibule. Pokud máte v sobě polovinu egoismu a polovinu Božství, dostanete se do poloviční čakry, to znamená do čtyřky, kde poprvé člověk zažije, co je láska. To vám bude jednou velmi platné, Božství dále přibývá, životy pokračují a vám přibývá náběr zkušeností z každého života. Když už smíte slyšet moje přednášky, máte v sobě hodně Božství. Uvědomte si, že i v současném životě to máte velmi pestré a můžete osahávat různé situace a zkušenosti s druhými lidmi.

Nejde o to, abyste milovali a vysílali záměrně lásku, nějaké vibrace, ne, ne, ne. Správně nastavená láska má mít formu soucitu. I když jsem dost čistá, přijde mi egoistický člověk vybit minulostní karmu tím, že mi ublíží. Věřte mi, každý z vás nějakou karmičku ještě na sobě má. A jediné čisté vygumování vaší karmy je, že vám někdo přijde jakoby ublížit a prozkoušet z vaší reakce. On vám přichází pomoci, což egoistický člověk nikdy nemůže pochopit. Proto vystřelí znovu negativní emoci, když mu něco druhý člověk nebo svět udělá, a tím si zase zapíše karmu. Těsně před fází, než se úplně očistíte, je stav, kdy jste pro druhé za blbce. Oni nechápou, vnější svět to nechápe. Hladina egoismu je mazaná. Představte si nejenom 2 panáčky, bohužel nemám větší tabuli, ale tady budou miliony a miliardy panáčků spojení, protože vy jste všechno, co je vedle vás, vidíte to? Vy jste i nitrem druhého člověka. A je jedno, jestli je druhý člověk ucpaný negativní emoci nebo je čistý jako vy, stačí váš postoj nitra, který Božství i uvnitř druhého člověka odezírá.

Já si pamatuji, jak jsem jednou byla ve skupině lidí, a křičel na nás jeden člověk. Ošklivě nám nadával, že jsme kretení a že jsme něco neudělali a udělali. Mně to bylo jedno. Když zapomenete na hmotu, kterou tady reprezentujete, tedy v mém případě na Ivu, je vám jedno, jestli vás někdo urazí. To je, jako kdyby vám někdo urazil kolo. Řekl: „To kolo je idiot.“ Tělo je jenom věc, ve které se pohybují, to nejsem já, vůbec si ho nepřivlastňuji, tudíž je mi v uvozovkách „lhostejné“. To znamená, nemůže mi být líto, že mi někdo za něco nepoděkoval. Mít dobrý úmysl, to stačí. Božství odečítá úmysly a budete vyzkoušeni, když budete mít úmysl někomu pomoci a on vám třeba vynadá. I

tím musíte projít a musí vám to být jedno. To je věc druhého člověka. Jste zodpovědní pouze za své prožitky, abyste uvolnili kanál směrem nahoru a byli pokorní. A to je velmi důležité.

Když nám ten člověk nadával, mně to bylo jedno. Popíjela jsem kafe a pozorovala zbytek naší skupiny, jak reagovali. Většinou lidé reagovali v sobě. Poznáte, když člověk podléhá egoismu, zrudne. Je rudý od krku nahoru, jak se to v něm brání, pere. Někdo si o něm myslí, že je idiot, někdo, že nemá zapotřebí to poslouchat, různé reakce. Někdo se s ním hádal. Ten člověk, křičel, křičel, křičel, a najednou do mě zapíchl oči a říká: „Na vás to neplatí.“ Víte, on vycítil, že jsem si o něm nemyslela, že je blbec a idiot, Bůh v něm to věděl. Já jsem jenom věděla, že podléhá hladině, která ho nutí křičet na lidi. On něco chtěl a nebylo to tak, jak to chtěl.

Egoismus je, když mám přání a chci něco jiného, než se děje. A pak to ve mně bouří. Ne, vy se máte vždycky dívat na to, co máte. Potom dostanete víc, protože je ve vás přítomno Nadjá a souhlasíte s původním plánem. Vy se skutečně posunujete ve vašem tunelu krok za krokem, okamžik za okamžikem se posunujete v osudu. Z levé i z pravé strany jsou dveře. Zleva vstupují lidé v určitou dobu, kdy mají přijít. Je naplánováno, že přijdou a jdou s vámi nějaký čas, pak zase odejdou, někdy se vrátí, někteří už se nevrátí, ať už fyzicky nebo odejdou ze svého tunelu, který tam končí. To je jedno, to je pohled 5D. Pokud to tak máte, i kdyby vás někdo fyzicky opustil skutečně navždy, máte být jenom šťastni, že ve vašem tunelu byl. Kdyby tam nebyl, byla by to škoda. Vy jste ho měli v plánu svého vývoje. Druhý člověk totiž od vás nikdy nemůže odejít, stále ve vás zůstává a poděkujte, že jste se s ním směli setkat, protože byl v plánu vašeho života. On vám měl něco předat. Předávání se děje spoluprací nebo nespouprací, podle toho, jak si lidé řeší věci. Víte, jaký mechanismus tady pracuje, kontaktem s druhým člověkem řešíte různé situace a učíte se vzájemně.

Většinou máte v osudu víc lidí, víc bytostí. Po odchodu druhého člověka z vašeho života a po každé situaci, kterou s ním prožijete, jste jiní, umíte jinak reagovat na danou situaci. On vám dal dar. Bylo to v plánu, protože vývoj Celku je skutečně v plánu. Když vaše tělo druhého člověka přijímá, naučili jste se přijímat různé situace, jeho konání, co dělá světu nebo vám, tehdy si to odnášíte do dalšího života. Vaše buňky mají hotový program v plánu.

Tyto plány se také dědí, vybíráte si otce a matku. Podle jejich genomu půl na půl je potom váš genom a váš osud nastavený. Jsou tam určité komůrky – nabídky povahových vlastností, ke kterým budete inklinovat, a je tam maličká vůle, kterou si můžete vybrat, protože už jste si něco odžili svojí vlastní minulostní zkušeností, kterou si přinášíte. Není to úplně stoprocentní. Máte nabídku, kterou využijete ve svém rozsahu. To je jediná vůle, kterou máme. A věřte mi, každá jiná vůle, kterou prosadíte jako člověk neboli vaše jméno, vám zdemoluje tělo. To je takové to odmítání, když se škubnu, řeknu NE!

Nejjednodušší je přijímat lidi a situace přesně takové, jací jsou. Věřte mi, klidem se vše vyřeší. Nedávno mi někdo řekl: „To znamená, že se nemám bránit?“ Vy se můžete bránit. Paradoxní je, že se ubráníte nejvíc svým klidem. Potom už se do té situace nikdy

nedostanete. Což nemůžete vysvětlit člověku, který vnímá jenom svýma očima. Ano, všechno, co vás potkává, jste si zasloužili a zapsali v minulosti buď svého současného těla, anebo svých minulých těl. Ve vývoji stále pokračujete.

A jsem u problému, který je velmi důležitý znát. Abyste pochopili význam karmy. Na světě je spousta magie a někteří lidé ani nevnímají, že magii dělají. Co to znamená magie? Magie je extrémní a zvýšené prosazování vůle člověka. Podívejte se kolem sebe, kolik mágů máte ve vašem filmu života. Mág je člověk, který prosazuje svoji vůli a obrovsky se zlobí, když není po jeho. Je jich opravdu hodně a někteří jsou velmi zlí a vysílají velice negativní myšlenky. V současnosti se děje na světě hodně drsných věcí. Ano, to s tím souvisí, protože my jsme postoupili. Planeta postoupila, zvýšila se jí vibrace, to znamená, že se zvýšily vibrace i vám všem. A v této vibrační hladině při přechodu jednoho platonského měsíce do jiného, hladina egoismu jinak reaguje. Velmi agresivně. Jestliže se něco děje pod hladinou s egoistickým úmyslem, hned přijde obrovský náraz zpět. Dříve to trvalo dlouho, karma se vybíjela až v dalších životech. Dneska ne, dnes je to velmi čerstvé a s velikánským dopadem. Nicméně všechno, co je čisté a je myšleno opravdu dobře, má zelenou. Najednou všechno klope a odvíjí se bez problémů. Naopak všichni vám podávají pomocnou ruku. Všechno skutečně pracuje ve prospěch čisté myšlenky, která není ovlivňovaná. Ale budete velmi prozkoušeni.

Budete velmi prozkoušeni ve hmotě. Co to znamená? Uvědomte si, co všechno je hmota. Hmota je lidské tělo. Nesmíte vlastnit ani svoje tělo a nepřivlastňovat si ani jeho výkon. Kdybych měla pocit, že jsem důležitá já Iva a toužila bych být slavná nebo bych měla pocit, že beze mě to nejde a vy se to jinak nedozvíte, to byste viděli, co by ze mě padalo za blbosti. Hlavně bych byla nemocná, to by bylo hodně výrazné. Ne, karmajoga je velice obtížná disciplína. Karmajogín je člověk, který koná jenom s láskou. Vidíte, jak je to nasměrované přes srdce. Nepřivlastňujete si výsledky své práce, necháte pracovat Boha. Kdybych si myslela, že to jsem já, kdo přednáší, nedostali byste tolik informací, protože já jako Iva bych to brzdila. Uzavírala bych tok myšlenek, které mají sem mezi vás přijít. To není moje, já zažívám obrovský klid. Nikdo mne neobtěžuje ani v mém běžném životě. Všechno se skutečně děje správně. Je to někdy trochu obtížné pro moje fyzické tělo, protože nestíhám, ale já to dělám moc ráda. Tím jediným si vlastně pomáhám, ale hlavně si nic nepřivlastňuji. To je strašně důležité, že to nechám jenom probíhat.

I v laborce práci jenom pozoruji a v minulosti jsem skutečně zažila neuvěřitelné věci. Někdy se stává, že doktor řekne: „Je to moje teta, dej si záležet.“ Před lety jsem se hodně snažila a práce dopadla katastrofálně. Jakmile vsunete své ego, to snažení, už je průser. Ne, všechno musí být spravedlivé, nestranné. Je mi jedno, jestli je to teta pana doktora nebo bezdomovec, který si přijde nechat opravit zub. Je tam stejný náboj, jenom nechám ruce pracovat a prohlížím si to zdálky. Věřte mi, Bůh to udělá vždycky líp, než by to udělala Iva. Nesmíte se ztotožnit s tělem, na vaší cestě vzhůru je to strašně důležité. To je první, zapomeňte na sebe, na výsledky. A pozor, budete také prozkoušeni, když pro někoho s dobrým úmyslem něco uděláte. Budete to dělat rádi, ale druhý člověk vám ještě vynadá za to, co jste udělali. To je velká zkouška, kdy si prozkoušíte, jestli je hladina vašeho ega už čistá nebo jestli ještě začnete bouřit. „Já se

na něj příště vykašlu, já to dělat nemusím.“ To dělá ego. Ne, ne, ne, ne, mně to je jedno. Klidně se druhému člověku omluvím. Řeknu: „Jé promiň, to mě mrzí.“

Předevčírem jsem zažila věc, už jsem jí někde vyprávěla. Byla jsem na návštěvě u starého pana Kalíka, protože to vypadá, že pan Kalík už tady dlouho nebude. Leží v nemocnici a já jsem tam přišla velmi pozdě. Měla jsem tam být ve dvě hodiny, ale nestíhala jsem. Vběhnu na oddělení, kde je 5 postelí, samá stará těla, všichni jsou velmi nemocní. Jedna paní na návštěvě, já jsem nesla v ruce banány, vběhnu tam a pan Kalík neslyší, má naslouchátko, a ještě mu blbě funguje. Říkám: „Kalíčku, já se omlouvám, mám dneska zpoždění hodinu a mám jenom 10 minut.“ A on: „Co jste říkala, Ivčo?“ Zvedla jsem hlas a říkám: „Omlouvám se.“ A zase to celé zopakuji. „Já jsem vás zase neslyšel.“ A začal ťukat do toho naslouchátka. Ještě víc jsem zvedla hlas a najednou z vedlejší postele se také zvedl hlas. Já vím odkud (hlas ega) a mně to je jedno. Stál tam nějaký pan doktor, veliký, urostlý, starší člověk. Říká: „Já se tady nebudu s vámi překřikovat. Já jsem tady doktor a já tady vyšetřuji.“ Návštěvy byly povolené do 3 hodin. Otočila jsem se a říkám: „Ježíš, promiňte, pane doktore, to mě hrozně mrzí. To jsem nechtěla. Víte, pan Kalík neslyší, já se omlouvám.“ On ještě mezitím řekl, abychom vypadli.

Vystřelila jsem z té místnosti, vyběhla jsem do předsínky, koukám a vyběhla ta druhá paní. A bylo vidět, jak si říká: „Vždyť jsou ještě návštěvy...“ Říkám: „To nic není, on jen potřebuje vyšetřit toho pána. To mi nevadí. Akorát mě trošku tíží, že jsem přišla jen na 10 minut, víc nemám. Potřebuji stihnout práci a ráno odjízďím do Jilemnice. Pan Kalík o návštěvu přijde, nedá se nic dělat. To si počkáme, nebojte.“ A koukám se na pana doktora, protože byl vidět v odrazu, jak tam stála postel. Nádherně se k tomu pánovi choval. On měl nějaké problémy s polykáním, pokládal mu ruce a hezky s ním mluvil. Asi po deseti minutách vyšel ven a my jsme směly dovnitř. A pan Kalík vyděšeně: „Kam jste šla?“ On ničemu nerozuměl. Přišla jsem, prdla jsem mu banány a říkám: „Kalíčku, pan doktor nás vyhodil, protože se nechtěl překřikovat. Já jsem na vás moc křičela.“ A on: „No teda.“ Říkám: „To nic není.“ A najednou se ozvalo z vedlejší postele: „Mladá paní, prosím vás, nezlobte se.“ Říkám: „To víte, že se nezlobím, on vás chtěl vyšetřit a já jsem fakticky řvala, protože pan Kalík neslyší. To jsem opravdu asi neměla. Ale můžu vám říct, že se mi strašně líbilo, jak se k vám pan doktor choval. Byl fakt fajn.“ A všichni přítomní lidé i paní na návštěvě i pacienti koukali. Ano, vy lidem ukážete, že se dá vyřešit i jakoby nepříjemná situace. Ona nebyla nepříjemná. I pan doktor si uvědomil, že to nemusel tak rázně řešit. Jedině klidem, nikdy to nejde jinak. Nezůstane ve vás žádný blok, já jsem neměla žádný negativní pocit. Ano, v tu chvíli jsem negativní rušivý element, a tak odejdu. Tečka. Nic neřešte. Jedině tak se vše krásně vyřeší, může přijít i nějaká omluva nebo nějaké dovysvětlení, ale nepočítejte s tím, vše se uděje samo.

Já nevím, jestli jsem vám někdy vyprávěla, jak jsme kdysi dávno s mojí starší dcerou Lucinkou svázely práci. Ona vždycky říkala: „Mami, můžu s tebou jít? S tebou se vždycky něco děje.“ Říkám: „No pojd', ale nemám v plánu, že budu dělat něco extra.“ Odjízďely jsme z poslední štace a Lucka říká na jedné křižovatce: „Mami, dělej, já se počurám.“ Říkám: „Ty Kubo, proč ses nevyčůrala teď v té ordinaci? No, nebudeme to řešit.“ Ona: „Fakt jed'.“ Jak řekla: „Jed'!“, já jsem šlápla silou na plyn. Auto vystartovalo,

a to bylo u Zámecké zahrady a vedle byl takový tunel ze stromů. Znáte to? Někde jsou koruny stromů spojené. Už je to hodně let zpátky, bylo jí 15 a teď je jí přes 30. Tehdy se ještě v létě nesvítilo. Ve stínu jelo lahvově zelené auto, a jak jsem vystartovala, najednou jsem zahlédla periferně v levém oku pohyb, noha mi okamžitě skočila z plynu, takže to bylo start a potom íííííííííí, jak auto brzdilo. Zelené auto nás předjelo snad jen 10 cm a vylezl chlap jak hora, nasranej jako dlaždič a vyloženě mi šel dát do kušny. Lucka je vtipná, říkala: „A mám po mamince. To jsem zvědavá, jak to vyřešíš.“ - „Ty se chceš zase bavit, jo?“ Protože ona předtím se mnou šla s tím, že se zase něco bude dít.

Šla jsem pánovi naproti, říkala jsem si: „Jestli mám dostat do kušny, tak jo.“ Musíte to přijmout. Ten člověk byl vyděšený, reaguje jeho ego. Vy se nesmíte odříznout odsudkem. Ne, jen jsem pozorovala jeho tělo, jak se blížilo. Otevřela jsem dveře, stoupla jsem si před něj a říkám mu: „Jestli mi jdete rozbít kušnu, tak si poslužte, zasloužím si to, ale já jsem vás neviděla. Podívejte se, jaký je tam stín.“ On přede mě doběhl a jak byl nafouknutý, že mi něco řekne, chvíli koukal a udělal fůůůůů, otočil se a odešel. /Smích/ Lucka zírala, to bylo super. Říkám: „Hele, přežila jsem.“ Přijetím ovládáte úplně všechno. Ale kdyby byl uvnitř mě ještě jemný odpor, k něčemu by došlo. Můžete skutečně zvládnout úplně všechno. Může se stát cokoliv.

Nejprve zapomenete na své tělo i na vlastnění druhých těl. Začíná to dětstvím, kdy jste sourozenci a vlastníte své rodiče. To znamená, žárlíte. Zkuste si vzpomenout, když jste byli malí. Měli jste nějakou kamarádku, kamaráda a přišel někdo třetí. Už nebyla harmonie, už na sebe děti žárlily a dělaly naschvály. Už si dělaly nepříjemné věci a trpěli všichni tři. Každý to prožívá jinak. Vlastníte partnery, vlastníte svoje děti a prožíváte různá odmítání. Pro kolik lidí je obtížné, když se vám třeba dítě rozhodne odstěhovat do ciziny.

Pamatuji si, když se vdávala naše Lucka. Bylo jí 17, vdávala se těhotná. Já jsem jednou jela do Prahy a přijela jsem na benzinu v Teplicích, byl tam jeden pán. Dlouho jsem tam nebyla, moc tudy nejezdím. Pán říkal: „Dlouho jsem vás neviděl, jak se máte?“ Já říkám: „Mám se dobře, bude se mi vdávat dcera do Paříže a budu mít vnoučka.“ A radovala jsem se, to je příjemné, že? On měl kamenný ksicht a najednou říká: „To jí dovolíte?“ To zase zasáhlo mne. Říkám: „Jak to myslíte? Vždyť ona je zamilovaná, je šťastná, čeká miminko.“ - „To já bych svému dítěti nikdy nedovolil.“ Říkám: „A to byste ji zamknul doma na sto západů? To přece nejde.“ Znam lidi, kterým se děti odstěhovaly daleko, a trpěli obrovskými lítostmi, byli zablokovaní. Proto mají problémy se srdcem, astmaty, zlomené ruce, protože čtyřka (4.čakra) souvisí s touto sférou. Čtyřka má bloky do rukou a z jedničky to jde do nohou. Tam jsou končetiny krásně nastavené.

To je původní hmota. Budete velmi prozkoušeni i jinou hmotou, energiemi, které jsou trochu jemnější, jsou to peníze. Uvědomte si, že peníze jsou obrovská iluze. Už na to začínáte přicházet, přestože jste to dřív neviděli. Ano, to je jenom domluva, nepsaný zákon, já vám dám minci nebo nějaký papír a vy mi za to něco dáte. To je systém vymyšlený pro 3D. Hmota peněz je vám předložena jako něco, co vlastníte jako oddělený jedinec. Přivlastňujete si to, ale ve skutečnosti vám nepatří vůbec nic. I

peníze, které jste si skutečně vydělali, dostali jste je od zaměstnavatele, máte je v kapse, jsou iluzí. Všechno dostáváte od NĚJ.

Narodili jste se s určitým darem, s nějakým talentem, který jste tady měli používat. Proto jste postupovali někdy zdánlivě podle své vůle, protože vás bavilo něco dělat, studovat nebo naopak. Někdy bývá osud takový, že nemůžete studovat, co chcete, ale naopak vás život nahrne jinam, abyste dělali něco jiného, a vy zjistíte, že to bylo dobře, že vás to baví nebo že jste platný zase jinak. Věřte mi, nemá cenu sám sebe považovat za špatného. Já jsem neuměla nic extrémně dobře, jenom být optimistou. A to je cesta k Bohu. Vidíte to? To je jediná schůdná cesta pro veliké množství lidí. Je to jednoduché, tyto informace byly tisíce let utajované. I když byly psané ve všech moudrých knihách, hlavně v Bibli, ale byly napsané tak, že je pochopili jenom ti nejčistější. Dneska je jiná fáze, planeta postoupila do 5D a bytosti zde žijící se přizpůsobují. Zkuste si představit, že byste tu seděli před deseti lety. To byste mne nechali zavřít do blázince a říkali si: „Ta se zbláznila.“

Já to vím celý život, 40 let jsem mlčela. Byla jsem ticho, nesměla jsem mluvit, i když jsem viděla všechny nesmyslné věci, které se kolem mne děly. Věděla jsem, že nesmím zasahovat a musím respektovat dobu tak, jak jde. Později, když jsem dostala příkaz shora, už jsem směla vyprávět. To trvalo 12 let. Já jako Iva jsem ani v myšlenkách neudělala jediný krok proto, abych vylezla na veřejnost. To všechno bylo připravené a stalo se to přesně ve správný čas, ve správnou dobu. Také proto dneska mám klid. Kdybych jako Iva posunovala svým tělem a dělala kroky, to už bych dostala do kušny, věřte mi.

Vrátím se k těm energiím neboli penězům. Systém je nastaven, abyste v této době byli prozkoušeni. Je to velmi důležité a zkoušky se dějí velice nenápadně, např. někdo vám něco ukradne. Vyprávěla jsem nedávno jednu zkoušku, kterou jsem sama prožila. Firma, která nám dnes zatepluje dům, před 17 lety dělala střechu. Já jsem nikdy neměla moc peněz, což bylo dobře. Slyšíte to? Dobře. V bibli se píše a Ježíš říká, Blahoslavení chudí Duchem. To neznamená, že jsou blbí. To lidé překrucovali. Chudý Duchem znamená, že nic pocitově v Duchu nevlastníte, tím se osvobodíte. Lidé, kteří mají velmi málo prostředků, málo peněz, a smíří se s tím, jenom konají tělem, dovedou být spokojení. Pak se většinou skutečně najde jídlo a každý měsíc se člověk k něčemu dostane a nají se. Slyšíte to? Kanál se neuzavírá. Spokojenost je totiž jediná přítomnost a potvrzení přítomné chvíle původního plánu Boha. Vy jste si sami jako Bůh svoji chudobu zvolili. Pokud jste spokojeni s tím, že dneska máte zase plný talíř, něco k jídlu se našlo, zase druhý den dostanete něco dalšího. Nevíte, že tím tvoříte. Jakmile jste v křeči, demoluje vás to, ale hlavně Bůh neslyší děkování. Spokojení lidé nic nemají, nic nevlastní, nemají pocit, že něco vlastní. To je velmi důležité. Bohatí většinou chtějí vlastnit. Existují výjimky, ale těch je velmi málo na planetě, jako prstů na jedné ruce, kteří jsou velmi bohatí, ale nevlastní to. Majetek jen využívají a pomáhají druhým. Nemusí ani pomáhat, ale nemají potřebu se chlubit a předvádět.

Zkuste si nestranně prohlédnout sami sebe. Kdybyste vyhráli veliké množství peněz, jestli byste si koupili obyčejné, normální auto, které má volant a 4 kola, abyste někam dojeli. Já bych to udělala. Většinou si bohatí kupují milionová auta, jenom aby se

předváděli před druhými lidmi, to už je egoismus. Nebo zbytečně vyhazují peníze, které jsou někde nastavené. Čistý člověk si nepřivlastňuje majetek, který najednou získal, může být chudý Duchem, i když má miliardy. A použije je ve prospěch ostatních lidí. Takových lidí je málo na světě. Proto jste prozkoušeni, jestli se dokážete rozdělit, i když nemáte.

Znám jednu velice čistou duši, paní je velmi stará, už jí bude 90 let. Vypadá to, že brzy odejde. Tato žena sem přišla v roce 1945 s Rudou armádou jako sedmnáctiletá holka nebo ještě mladší, spočítejte si to, dnes je jí kolem devadesátky. Pak se tady vdala. Říkala mi: „To byly blbosti, jak o nás říkali komunisti, že jsme byly hrdinky. Nás bylo 5, a když začal útok, zavrtaly jsme se někde pod smrk a celý útok jsme prořvaly. Nechtěly jsme umřít, jenom jsme se chtěly dostat z Ruska, abychom žily tady.“ Ona tady skutečně založila rodinu a měla se velmi dobře. Byla to obyčejná ženská, vařila v kuchyni v nemocnici.

Kdysi dávno jsme jezdívali s mými rodiči na dovolenou na Mlýn Krkavec. To je starý mlýn vedle Veselí nad Lužnicí a stála u něj velká dřevěná bouda, kam se chodilo na jídlo. Dělal se turnusy pro rodinné rekreace a paní tam vařila. Fakt to byla zvláštní ženská, rozdala by se pro druhé. Jednou jsme spolu seděly a vyprávěla: „Víš, Ivanko, na celý život mě poznamenala jedna jediná událost. Já si pamatuji, bylo mi asi 15 let a na Ukrajině byla strašná bída. Měli jsme hrozný hlad a každou noc někdo přišel a raboval. Buď Němci, nebo partyzáni, kteří také chtěli jíst. Odvedli nám prase, krávu, vzali si kožichy, byla zima. Nám nezůstalo nic a báli jsme se, mohl nás kdokoliv zabít. Měli jsme fakt obrovskou bídu a já jsem někde vyžebkala patku chleba. Měla jsem bráchu, po válce jsme se už nikdy neviděli. Ani nevím, jestli přežil nebo nepřežil.“ Rodiny měly různé osudy. A říká: „Brácha za mnou přišel a prosil: „Dusjo, Dusjo, dej mi kus chleba.“- „Nedám. Vyžebrej si.“ On říká: „Dusjo, Dusjenko, já chci alespoň kousek, mám hrozný hlad.“ Ona říkala: „Já jsem mu nic nedala a patku jsem sežrala sama. Jak jsem ji snědla, mrzelo mě to. Je mi přes 70 let a dodnes ho slyším. Od té doby bych to v životě nikomu neudělala. Radši dám všechno druhým lidem, než abych to zažila znovu.“

Pozor! Správný postup je, teď už byste to po přednáškách měli vědět, žádné výčitky. Vy jste tuto situaci prožili tenkrát proto, abyste to už nikdy neudělali. Pomohla vám. Vy se učíte, Bože můj. Víte, skutečně v životě člověka neexistuje žádný hřích. Jen si oživíte pocity druhých lidí, protože se sjednocujete. Jste jako prvňáček, který přijde do první třídy a učí se číst, psát, počítat, protože to neumí. Přišli jste se sem narodit, protože ještě neumíte věci, které se týkají naší dimenze. To znamená, když se mi něco nepovede, jako by zareaguji špatně, není to špatně. Vy jste si to naplánovali kvůli zkušenosti, kterou si z té situace odnesete. Bylo dobře, že jste si to prožili, abyste to už nikdy nedělali. Jakmile si člověk začne vyčítat, že je to špatně, je to, jako kdyby si prvňáček vyčítal, že neumí číst, psát a počítat, a přitom se přišel učit. Je to nesmyslné, že? Když se na to podíváte, je to blbost. Žádné výčitky. Vše jste museli prožít, abyste to mohli dělat líp. To je realita vývoje. Z toho pohledu vidíte, že opravdu nikdo není hříšný. Každému jednou dojde, co dojít má. To je velmi důležité, nic si nevyčítejte!

Já jsem vám nedopověděla ten příběh. Pardon, to se mi někdy stává. Tenkrát nám dělali střechu a já jsem nechala velice krátkou dobu, asi 10 minut, kabelku ležet na schodech. Šla jsem se převléknout, v domě pobíhalo hodně lidí, byly i otevřené dveře do ulice. Mohl někdo vběhnout z ulice. Když jsem si kabelku vzala a chtěla jsem platit, zjistila jsem, že mi v peněžence chybí 700,-Kč. Což byly pro mne obrovské peníze. Dodneška 700,-Kč považuji za veliké peníze. A najednou přišlo Ego. Ego si vždy prohlédne situaci a hledá viníka. Zkuste si vzpomenout na koho ukázat. Za to nemůžu já, za to mohou všichni ostatní, samozřejmě. Já jsem věděla, že nemohu nikoho obvinít. V domě se pohybovalo 10-12 lidí. Nevím. Byli tam dokonce i příbuzní, nahoře na návštěvě byl bratr mojí maminky. Věděla jsem, že můžete obvinít jenom člověka, kterého chytíte za ruku při činu. Jinak bych zranila minimálně o jednoho míň, než byl celkový počet lidí, kteří se tam pohybovali.

Učím vás, i v Bibli se píše, že neexistuje nikdo jiný. Vidíte to? Skutečnost reality 5D, do které se snažíte dostat, je, že jste všechno. Ano, vy jste každý člověk. V Bibli je jednoduše napsané, že máte milovat druhé jako sebe samé. To znamená nedělat druhým, co sami nechcete. Věděla jsem, že neobviním druhé lidi, protože ani já bych nechtěla být obviněná. Realita karmy je, že lidé nevědí, že své činy dělají sami sobě. Mně bylo jasné, že nebudu reagovat, prostě jsem nad ukradenými penězi mávla rukou. Přestože to bylo hodně těžké. Nicméně, hladina, která mluví egoisticky, vás přijde v tuto chvíli prozkoušet, protože jste čistí. Vy jste zareagovali správně, ale Satan musí mít jistotu, jestli tam nějaká rezerva není a pošle vždycky někoho blízkého, v mém případě nejbližší po ruce byla maminka. Maminka najednou přišla do kuchyně.

Vždy se odehrávají dvě reality a já poznám, kdo mluví, jestli Satan (Ego) nebo Božství. Možná jste si toho už všimli, někdo možná ještě ne. V druhých lidech je Božství i Satan a já vidím, kdo přichází v tu chvíli přes druhého člověka. Maminka přišla, její oči se na mne otočily a říká: „Co ti je?“ Poznala, že se něco stalo, sedm set je sedm set. Nutně jsem je potřebovala, měla jsem 2 malé děti. Řekla jsem jí to a v tu ránu Satan zaútočil. Ne maminka, já vám vysvětluji, že i když vyprávím třeba o svých rodinných příslušnících, oni to nedělají. To dělá hladina, kterou neumí odmítnout. Ti lidé jsou marionety. Musíte prohlédnout a přestanete reagovat negativně na jejich činy, protože budete vědět, že oni za to zkrátka nemůžou. Člověk je vedený pouzdrem nižší hladiny, které neumí odmítnout. Na základních přednáškách jsem to vysvětlovala na příkladu, že jde po ulici zloděj a ozve se v něm hlas: „Ukradnu to.“ On jde a udělá to, nemůže za to, je zkrátka jenom loutka, musí to ukrást. Odehrává se zde iluzorní hra, která je skutečně nastavená. Ano, ve svém osudu má člověk vše dané.

Nicméně, já jsem věděla, kdo mluví. Moje maminka, když zjistila, co se stalo, říká suverénně: „To byl XY.“ Já říkám: „Mami, ty bys chtěla, aby tě někdo obvinil? Toho člověka jsi neviděla, že to udělal, já taky ne. Ne, to mi nestojí za to, aby někdo kvůli mně trpěl a nespravedlivě.“ To nemusel být ani nikdo z baráku, protože dveře byly otevřené, mohl někdo jít po ulici, vběhnout 6 schodů a zpátky a bylo to. „Ne, zkrátka jsem za tím zavřela dveře, je to pro mne uzavřená kapitola, nebudu to řešit.“ Bylo vidět, jak se malinko usmála a odešla.

Za pár dní mi přišlo 1.250,- Kč. Víte, nesmíte ty sumy sčítat. Kdybych si řekla: „No, mohla jsem mít přes dva tisíce“, jsem v prdeli jak Německá říše. Sčítání je egoismus a vlastnění pocitové, ne, ne, ne. Peníze, které si vyděláte, vám tečou do kapsy pro to, co máte v osudu nastaveno udělat. Je to dané a dělá to váš Bůh neboli vliv původního programu iluze vlastnění. Prostě jsem měla o peníze přijít.

Můj muž je úžasný, před pár lety přišel o 30.000,-Kč. Vyměnil peníze a chtěl je schovat někde v domě. Říkal: „To si přece budu pamatovat.“ Do dneška jsme je nenašli. Nedávno mi říkal: „Člověče, napadlo mě, že mě asi nahoře nějak zamotali a já jsem je asi někomu daroval. Určitě je potřeboval.“ Super, to je realita. Ano, někdy se to stává.

Znala jsem jednoho černého mága, který toužil po penězích a dostával se do astrálních světů, v noci lítal nad krajinou a koukal, kdo kde ztratil peněženku. A ráno pro ni šel. Jenže pozor, jestliže někdo někde ztratí peněženku, pamatujte si to jednou pro vždycky, vždycky ji má najít buď ten člověk sám, anebo někdo jiný, kdo to nutně potřebuje, a jiná cesta neexistuje. Aby mu mohlo být pomoheno, je prozkoušena jeho čistota, jestli i v té mizérii, že zrovna nemá peníze, ji dokáže vrátit. Někdy tam není adresa, je to skutečně určeno pro konkrétního člověka, který to najde, aby se něco dořešilo. Nikdy neznáte Boží cesty, které jsou přesně nastavené. Člověku, který zasahoval do Boží vůle jako čaroděj, bylo ustříženo astrální cestování, aby toho nemohl zneužívat. Existují věci, o kterých spousta lidí nemá ani tušení, ještě by je velmi zneužívali.

To se začíná projevovat až v magické hladině, kdy je ve vás už hodně Božství. Až dojdete k té nejčistší cestě, spojíte se se svým Bohem v sobě, a pak teprve, až vám umře ego, smíte dělat zázraky. Ale to už je dělá On. Do té doby přijde cesta opačná. Božství člověku ukáže zázraky, které existují. A člověk v nevědomosti Boha (i když ví, že existuje) začne informace zneužívat k vlastnímu prospěchu, protože do té doby se s tím ještě nesetkal. Mágové nejsou špatní, vyvíjejí se jako všichni. Žijte, prosím vás, že je všechno dobré, a uvidíte skutečnou realitu našeho světa. Opona se zvedne a uvidíte čistěji. Když tomu nebudete rozumět, dá se i Bůh ukecat svým způsobem.

Minulý týden mi napsala paní vyděšený dopis. Psala poprvé před pěti týdny, ale já jsem ještě nebyla schopná odpovědět. To se zdržuje strašně dlouho. Jestli jsem vám někomu neodpověděla, za prvé nemusí e-mail vůbec přijít, to se také stane. Za druhé jsou dopisy velice dlouhé a hned odepisuji spíš na krátké požadavky, abych minimalizovala jejich množství, ale je to velmi obtížné. Hodně pracuji, cestuji a maminka mě potřebuje, máme spoustu jiných povinností, tak se vám omlouvám. Nejde vyřešit všechno hned. Aurická sezení jsou plná a na podzim nevím, jestli je otevřu. Denně ještě po práci hodinu až tři mluvím s lidmi. Omlouvám se, aurická sezení budou na statku v Mnichově /u Loun/, moje tělesná schránka by to přece jenom asi odnesla a byla by to škoda, byly by to zbytečné zádrhele. Otec už mě sám likviduje pocitově, vidím, co ještě zvládnou a co už ne. Takže prosím vás, odpusťte mi to. Zatím budou muset stačit přednášky, než bude centrum hotové, pak si přijed'te pokecat. Dáme kafčo a promluvíme si. Je tam krásná příroda, můžete za mnou jezdit.

Ta čistota je posazena velmi, velmi vysoko. Mága poznáte, že začne informací nebo darů skutečně zneužívat a touží např. získat peníze i za cenu, že ublíží druhému

člověku. Bílá magie je postavená na duchovní pýše, člověk chce z vlastní vůle zasahovat do karmních závazků druhých lidí. Věřte mi, nejlepší léčení v této době je, že si sednete, pokecáte a druhý člověk pochopí. Spousta lidí to ví, budu se opakovat. Ale říkám to ještě jednou, abyste viděli zákonitosti karmy. Je to důležité, protože hodně lidí nebylo na přednáškách. Ani to není možné, možná někteří jste poprvé na nějaké živé přednášce. Tato informace nebyla sdělena na základních přednáškách, protože je jemnější. Zbytek lidstva se to nemá dozvědět, černý mág by mne nemohl poslouchat, bylo by mu špatně. Dočisťujete se ze svých předchozích bílomagovských stavů. To je dobře. Dejte si pozor na prosazování vůle člověka. Musíte respektovat, souhlasit se vším a hlavně musíte vědět, že karma je věc dobrá.

Karma je, a teď si to přeložíme, abyste to viděli v lidské fázi, když dostanete jako dítě z písemky v první třídě horší známku než jedničku, dostanete dvojku až pětku, to je karma. Zkrátka neumíte to dokonale a nedokonalost vám brání přijmout sama sebe. Jestliže někomu z vás neodpustím, byť jedinému člověku, vidíte, jedna tubička mi chybí k mé celistvosti. Já hledám sama sebe jako Boha. A musí tam být všichni lidé, všechny bytosti, všechny situace. Ten program je úžasný. Ano, karma je dobrá věc.

Každá třída má jinou matematiku, třídy jsou jako dimenze. Když řeknete matematika prvňákovi, matematika deváťákovi, matematika na vysoké škole... Bytost jde výš a výš, zkuste si to představit jako dimenze, každá má jiné podmínky. Ve Znojmě byl dotaz, nějaká paní mě ohromně rozesmála, protože napsala: „Ivanko, vysvětlete nám 6., 7., 8. dimenzi.“ Říkám: „Nevysvětlím, já jsem učitel pro 5. dimenzi, ani to nevím. Ale i kdybych to věděla, tak vám to neřeknu, protože byste se posrali strachy.“ Ještě neumíte pětku, to je jako kdybyste neuměli sčítat a odčítat v první třídě a chcete vědět, jestli existuje deskriptivní geometrie. To je neuvěřitelný nápor na bytost. Prvňáka by zdolalo, kdyby si představoval: „Ježíš, jak já tam jednou budu existovat, když neumím ještě ani sčítat a odčítat.“ Jsou věci, které si musíte prožít, proto máte žít tady a teď. Jste ve 4. dimenzi, jdete do 5. dimenze. Máte se naučit stav 4. dimenze, to je nevytváření negativních emocí. Vše je dobré. Praxe žití, že vše je dobré, pozor, praxe, ne teorie, teorii můžete znát od A do Z, ale praxe je to, co vám otevře třetí oko. Musíte žít.

Ukážu vám ještě další způsob. Nedávno jsem byla u maminky, měla puštěnou televizi a byl tam syn pana Radka Brzobohatého, ten kluk se mi líbí. Vyprávěl, jak měli s tátou svoje heslo, už když byl malinký kluk. Vždycky, když se něco dělo, starý Brzobohatý se k němu naklonil a řekl: „Hlavně se neposrat.“ A ten malý také říkal: „Hlavně se neposrat.“ /Ivanka vtipně použila změněný hlas/ Ano, to je ono, to je přesně výchova, kterou potřebujete. To je nejlepší. Všechno zvládnou, je jedno, jaká je situace. Teď řeším. Je to tak, jak to je. Když přijmete, že to je tak, jak to je, už máte pevnou půdu pod nohama. Jakmile něco stále odmítáte, nejde to překročit. Tak jo, tak jo, přišla jsem o výplatu, někdo mi ji ukradl. No a co? Musím přežít měsíc bez peněz a přijde další výplata. Vždycky se dají věci vyřešit.

Hmota je úžasná a vy ji vnímáte jenom ve vnějším smyslu, ale existuje i v negativní, neviditelné části. Už jsem o tom mluvila na základních přednáškách. Člověk ve 3D si běžně myslí, když vydá peníze, dostane za to něco hmotného do ruky, co si může odnést domů, strčit do skříně a zamknout na dva západy, takže vydělal. Ale běda jak nedostane

nic. Jenže pozor, on si v tu chvíli koupil, a velmi dobře si koupil, zkušenost. Se hmotou jde pracovat. Promiňte, doufám, že jsem někoho neurazila. Jste vědoucí a vnímáte, vyučuji vás, jsem skutečně mistr. Každý, kdo žije pětku, umí už s hmotou zacházet. Lidské tělo je hmota i vy jste pro mne na přednáškách hmota, na kterou já mluvím, a hmota reaguje, čistí se. Uvědomujete si? Pak je hmota peněz, kterou jakoby můžete přidávat do své peněženky jenom tím, že konáte tělem.

Abyste mi rozuměli. V roce 1990 nastala velká změna, dopravní podnik udělal různá opatření a já jsem nikdy neměla 700,- měsíčně, abych je vydala na průkazku. Potřebovala jsem, aby mi těch 700,- zůstalo v peněženke, tak jsem chodila pěšky. Paráda. Byla jsem ráda, že se ještě se hýbu. Měla jsem to daleko do práce, šlo o to přijmout, že o hodinu dříve vstanu, odvedu děti a jdu 5 km do práce a odpoledne z práce. Ještě jsem byla šťastná. Jsou věci, které můžete udělat. Vypěstovat si na něco zahrádce, nemusíte to kupovat. Jsou věci, které můžete ušít, místo za 1000,-Kč ušijete za 200,-Kč dítěti bundu. Všichni jsou rádi a ještě tvoříte. Hlavně ukazujete svému okolí, když tvoříte v klidu a s úsměvem, že nemusí být stres. Všechno je v pořádku. Lidé odmítali v určité fázi konat tělem a jenom fňukali. Takový člověk nikdy nemůže dostat víc.

Já si pamatuji, jednou jsem byla na sociálce s mojí starší dcerou, ptaly jsme se na přídávky na Rafaela. Giovánkovy přídávky vůbec nestihla, nevyzvedávala je a teď šlo o Rafaela. Po roce 2004 byly už zase jiné podmínky a my jsme se šly zeptat. Přijdeme do přízemí, pak bylo první patro, šly jsme do druhého patra. Dole byla obrovská fronta lidí, kteří žádali o nějaké příspěvky. Stála tam opřená paní, vyplňovala žádost a mezi dvěma prsty jí kouřila cigareta. A já říkám Luce: „Vidíš to? Ten člověk nikdy nebude mít víc. Nikdy.“ Vy si musíte promyslet, kde může zasáhnout, aby vám peníze neunikaly. Tak jo, nemám peníze, ale tím že přestanu kouřit, přidám do peněženky 3000,-Kč. Už máte motiv. Konáním svého těla přispějete k vyšším příjmům a budete ještě spokojení, že nekouříte. To je dokonalost sama. A nechci se dotknout kuřáků, prosím vás, dělejte si, co chcete. To je práce s hmotou, když jste spokojení neboli pokorní.

Nedávno se mně v Chebu ptal jako poslední človíček, všichni už odešli, přišel ke mně a říká: „Ivanko, já mám přece jenom ještě dotaz.“ Řekla jsem, že je škoda, že se neptal dřív, bylo by to zajímavé i pro ostatní lidi. A vy mě vždycky inspirujete, proto se o tom bavím na další přednášce. Sice jsem to už vysvětlovala, ale některé věci přeslechnete. Informací je strašně moc, ani nejde vše si pamatovat. A já se ráda k věcem vracím. Víte, člověk nemůže svůj egoismus odložit ze dne na den. To nejde. Vývoj je dlouhý a mé základní přednášky nastavily takzvaný první stupeň, kde vás učím, co dělá každá čakra a jak se máte na každé čakře chovat, abyste se dostali do svého středu neboli nestrannosti.

Napřed jste velmi egoističtí, chcete vše jen pro sebe, pro svoji oddělenou buňku, a svět je druhořadý. První stupeň je, že se musíte dostat do spravedlnosti. To znamená být skutečně přesně uprostřed a být spravedlivý. Což je velice dlouhý proces. Pokud bych sebrala něco světu (někomu ve světě), abych měla mnohem víc, nebylo by to pro mě štěstí. Před týdnem jsem zažila v Horažďovicích něco zajímavého. Byla se mnou jedna

kamarádka a pomáhala mi prodávat šperky. O přestávce se lidé ptají a já zároveň potřebuji i prodávat těm, co si chtějí koupit, a také nasáčekovat záložky, když je rozdávám. Ona se toho ujala, byla hrozně fajn, fakt se mi hodně ulevilo, pomohlo mi to. Odpoledne vidím jednu paní, jak držela peněženku, přišla ke stolečku a říkala, že by si koupila záložku za 750,-Kč. Jenže já ty záložky na konci přednášky rozdávám. Šla jsem k té paní a říkám: „Zadržte, za hodinu se bude losovat, třeba ji vyhrajete.“ Žena si skutečně záložku vylosovala. Po akci jsme sedly do auta a moje kamarádka se strašně smála a říkala: „Tys mi dala.“ Já říkám: „Jak to?“ Pozor, je to hodně čistý člověk, je fakt hrozně fajn. Říkala: „Já jsem obchodník, celý život jsem nic neměla, prodávala jsem na tržišti, umím prodávat. Já to s lidmi myslím dobře. Skoro už jsem to měla, už jsme mohly ty peníze mít.“ Já říkám: „Počkej, počkej, zadrž. Skutečná čistota je, že si vyměníš roli. Ty bys nebyla ráda, kdybych tě upozornila, že můžeš vyhrát a těch 750,-Kč nechat v peněžence?“ Spravedlnost je, když jste na stejné úrovni. Tamto je ještě lehká varianta egoismu. Vidíte to? Ještě přece jenom víc toužila peníze vydělat, než aby myslela na druhého člověka. Mě by to netěšilo.

Zkrátka absolutně musíte dodržovat nestrannost a spravedlnost. To je podmínkou. Zachovat se k druhému člověku dobře, a třeba i odmítnout pro vás něco úžasného, když víte, že byste poškodili druhého. Pozor, Božství ví vše a peníze vám přijdou z jiné strany. Vždycky to tak je. Ale přes tento schod se musíte dostat sami, abyste ovládli hmotu. Nejdřív hmota ovládá vás a nedostanete se přes hranici, kdy neposloucháte svoje chtění. Už jsem říkala na základních přednáškách, že egoismus je synonymum chtění. Tak nechtějte. Chtěním si totiž vytváříte utrpení. Zkuste si představit, že jsem úplně bez přání, já vím, že všechno se děje tak, jak má a respektuji to. Jakmile bych vyslovila přání neboli modlitbu, to je jedno, to je stejné, už jsem v utrpení, protože něco se podle mě neděje dobře. To je stav 3D. Stav 5D je, že je to, co je, a já to respektuji. To je velmi těžké pro člověka ve 3D pochopit. Ale jakmile si to vyzkoušíte, začnou se dít obrovské zázraky. Všechno, co potřebujete, dostanete, aniž byste to chtěli, vy to pouze potřebujete. Pokud má člověk chtění, má přání, okamžitě trpí, protože v tu ránu si vytvořil deficit a už mu něco chybí. Vytvořil přání a chybí mu, co si tam vytvořil. Což lidé neví a On vás má. Černý Anděl vás drží pod hladinou, ale vidíte, on je dobrý. Nahoru do 5D nemůže přijít nikdo ovládat hmotu, aniž by dokázal odložit svá přání a chtění. A je tam skutečně všechno, jsou tam lidé, vlastnění partnerů, partnerek, dětí.

Vzpomínám, jak mi položili moji prvorozenou dceru do ruky jako miminko. Okamžitě přišlo Ego: „Ta je moje.“ Ona byla tak krásná. V tu ránu jsem si to uvědomila a říkám: „Ne, ne, ne, ne, ty ses ke mně narodila, já ti můžu pomoci tím, jak ti budu ukazovat, co se má a co se nemá, někdy budu velmi přísná, když to bude zapotřebí. Já bych tě naučila, abys neubližovala světu. Protože kdybys ubližovala, dařilo by se ti špatně. A já to nedovolím. Ukážu ti podle svých možností, jak se máš chovat. Proto sis mne vybrala.“

Je to 14 dní zpátky, seděla jsem na konci naší ulice na terase u jedné kamarádky a pili jsme kávu s jejím mužem. A kamarádka mi vypráví: „Dneska bych moje dcery vychovala úplně úžasně, už bych věděla jak.“ Říkám: „Hovno, hovno, zlatá rybko, v tu dobu, co ti vešly do osudu, jsi byla přesně tou správnou mámou pro své děti, i když jsi žila

v nevědomosti. Kdybys byla ve stavu, jako jsi dneska, narodily by se ti jiné děti a zase bys to neuměla, protože se vyvíjíme.“ Vidíte, jak je vše dobré? A to je realita světa. Lidé to nevidí a dělají si výčitky, jak své děti špatně vychovali.

Asi před dvěma lety jsem byla na jedné soukromé přednášce. Účastnilo se jí asi 20 lidí a byla tam jedna mladá žena s velice těžkým osudem. Měla jednoho dospělého a jednoho malého syna, otec ho nechtěl, byl těžký alkoholik. Žena tím byla dost zdemolovaná, nicméně všechno chápala. Skončila přednáška, lidé se začali loučit a ona najednou ke mně přijde a říká mi: „Víš, já si někdy vyčítám, že jsem vybrala klukovi tátu alkoholika.“ Říkám: „Teď, teď to říkám, 9 hodin tady na vás mluvím, že tvoje dítě si vybralo toho nejlepšího otce a nejlepší matku.“ Jestliže si jako dítě vyberu otce alkoholika, je mi jasné, že někde v minulosti jsem to musela dělat. On je pro mne dobrý proto, co mi předvádí pozitivního i negativního, protože pozitivní budu opakovat a negativní nebudu dělat, když to vezmu za správný konec, a otce budu milovat za to, že mne stvořil, s obrovským vděkem, že mi to ukázal. To je realita. Vy si komplikujete život. Jakmile svého otce odsoudím, budu to žít sám, buď budu alkoholik a budu to dělat své rodině, anebo přijde partner, který to bude dělat mně. Nadjá potřebuje prožít mizérii toho, co jste odsoudili. Abyste viděli, že sami se toho neumíte zbavit a musíte to dělat. A nemůžete se tomu vzepřít, protože On vás drží v kleštích právě tím odsudkem někde v minulosti. Vyhýbejte se odsudkům.

Uvědomte si, že jste stejnou součástí obrovského Božího těla, jako je jedna malá buňka na dlani. V tuto chvíli všechny buňky na světě v Božím těle dělají správné věci nejlépe, jak umí, protože jsou nastavené, aby se učily navzájem. To je realita, každý dělá vše dobře. Špatně neexistuje, špatně je 3D, kdy jste uzavření a oddělení a zbytek světa je proti vám. Odmítáním se ze světa 3D nikdy nevymaníte. Skutečně nic není špatně, když to budete vidět, stojí to za to.

První fáze je, že se musíte naučit nestrannosti, spravedlnosti. Byla za mnou zrovna jedna paní s dotazem, co to je spravedlnost a nestrannost. Napřed je člověk obrovsky egoistický a chce všechno pro sebe nebo pro ty, které má víc rád než druhé, pro rodinu, známé, kamarády. Někdy je skutečně egoismus velice silně nastavený a člověk bojuje. Když není po jeho, je to ošklivé.

Další zvláštní stav je, kdy budete všechno dávat druhým lidem. Až se úplně totálně zdemolujete. Když mluvím o dávání, to neznámá, že jim dáváte peníze nebo nějakou věc, ale dáváte druhým svoji sílu nebo pro ně pracujete a rozdáváte se. Ale hladina čistoty je nastavená až tehdy, kdy člověk rozdává a rád pracuje pro druhé lidi nestranně. Nejde, abyste se jenom upracovali pro druhé, vás by to obrovsky zničilo. Musíte totiž myslet přesně v prostředku, to znamená i kousek na sebe. Jestliže budu pracovat přehnaně pro druhé lidi, až se úplně odrovnám, pak už nemůžu dělat nic ani dál pokračovat. Napřed se musíte naučit střed, naučit se chvíli odpočívat a teď pozor, nepřivlastňovat si práci. Takový stav přijde po čase, až se naučíte ten střed. Ano, pracovat pro druhé s láskou hodně hodin, ale i starat se o sebe proto, abych se mohl dále starat o druhé. Až to pochopíte a tuto rovinu budete mít vyladěnou, nastane druhý stav. To je vyšší stav, je to stav pokory.

Pokora je, že pro druhé lidi ráda něco udělám, ale pokora je i to, že dneska nemůžu a musím si hodinu odpočinout. Děláte to pro ně bez toho, že byste fňukali, že to děláte. Vše děláte skutečně rádi. Před stavem pokory budete prozkoušeni tím, že něco rádi uděláte a někdo vás zkritizuje nebo odmítne. Stav pokory je skutečně se vším všudy, sakumprásk. Co se tam děje, je zkrátka odevzdáno, není to moje, to znamená, když to není moje, nemohu na to ani zareagovat vnitřním pocitem. To je strašně důležité. Stav pokory je, že já to udělám ráda. Kdybych to udělala nerada, přišel by hlas z černé hladiny, který řekne: „No vidíš, cos pro ně udělala a oni teď na tebe ani nevzdychnou nebo nepoděkují. Jsem blbá, že jsem to udělala.“ To už vás demoluje. Ne, ne, ne.

Stav pokory je, že jsem něco udělala, nepovažuji to za svůj čin, nedělám si za něj zásluhy, jsem ráda, že jsem to směla udělat a je mi jedno reakce okolního světa. To je stav pokory a je velmi důležité to vnímat, tehdy vás už naplní Otec. Nikdy člověk nemůže být unavený až úplně nadoraz. To nejde, protože On to dělá za vás. V pokoře se dostanete do stavu, kdy se vše děje samo. Dneska jste to viděli, jak jste úžasně všichni pomáhali a já jsem vlastně jen vyndala krabice a už se to stalo samo. Vy jste pak propojeni s druhými lidmi. Je to Božství, které cítí čistotu vašeho Božství přes druhou schránku a všichni lidé pracují. Vezměte si, kdybych byla odpojená, budu se o svoje šperky bát, co kdyby je náhodou někdo šlohnul, strčil do kapsy. Ne. Mně je skutečně jedno, jestli se něco ztratí nebo ne. Protože vím, že dopady budou na toho člověka. Už se nemusíte vůbec o nic bát ani o žádnou hmotnou věc. Nikdy o nic. Naopak, Otec vám dává. Dává vám nejenom hmotné věci, ale dává vám i hmotu, která se tady pohybuje. Lidi, kteří vám přijdou pomoci v pravou chvíli, v pravý čas. To je Jednota.

To budete umět teprve tehdy, až skutečně přijmete každého člověka s jeho činy bez jakékoli odporující (negativní) emoce a jakoukoli situaci. Pokud se zaměříte jenom do hmoty na levou stranu vašeho sakrálního systému, kde je hmota zaznamenaná, budete tam mít čisto, ale nebudete umět situační fázi. Co to je situační fáze? Situační fáze je situace, ve které se pohybujete vy i vaši bližní. Tunely, kterými chodíte, se protínají. Dveře, které se vám otevřou, jsou tunelem pro dalšího člověka, který tudy prochází. Situace jsou také Bohem. Ano, i to je Bůh. Pokud odmítnete situaci, kterou jste si ve svém osudu naplánovali, odmítáte sami sebe s děním, které je nastavené. Hlavně určitá situace nastaví podmínky pro daný počet lidí, který se v ní pohybuje.

Třeba situace, že někdo z rodiny onemocní. Každý jedinec k tomu přistupuje jinak. Někdo pomáhá, někdo pomáhat nechce, pro někoho je to otravné, někdo se chce nemocného člověka zbavit, každý reaguje podle míry vlastního egoismu. Někoho to zdemoluje, protože nemocného člověka obrovsky miluje a pozor, to je lidská láska, že si ho přivlastňuje a nechce ho pustit směrem jeho osudu. Druhý člověk si vybral svůj vlastní osud i s nemocí a v osudu je napsáno, jestli přežije nebo ne, jestli pochopí nebo nepochopí. Vy se učíte. Pokud to neumím přijmout, lituji i sebe, nemůžu poskytnout úlevu druhému člověku. Já se učím nelitovat sám sebe nebo člověka vedle mě. Až to pochopím, i jemu se uleví, protože on mne musí udržovat svojí nemocí ve stavu, který neumím. Víam, že by si možná někdo mohl říct: „Ona je bezcitná.“ Ne. To je skutečná láska, Božská láska, která je nad lidskou. A věřte, že přijetím člověku obrovsky pomůžete. Smíme pomáhat jenom tělem, starat se o něj, zklidňovat ho, pečovat o něj.

Milovat ho a nezatížit svými vlastními odmítavými pocity. To už jste si všichni, co tady sedíte, mohli ověřit, jinak byste tady neseděli.

Už jste velmi citliví, stačí, když otevřete dveře do bytu a víte, že něco je jinak. Je tam dusno. Přijdete a zjistíte, že se opravdu něco přihodilo, že se někdo s někým pohádal, vnímáte to už v předsíni, skutečně to do sebe nasajete. Na to jsem byla vždycky háklivá. Pamatuji se, moje maminka občas nemluvila, tatínka se tím pokoušela trestat. Měla to tak nastavené, nedávno jsme se o tom spolu bavily a hrozně jsme se smály. Ona říkala: „Už to nedělám.“ Říkám: „No, zaplať pánbůh, to je dobře.“ Takový člověk někde viděl, že se to dělá a jinak to neumí, přijal si takové chování za vlastní, místo aby se poučil. Je to nepříjemné. Přišla jsem domů a cítila napětí, ptám se táty: „Co je? Cos jí udělal?“ A on: „Já ne, to jsi musela ty.“ My jsme ani nevěděli, kdo to byl. Maminka třeba dva dny nemluvila, to bylo nepříjemné. Kdyby řekla, co se stalo, můžeme si dát pozor na to, kde jsme udělali chybu, a příště to neudělat. Je hodně těžké se z toho vymanit. Jestliže mi něco vadí, druhému člověku řeknu: „Podívej se, to bys neměl dělat, je to pitomost. Vždyť to zatěžuje úplně všechny.“ Pak si na to dám pozor. Komunikace je velice důležitá, jakmile se člověk zatne a nekomunikuje, je to obtížné pro všechny, protože se s tím nedá nic dělat. Tak ho nechám vycukat. Maminku jsem odnaučila trucovat tím, že jsem ji respektovala. Vidíte? Já jsem to přijala, tak jo. Nechtěla mluvit, já jsem odběhla, přišla jsem za dvě hodiny a druhý den. Pak přišla sama a dělala, že se nic nestalo. Odeznělo to. Ego zjistí, že to s vámi nehýbá, je vám to jedno, tím mu vezmete zbraň z ruky. Není jak útočit, když je vám to jedno. Ale jakmile vás to nasere, Ego vedle to ví a útočí. Je to ve vás, fakt máte všechno ve svých rukách.

To jsou věci. Maminka dlouho odmítala, že tatínek zemřel. Byla velice zraněná a odmítala i nás, když jsme se za pár měsíců třeba smáli. Měla jsem malé děti, život jde dál, nebudu 40 let brečet. To zkrátka nejde, nic s tím stejně neuděláte. Ego si připadalo uražené, že se můžeme smát. Nechodila k nám, my jsme za ní vždycky přišli, ona byla uražená, nechtěla mluvit. Říkala jsem: „Tak tě nechám.“ Uplynulo pár týdnů, maminka občas i přišla, pak začala chodit víc, smát se a všechno se rozplynulo. Musíte respektovat chování druhého člověka, aby nemohl použít zbraň svého egoismu, který útočí.

Všechno je obráceně. Jakmile se k něčemu postavíte odmítavě, váš egoismus pracuje a dvě Ega proti sobě, to je těžká bitva. Máte daleko silnější zbraň a už o tom víte. Lásku neboli soucit k druhému člověku, který to dělá, protože obrovsky trpí.

A teď se dívejte, jak vzniká úplně jednoduše karma. Vaše realita každého z vás směrem ven je: Já jsem Bůh a jsem všechno, co existuje. Přeberte si to. Když se budete zlobit na druhého člověka, na koho se zlobíte? Na sebe. Jestliže druhému člověku neodpustíte, komu neodpouštíte? Sobě, ano, té vyšší bytosti v 5D. Iluzi našeho světa člověk jen tak neprohlédne, až když jste v určité fázi. Proto jste tady. Koho považujete za špatného? Druhého člověka s jeho činem, co udělal. Všechno tady zapisuje vaši cestu osudem. Pozor, Bůh nerozlišuje osobu nebo čin, konání, všechno je sjednoceno. Jestliže už nepovažuji člověka vedle sebe za špatného, ale mám pocit, že udělal špatnou věc, je to pro Boha to samé. Nevíte, že vše děláte sobě, takže půjdete a uděláte pěknou ptákovinu. Musíte ji udělat. Budete překvapeni, co jste vyrobili, protože byste to do sebe v životě

neřekli. Právě proto, abyste měli příště soucit s druhým člověkem, který je od vás oddělený pouze iluzorně, a vidíte ho jako druhého. To je realita světa.

Sklízíte své vlastní činy, abyste pochopili, že už to příště nemáte druhým lidem dělat. Když to víte, stačí jedno jediné. Soucítit s druhým člověkem, chápat co vykonal, soucítit s reakcí všech lidí, protože oni neví, že to není jejich. Veškeré konání, jejich egoismus jenom odečítají. Jediný, kdo dělá negativní věci, je hladina, která nenávidí, odsuzuje, ano, to je pocit hmoty, která se týká tohoto těla. Hmota dělá tuto hladinu v nevědomosti, že uvnitř je Božství. Jestliže budete minimalizovat vaše negativní emoce, hmotná hladina bude ustupovat do pozadí a bude zesilovat vaše nitro. A jednoho dne se otevřete a celé Ego bude minimalizované. Každý člověk na planetě ho ještě má, ale už budete vědět, že není vaše, co cítíte negativního. Někdo vám podstrkuje, podsouvá, že je to vaše. Už nebudete reagovat negativně na druhé lidi, kteří to ještě mají, protože víte, že v tu chvíli si člověk zapisuje svůj osud těla, kde musí sklízet své vlastní činy. To je velmi důležité.

Vyprávěla jsem před chvílkou příběh, kdy na mne jeden člověk křičel. Mám ještě další příběh, mám jich velké množství, ale jsou soukromé, kvůli lidem, kteří se tam pohybují, je nemohu vyprávět. Přestože příběhů bylo vždycky hodně, nemohu je zveřejnit. Nicméně budu vyprávět příběh, který byl podobný tomu, co jsem vám dneska říkala. Asi před třemi lety jsem prodávala šperky. A víte, nikdy jsem nikomu nevalila duchovno. Lidé o tom dřív nevěděli, já jsem přednášela skutečně 12 let v utajení jenom lidem, kteří se o tom doslechli a sami se ozvali. To bylo pro mě síto Boží vůle, kdy se určitý člověk ke mně dostal, a věřte mi, když se neměl dostat, kdyby se tisíckrát snažil, nedostal se. Všechno se mu zkomplikovalo, krásně se to samo řešilo. Přesto se ke mně dostali i lidé z hladiny bílých mágů. Vždy jsem to respektovala. Pokud člověk přišel, všechno bylo v pořádku. Nikdy jsem ostatním lidem neříkala, o co jde. Když se mě někdo zvnějšku zeptal, odpověděla jsem pouze normálně lidsky. Stačí zklidňovat lidsky, běžně. Neznalého člověka byste duchovností spíš vyděsili. Musíte skutečně myslet za něj, to je strašně důležité.

Tenkrát se mi stalo, že jsem byla předvádět šperky v soukromém bytě a bylo tam hodně žen. Nevadí vám, že jsem si sedla? Děkuju. /Smích všech/ Děkuju. Já jsem zjistila, že naběhám kilometry. Což je dobře, ale někdy mne to skutečně k židli dožene. V bytě byla jedna žena, která přijela z Kanady. Léta žili v Kanadě, byli emigranti, kteří se vrátili kvůli nemoci maminky té paní. Nikdo z přítomných žen nevěděl, co dělám. Kromě mé kamarádky, majitelky bytu, ale ta to nikomu neříkala. Udělaly jsme si vánoční besídku kolem desátého prosince, ženy si nakoupily šperky, daly jsme si navzájem malé dárečky, cukroví bylo napečené. Povídaly jsme a všechny už byly hodně vysoké úrovně, to já cítím z člověka. Bylo mi tam moc dobře, načež Kanadanka začala vyprávět příběh, už si nepamatuji přesně, o co šlo. Nějací dva lidé udělali před bankou zbytečnou scénu a všechny ženy na večírku začaly kritizovat tento typ lidí. A teď pozor, i když se nepřidám ke kritice, ale v hlavě bych ženy odsuzovala: „Podívej se, jak ještě kritizují!“ , jsem stejná jako ony, byť bych to neřekla nahlas. Bůh odečítá prožitky, to znamená, že bych dělala to samé, i když bych měla odsudek pouze v myšlenkové fázi. Ale mně bylo jasné, že za to nemůžou. Každá je ve své úrovni, kterou umí, a jinak to neumí. A je to

jedno, stejně to jednou lidé odloží, až přijde čas. Popíjela jsem kafičko, pokládala jsem ho na podšálek, co jsem měla v ruce a pozorovala je, jak vůči tomu brblaly. Uplynula krátká chvíle, minuta, dvě možná, a najednou ta Kanada'anka zvedla oči a říká mi: „To jsme ostudy, co?“ Ano, ano. Ucítila ve svém Božství moji čistotu. Kdybych se odřízla v hlavě odsudkem, že ještě kritizují a posuzují, budu stejná a ona si nic neuvědomí.

Chovejte se a žijte čistě. Buďte čistí a každý na ulici to pozná. Někdo víc, někdo míň, většinou to bude podvědomě. Za prvé vám nikdo nic neudělá, za druhé se začnou dít zvláštní věci. Začnou se dít zázraky v tom smyslu, že vás začne vaše Nadjá obrovsky chránit, protože budete absolutně čistí. Děje se to z několika rovin. Za prvé se to děje z lidské, hmotné fáze, to znamená, že lidé, kteří budou na druhé třeba agresivní, na vás budou milí a nebudou vědět proč. To je ovládnutí hmoty nitrem. Za druhé, když bude nějaký zádrhel a nemůže vám to někdo říct, ukáže vám to Nadjá. Pamatujete na základní přednášky, jak jsem vyprávěla, že jsem měla vizi, že mi upadne přední kolo od auta? Ano, měla jsem špatný čep na předních kolech. A bylo pěkné, jak zareagoval tenkrát pan opravář, to bylo hezké. Nadjá mi ukázalo, jak to bude s autem. Nebo už vím po cestě k autu, že něco není v pořádku. Tak s ním dojedu, ale nechám ho prohlédnout. Může přijít živý sen nebo vám najednou někdo zavolá a něco vám řekne. To také jde shora, oni to různě řídí z horních hladin energií. A je to velmi záračné, budete zažívat obrovské zázraky. Jde to jenom tehdy, kdy skutečně budete pokřtěni Duchem svatým.

Křest Duchem svatým je, že neexistuje na světě bytost, kterou byste odmítali s jejími činy. Samozřejmě milujete všechny i sebe, všechno jste vy, všichni druzí lidé. Nevadí vám žádné situace, tehdy se sjednotíte, zlikvidujete hladinu egoismu, a to je křest Duchem svatým. Zkuste si vzpomenout, všechno, o čem vám dneska vyprávím a dojíždím vlastně všechny vysvětlující fáze, vysvětloval už Ježíš. I on znal program a věděl, že bude ukřižovaný. On věděl, že Tomáš bude nevěřící, že ho Jidáš zaprodá, věděl úplně všechno, protože znal svůj program a věděl, že osud je nastavený, aby zahrál lidem velké divadlo. Aby poprvé viděli fáze, při kterých se dá vstát z mrtvých. Všichni lidé, kteří jsou pod hladinou egoismu Satana drženi v iluzi hmoty, jsou mrtví. Neznají skutečnou realitu světa. Vy se znovu narodíte k věčnému životu, nesmrtelnosti a fázi Jednoty jedině tehdy, když překonáte svoje oddělení. Je to skutečně zmrtvýchvstání, zmizí absolutně strach ze smrti. Smrt neexistuje, je to pouze fáze odložení. Odcházíte a vracíte se. Ano. Otec i já jedno jsme. To je realita každého z vás, který začíná odkládat a blíží se k pokoře.

Budou vás čekat různé zkoušky, když to neumíte přijmout hned, snažte se jenom obtížnou situaci nebo člověka prodýchat. Vydržet alespoň minutu, než zareagujete. A pak zjistíte, že to bylo zbytečné a bylo dobře, že jste nereagovali, že jste vydrželi, pomine tlak z hladiny egoismu. Napřed přijde obrovský nápor, když vydržíte a jen pozorujete, začne se zklidňovat. Začne to jakoby od vás ustupovat. Satan-hmota s vámi provozuje různé kousky, je úžasné to pozorovat. Začněte ho brát jako spolupracovníka, pomáhá Otci a nedovolí, aby do Božské hladiny přišel někdo nečistý. Bude to i pro vás krásná hra, kterou začnete pozorovat. Nikdy neútočte do vnějšího světa. Vyřídte si to směrem dovnitř sami k sobě, k svojí hmotné hladině.

Nedávno mne oslovila žena a říkala mi: „Ale Ivanko, když se to tam ozve, já to prožiju a sama si to vysvětluju.“ Říkám: „To je v pořádku, vy nepokračujete, to není vaše.“ Jakmile si prožitý egoismus, myšlenku přivlastníte, jste v prdeli, protože považujete sami sebe za špatného, že to tam je. Ale ono to tam být musí. Vždyť jste ponoření pod hladinu hmoty. Když se negativismus ozve, stačí nepokračovat. Prohlédli jste si to, nedáte se chytit do lasa. V pozdějších letech to bude utichat, utichat, zeslabovat se, bude to menší, slabší, až vás to nebude nikdy ani rušit. Až dosáhnete principu, že si řeknete: „To je báječné, že jsi mi to ukázal, protože vím, kde mám rezervy a zaměřím se na ně.“ A to už fakt je spolupracovník, i on si vás velmi váží. Někdy je velmi žertovný, někde na vás někoho nečekaně pošle, kdy to skutečně nečekáte.

Nedávno jsem někde vyprávěla o mojí starší dceři Lucince, myslím si, že v Horažďovicích. Ona si v běžném životě už ví rady, je na zkoušky připravená. Můžete prohlédnout, než přijdou, ale přijdou nečekaně. Lucka už dlouho nelitovala, neměla pocity lítosti. A když to někde přišlo ve vnějším světě, byla připravená, jak se k tomu má postavit. Jednou volala, úplně úpěla v telefonu. Smála jsem se, pro mne je všechno sranda, беру všechno jako souboj dvou stran, dvou bytí: Nadjá a malého já. Děje se to samo, stačí jenom pozorovat. To je nádherné. Vy si myslíte, že o půlnoci v bytě na vás nemůže přijít zkouška, že to zkrátka nejde. Pozor, jde to. Jde to. Lucka volala: „Mami, představ si, my jsme včera s Aureliem koukali v noci na televizi, usnuli jsme. Pustili jsme si svůj film, video, on dojel, naskočila televize, já se vzbudím o půlnoci v bytě, ve svém obýváku, nikde nikdo, vedle spící manžel, v tom okamžiku běžely nějaké zprávy ve francouzské televizi a dávali sestřih z dokumentu o velkých záplavách v Rumunsku.“ Tamní lidé jsou obrovsky chudí. Většina lidí, tam je hluboká propast. Teď se to děje všude na světě. Buď je malinko lidí, kteří jsou obrovsky bohatí, střední vrstva mizí, a pak je obrovská skupina lidí, která je ve veliké mizérii odkázána na pomoc druhých. Lucka říká: „Vidím dva staré lidi, devadesátiletou stařenku a dědečka, kteří měli celý život jako obydlí bednu stlučenou z nějakých prken, a povodeň jim to vzala. Jediné, co v životě vlastnili. Stařečkové brečeli a v tu ránu jsem cítila, že jsem v prdeli. Jak mi to jelo nahoru a nedokázala jsem to zastavit. A mami, mě tak strašně bolí pravá ruka.“ Jak to prožila, zauzlovala si čtyřku (4.čakra). Já říkám: „Ty Kubo, když jsi připravená ve vnějším světě, musíš čekat, že to někde švihne nečekaně. To by uměl každý, být připravený venku. Každý den otevřu dveře a jdu ven se slovy: „Jsem připravený.“ To by uměl každý. Nicméně to je zkouška a uvědom si, že zrovna těmto lidem bylo pomozeno, dostanou se do nějakého ústavu, stát je nenechá napospas, byť by byli chudí. Něco se zařídí nebo si je k sobě někdo vezme. Možná zrovna to bude pro ně úlevné, že nemusejí žít v takové prkenné stavbě, kde určitě trpěli zimou a jinými věcmi během roku, co byly záplavy.

Víte, to je to samé, jako když budete sami sebe považovat za důležitého, že chcete někomu pomoci. Uvědomte si, to je domýšlivost. Stejný Bůh je v druhých lidech. Jestli druhému člověku nemůžete pomoci a on si pomoc zaslouží, to je důležité, pomůže mu někdo z jeho okolí. A pozor, může mu dokonce i pomoci z vypočítavosti ze směru své vlastní osoby. Kdysi dávno se mi to stalo, já jsem na to koukala, a tenkrát přišli shora a řekli mi: „Prosím tě, nepřemýšlej o tom, jestli ti má být pomozeno, pro nás by bylo velkou komplikací, než bychom k tobě dostali někoho čistého. Tak k tobě pošleme

někoho, kdo to bude dělat sám pro sebe a pomůže ti. Prosím tě, zapomeň na to.“ To platí i pro vás, prosím vás.

A teď důležitá věc. Na mnohých z vás ještě vidím, že je pro vás štěstím pomáhat druhým a rozdávat, ale bude pro vás problémem přijímat. A pozor, stav musí být absolutně spravedlivý. Dělá vám radost a štěstí, že pomáháte druhým, a vy musíte poskytnout to samé štěstí i druhým lidem. Kdybyste jim to neposkytli, nepřijali dar nebo pomoc, už brzdíte poznávání blažených pocitů druhých lidí, když smí dávat. Dovolte jim to, jinak byste blokovali tok energií, které potřebujete používat. To je strašně důležité. Pokud uvidím, že druhému člověku udělám radost, ráda to přijmu a jsem také šťastná. Čím víc je člověk šťastný, tím víc dělá druhému radost. Cítíte propojení jednotlivých kanálů.

Ano, vy jste jedno tělo a vždycky jste byli. Kdybyste měli zažít vlastní egoismus ve stavu velké čistoty, cítili byste obrovskou tíhu. To je tíha karmy, která se obrovsky znásobí, protože vy už jste tak čistí, že každá nečistota je vidět. Zkuste si představit naleštěný nábytek, kdyby tam někde zrníčko spadlo, hned ho uvidíte. Ano, to je ono. Čím čistější jste, tím víc vás zatíží každá i jemnější nečistota. Víte, že trpíte, když byste sami něco udělali. Později už vás to ani nenapadne. A tehdy nastane zvláštní stav, kdy i egoismy druhých lidí směřované na vaši osobu vnímáte velice lehce, protože víte, že tím se vám ulevuje. Ano, ubývá karma. Vůbec nic vám už nevadí, ulevuje se vám, až se dopracujete do stavu těsně před smrtí Ega.

Na ten stav vás musím pečlivě upozornit, protože Ego začne obrovsky běsnit. Dlouho jste neměli negativní pocity a najednou jste nervózní, podráždění. Vyvine se obrovská síla egoismu, která si vás potřebuje ještě nečekaně prozkoušet. Začne to bouřit. Začne vás rozčilovat třeba manžel, který chroupe jablko. Léta jste to nezažili a nyní jste v údivu, jak se to může dít. Nebo vám vadí něčí mlaskání. Zrovna mě nic nenapadá, jsou to drobnosti, které už jste měli dávno překonané. Nebo vás začne rozčilovat, že pes štěká v noci na sousedově zahrádce. To není vaše. Začne pocit zesilování strachu a budete mít zvláštní noční běsy. Nesmíte se bát. Stačí, když budete pozorovat, co se děje. Ať přijde kdokoli, jakákoli bytost. A přijde, věřte mi, že přijde. Jenom pozorujte a udržujte se v přítomnosti. Stačí klid, ano, přítomnost je spokojenost, je to synonymum pro klid, nevybudování vlastního útoku jakoukoli emocí. Jenom pozorujte, ještě to jde, uvidíme, co bude dělat. To stačí. Uvědomte si, že není, čeho se bát. Tento stav je iluzorně vybudovaný od hmotné hladiny egoismu, aby vás udržela, jakmile byste se začali bát. V hladině egoismu vás bude uzavírat i to, že půjdete spát se strachem, jestli znovu přijde podivný sen nebo podivný stav. Ne, nesmíte se bát. Všechno můžete zvládnout legrací, skutečně není důvod ke strachu. Vy se máte bát jen svých vlastních egoistických reakcí, to jediné vás odřízne od Celku, kdy jste opět vy a zbytek světa.

Zkuste si představit, když se bojíte, uzavřete se proti světu do své kuličky. Nebo když se zlobíte, zlobíte se zase směrem na svět nebo na hmotu vašeho těla, která něco udělala, což je stejný svět. Vy nejste hmota. To jsou všechno iluze, které se tady odehrávají, a to je důležité pochopit. Já si pamatuji, jak jsem byla kdysi dávno vyzkoušená. Spala jsem v noci na levém boku směrem zády ke vchodu do postele a najednou jsem slyšela zvuk peřiny, jak se nadzvedla, jak šustí a najednou si ke mně zezadu někdo přilehl. Úplně se to přicuclo. V tu ránu mně bušilo srdce: „Ježíš, někdo

mi vlezl do postele a přilehl si ke mně.“ Byla jsem sama a říkala si: „Nic nedělá, je to dobré.“ /Smích/ „Jenom leží, hřeje mě.“ Bylo to fakt živé, to bych přísahala. Bušilo mi srdce a říkám si: „Budu dělat mrtvého brouka. Třeba usnu, on nebo ona odleze.“ Jenže mi on vsunul do hlavy myšlenku, abych zareagovala, protože jsem si říkala: „Co když přijde babička a uvidí mě s někým v posteli.“ A to mě tedy dožralo. Sedla jsem si, že mu vynadám, co si to dovoluje. Otočím se a nikdo tam nebyl. Začala jsem se v posteli tak chechtat. To je velmi důležité. Pozor, já tomu chtěla vynadat, ale necítila jsem zlost, uvnitř bylo jenom: „Co si to dovoluješ, klidně si mi vlez do postele, přitiskneš se ke mně. Co ležeš do cizího bytu?“ Já neumím zaútočit. A kdybych zaútočila pusou, je to jenom bububu. Mám hmotu těla nastavenou jako maňaska, jenom zahraji lidem divadlo, když vím, že jim to patří. Nikdy bych nezaútočila. To zkrátka neumím, už mi to nebylo dáno. Jenom jsem vám přišla ukázat, jak se žije skutečný optimismus, který vám otevře bránu na druhou cestu. Musím ukázat hodně lidem, kudy se tam jde. To je všechno.

Existuje jedna jediná cesta, zlatá střední. Když budete dokonalí, absolutně dokonalí, Nadjá, které vidí celý průběh cesty vašeho vývoje, vám nastaví zesílení egoistické hladiny ve spolupráci s Egem, a to Ego vám začne vsunovat myšlenku, jak jste dokonalí, začnete být duchovně pyšní. To je cesta do pekla neboli navrácení do egoismu. Proto jsem sprosták, já si to hezky načechrávám a udržuji ty hovna a prdele, abych nebyla jakoby dokonalou. I pro vás je to úlevné, protože jste si všichni mysleli, že být svatý znamená být absolutně dokonalý, to není pravda. A věřte mi, z naší roviny světa všichni, kdo byli později svatořečení, byli výjimeční svou obyčejností a sami by o to nikdy nestáli. Byli to obyčejní lidé, kteří přišli o svůj egoismus. Každý přišel na systém světa svojí jinak naplánovanou cestou. Je to pro každého otevřené, osvícených lidí bude hodně. Ještě to bude trvat nějaký čas, ne zrovna krátký, na planetě trvá zatím panický život. Dožijete se krásných vztahů, jakmile budete minimalizovat negativní emoce, začnou se k vám přitahovat úžasní lidé podobného smýšlení. Budete se vymaňovat z hladiny negativity, pokud se někdo takový objeví vedle vás, bude to výjimečně a pro vaše dobro, abyste i negativního člověka přijali. To je důležité pravidlo. Musíte cokoliv přijmout, převedeme si to do duchovního jazyka.

Jestliže všechno přijímám, jak v životě přichází, neprosazuji vůli Ivy, která by něco chtěla nějak jinak. Ano, žiji to, co v osudu mám. A vím, že je to dobré. Tím, že negativní lidi přijímáte, měníte i jejich nitra. Někdy ti lidé druhým budou házet klacky pod nohy, ale vám ne. Jsou věci, které musíte dokázat i v myšlence. Nejenom svým tělem, vaše myšlenka je důležitější. Navenek se chovat hezky k člověku, když si v sobě myslíte, že je blbec nebo hulvát, tudy cesta ven nevede. Vy to děláte sice jen skrytě, ale jeho nitro to ví. Skutečně jenom soucitem musíte vše zmírnit a říci si, on za to nemůže. Nemůže za to, je to Bůh. Pak se vám začnou měnit vztahy i doma. Asi před měsícem jsem byla v Budějovicích a jedna paní mi napsala krásný e-mail: „Ivanko, asi jsem něco pochopila, vždycky jsem se s mým mužem hádala a obviňovala ho. V něm je ten čertík, kdo bojuje a nechce. Na přednášce mi všechno došlo, přišla jsem domů, manželovi jsem sice všechno řekla, ale nepovažovala jsem ho za špatného. Najednou jsem viděla, že to dělá jeho Ego, on za to nemůže. A můj muž kupodivu mlčel, mlčel, mlčel. Fakt to funguje.“ Jo, funguje. Vyzkoušejte si to. Pak už můžete světem nádherně procházet. Je

to pro vás hračka. Všechno ovlivňujete svojí obrovskou láskou a soucítěním s veškerým děním, co přichází.

Tyto stupně jsou velice těžko dosažitelné v učební fázi pokory. V praxi to je, že vám skutečně nic a nikdo nevadí. Pokud ve vás slyšíte hlas, kterému něco vadí, neposlouchejte ho, to stačí a budete se skutečně udržovat ve hladině, že vám nic nevadí. Někdy to k vám bude chodit v noci. Stačí, když v noci klidně druhému člověku v hlavě řeknete, co chcete říct. Nejdřív bude Ego výhružné, řekněte mu to ostře. Zkuste si za 5 minut prožít to samé, ale mírněji. Pozor, to je duchovní cvičení, kdy budete pokračovat mírněji, za dalších 5 minut mu to řekněte ještě jednou a ještě mírněji. Kdysi dávno v dětství jsem zažívala stavy, kdy někdo udělal něco velmi nespravedlivého pro mne i pro druhé lidi. Napřed jsem byla rozhořčená, protože jsem věděla, že je to pitomec, který hlavně ubližuje sám sobě. Neuměla jsem mu to vysvětlit a říkala jsem si: „Teď mu musím vynadat, musím mu vynadat!“ a připravovala si řeč. Napřed jsem mu vynadala hodně (bez zlosti v nitru samozřejmě), pak si říkám: „Ne, ne, ne, jeho by to mohlo mrzet.“ Tak jsem mu vynadala málo. Potom jsem mu začala jakoby ostře domlouvát, nakonec jsem skončila: „Už bys to neměl dělat. To není hezké, víš?“ A druhý den jsem šla k tomu člověku, že mu to řeknu, a on se začal s pláčem omlouvat. Začínala jsem zjišťovat, že to slyšel. On to neslyšel ušima, ale nitrem, zareagoval úplně jinak. Můžete vyřešit věci i dopředu, dejme tomu máte nějaké vyřizování na úřadech. Nechoďte tam nikdy s výhrůžkou ve svém nitru: „Co si to ten stát dovoluje.“ Ne, jít v klidu, lidsky pohovořit s úředníkem, a uvidíte, co se bude dít. Všechno se změní. Všechno funguje, všechno pracuje.

Tento týden jsem dostala krásný dopis od jednoho človíčka, psal, že mne viděl asi před rokem a že se přejmenoval. Myslím si, že byl Libor Vyčítal nebo Vyskočil, přesně nevím. Přejmenoval se na Libora Šťastného Vyskočila nebo Vyčítala. A říkal: „Ono to, Ivanko, fakt funguje. Já jsem zkrátka najednou věděl, že vše je dobré. Mně se najednou celý život změnil. Začali se ke mně jinak chovat lidi v rodině i na úřadě. Nedávno jsem potřeboval něco vyřídit na úřadě, já jsem si s tou paní po telefonu krásně pokecal a myslím si, že jsme si i hodně dali vzájemně, i když jsme se neviděli. Všechno se vyřídl samo.“ Druhý člověk, i kdyby netušil o těchto věcech, si vás dlouho pamatuje, váží si příjemného okamžiku, který s vámi zažil. Úředníci jsou většinou zvyklí, že jim někdo vynadá, když zastupují na úřadě něco, co lidé nechtějí. Ale i oni jsou lidé a nemohou za to, že se musí řídit zákonem a stát na jeho straně.

Někteří lidé postavení v práci zneužívají, to je dáno karmicky. Jsou zaměstnání, kde je to možné, někdo si jde odžívat např. pocit moci do armády nebo na nějaký úřad nebo do politiky. Najednou vládne a hýbe spoustou lidí, má nad nimi pocit moci. Tito lidé zažijí obrovské dopady, když toho zneužívají, napřed dosáhnou velikých úspěchů, a pak o všechno přijdou. A ještě si zajistí svůj karmenní zápis a pořádný odpor, který je dožene v čase zpátky. Takže milujte. Soucíte. Kdokoli na vás vystartuje, stačí jen to přijmout, vyslechnout, vydržet neútočit a vrátit to v klidném slovu, v klidné reakci. Nic se neděje, neboj se. To se dá opravit. Druhý člověk se sám omluví, až uvidí obrovský kontrast jeho egoismu a vaší láskyplnosti. To obrovsky pracuje. Láska je největší zbraň ve Vesmíru.

Zažila jsem si to kdysi dávno s mojí maminkou. Egoismus si s ní hezky pohrával, věděla jsem, že to není ona, že se jenom o něco bojí. Kdysi dávno se bála, abych se znovu nevdala a ona nepřišla o dům, o část svého domečku. Já jsem to neměla nikdy v úmyslu a můj partner byl hrozně hodný a měl nás rád. Věděla jsem, že útočí ten, kdo jí to našeptával (Ego). Na takového člověka se nemůžete zlobit. A moje maminka byla do této zkoušky postavená zvláštním osudem, který si vybrala, protože kdysi dávno jeden jediný člověk, kterého měla v osudu, jí byl protivníkem, a to byl její tatínek, dědeček. Mezi nimi se odehrávaly velké boje a hádky. Můj táta byl Anděl a nezasahoval. To bylo úžasné, co dělal. Já jsem viděla tu nesmyslnost. Naši byli báječní v tom, že mi povolovali za dědečkem a babičkou chodit, i maminka byla čestná, tam viděla hranici, jak to bylo úžasné, svobodné. Nicméně děda potom zemřel, odešel ze života a čas nastolil zkoušku. A přišla zášť vůči mému přítelovi Jiříkovi. Maminka mě nutila, abych ho vyhodila. Já jsem jí říkala: „Nezlob se, to já neudělám, Jirka je hodný člověk, má nás rád.“ A jednou, když Jirka nebyl doma, maminka seběhla ze schodů a vidím, kdo přišel. Vidíte tmavé oči, jak se nasměrují. Pozor, vyprávím o svých rodinných příslušnících, ale vysvětluji vám, že oni za to nemohou, jenom tomu podléhají. Dneska už to maminka nedělá, je Anděl. Pomůžete jim jenom láskou. Chci vysvětlit, co to je udeřit láskou. Do dneška na to nemohu zapomenout a nikdy nezapomenu. A chci, abyste to slyšeli. Proto bylo dobré, že jsme vám s maminkou tuto divadelní hru zahrály.

Maminka přiběhla do mé kuchyně a říká mi: „Tak ty ho nevyhodíš?“ Já říkám: „Ne, mami, nezlob se. Jirka je hodný, má nás rád, není důvod. Věř mi.“ Její Ego se naježilo a říká: „Tak ho teda nevyhodíš?“ Říkám: „Ne.“ Ona: „Ty, ty, ty, ty...“ A hledala, ten černej hledal silný výraz. „Ty krávo!“ /Smích/ To byl obrovský výdej energie, cítila jsem, jak to letí, a srdce mi začalo bouchat. Velký výboj, to je černá magie. Mně tlouklo srdce a ona se naježila, jak čekala protiútok. Když žil děda, útočili navzájem, děda by bouchnul. To je jako v pohádce, kde se dva šermují. Rána šavlí, druhá, to je to samé. Maminka zasadila ránu, mně se srdce třásl, ona se naježila se, čekala úder. To je zvykem u bojovníka a černej je bojovník. Jenže já neumím bojovat těmito zbraněmi. Řekla jsem jí s bušícím srdcem: „Mami, já jsem tvoje jediné dítě, moje děti jsou tvoje jediná vnoučata, jestli ode mne čekáš, že ti řeknu to samé, mýlíš se, protože já tě miluji. A nikdy tě milovat nepřestanu.“ A v tu ránu se stalo něco, na co nikdy v životě nemohu zapomenout. Jak byla připravená na můj útok, který nepřišel, najednou začala couvat, jako kdyby dostala pěstí, to nečekala. Vypadalo to, jako kdyby se to fyzicky opravdu stalo. A jak couvala, za ní metr a půl bylo futro a ona se na něj narazila zády, vyrazila si dech. Pak začala dýchat. Chtěla jsem k ní jít, ale ona se zmateně rozhlížela, vyběhla z bytu, zabouchly se dveře a byla pryč. Já jsem zůstala stát. Přišel Jirka z práce asi za hodinu a viděl, že se něco přihodilo. Říkal: „Co ti je?“ - „Já nevím, Jirko. Asi mám po mamince. Už asi nemám maminku.“ A on mi říká: „To bude dobrý.“ Říkám: „Já vím, já vím. Musím se s tím smířit.“ Já jsem věděla, že se vůbec na ni nemohu zlobit. Ego jí našeptávalo všechny nesmysly a pitomosti. Tak jsem se s tím smířila. Druhý den ráno jsem scházela v plášti do laborky, dělám v suterénu a slyším, jak šla moje maminka na záchod, máme záchod v mezipatře. Říkám: „Ahoj, maminko.“ Jako kdyby se nic nestalo, když nemáte žádný negativní pocit, stále pokračujete normálně dál. Ticho. Druhý den zase ráno jsem šla do práce a zase slyším maminku. A to už mi řekla: „Dobrý

den.“ /Smích/ A třetí den, to byl 30. duben, já mám narozeniny, tenkrát jsem jela do Safiny. Vždycky jsem odjížděla se zlatem pacientů na výměnu, když se ještě dělaly zlaté můstky. Ve tři hodiny odpoledne jsem zastavila před domem, otevřu dveře a najednou se otevřely domovní dveře, tam stála moje maminka, měla kytici, dárek a já jsem dělala, že se nikdy nic nestalo. Říkám: „Jé mami, ty jsi hodná.“ Udělaly jsme si chlebičky. Odpoledne přišel Jirka z práce a říkal jí: „Paní Čermáková, já mám Ivanku rád. Já sám mám dva domy. S domem si nepopovídáte a nepohladíte ho a nemůžete se s ním smát. Cokoliv budete potřebovat, rád vám udělám. Vždycky to řekněte Ivance, ona mi to vyřídí a můžu vám kdykoli pomoci.“ A bylo to pryč. Všechno zmizelo. Než zase přišel černej a něco zase mamince nakukal. /Smích/ Také díky ní jsem se stala mistrem, byla mým úžasným Andělem. To si ověřujete každým krokem, jak se láska nedá ničím nahradit.

Otázka: „Mám dlouholeté problémy s levým ramenem, asi 8 let. Bolesti, píchání, bolest jde do celé ruky. Vyšetření u lékaře jsem neabsolvoval, potíže jsou postupně výraznější, proto tomu věnuji větší pozornost až nyní. Děkuji.“

Ivanka: Levé rameno je, když si na tělo třeba Jarušky navalujete povinnosti typu „musím“. Musím to dělat. Beze mě to nejde. Musím uklidit, beze mne to nejde, nikdo by to neudělal. Ne, víte, když to chcete převalit na vaše Božství, začnete dělat povinnosti, které vás čekají, jenom s radostí. Já umyji nádobí v tom smyslu, že teď je potřeba umýt nádobí, tak se jde umýt nádobí. A jsem rád, že to udělám. Ale pozor, když není čas umýt nádobí, nedělat si výčitky. Zažila jsem jako malá holčička, že moje maminka se starala o dvě domácnosti, přitom je velmi pečlivá. Babička byla ochrnutá, už když jsem se narodila. Moje maminka měla dvě domácnosti a má také zdemolovaná ramena. Maminka dodneška: „Když já nezametu, tak není zameteno.“ Tím si demolujete hmotu vašeho života. Dneska už to samozřejmě dělá líp, problémy s ramenem jsou menší, už to odchází. Ale je to u člověka dlouhodobá záležitost. Nicméně, fakt si neubližujte, když to nemusíte dělat. Respektovala jsem, že maminka hodně pracovala a táta chodil se mnou vždycky sám, ale maminka chyběla. Já jsem se poučila, a když jsem měla malé děti, klidně jsem neumyla po obědě nádobí, bylo sluníčko a šli jsme ven. Nádobí jsem umyla, až když šly děti spát. Ale ráda. Dělejte všechno rádi v pravou chvíli. Kdybyste si to pocitově neuzavřeli, neumyté nádobí si ponesete i na procházku s sebou na svých ramenou. Vyčítáte si, že jste něco neudělali. Ne, věci se mají dělat v pravý čas a s radostí, když přicházejí. Nenabádám vás odkládat věci, ale pokud máte v plánu něco důležitějšího, klidně to udělejte a fakt si to užijte. A práci dělejte s radostí, že to smíte udělat.

Pravé rameno je zase situační váha. Chcete být lepší jako vaše jméno, tedy Jaruška, Iva, Honza, Zdeněk, to je jedno, kdo z vás. Máte žít skutečnou přítomnost v původním programu Boha. Váš vývoj je celý nastavený. Každý den se k němu dopracujete jen tím, že ráno otevřete oči a budete s radostí plnit, co po vás svět chce. Když budu jako Iva nespokojená a budu chtít být lepší, je to egoismus Ivy, která chce být v této chvíli jiná, než je. A tím už se blokuje. Fakt trvanlivá přítomnost je trvalá spokojenost se vším,

co se děje. Nic jiného neexistuje a vždycky přijde pocit, který vám to potvrdí. Je z čeho se radovat, věřte mi.

Bůh se potřebuje nalít do těla vašeho jména. Když máte pocit, že jste tělo a jméno, blokuje se nějaký okamžik v nespokojenosti, odmítáte váš původní program Boha. Vy jste ten Bůh. Vaše jméno je iluzí, je jménem pro tělo.

Otázka: „Od září u mě přetrvává tlak v krku. Při polykání cítím překážku. Lékaři neodhalili příčinu a nedokázali určit diagnózu, prosím o vysvětlení problému.“

Ivanka: To je problém komunikační. Krk je zodpovědný za komunikaci, to je pátá čakra. Musela bych si sáhnout. Nedávno jsem vyprávěla, co se odehrávalo ve Zlíně. Ve Zlíně na přednáškách se mě mladý muž zeptal, proč silně koktá. A jestli se toho dá zbavit. Já jsem mu řekla, že mu nemohu odpovědět, bylo 400 lidí v sále, mohla bych odpovědět, kdybych si na něj sáhla. Vysvětlovat mu, co udělal špatně před 400 lidmi, není příjemné. Ne každý by to unesl. Odložila jsem to a druhý den byla malá přednáška v Arkáně, to je malé centrum pro 50 lidí ve Zlíně. A když se lidé po přednášce začali loučit, první si do řady stoupl dlouhý kluk, asi dvoumetrový, pohledný, vysoký, a fakt hodně silně koktal. A říká mi: „Víte, včera ten dotaz o koktání, to jsem já a vy jste řekla, že byste si potřebovala sáhnout. Tak jsem tady.“ Já jsem se začala smát a lidé ve frontě taky. Říkám: „A ty se nestydíš?“ On: „Ne, ne, ne, já jsem celou noc nespál. Chtěl jsem být první a jsem tady.“ Sáhla jsem si a v hlavě měl na pravé straně krku, to je situační fáze, obrovský odsudek někoho, až to hraničilo s prokletím. Říkám: „Koho jsi odsoudil? Ale jenom v hlavě.“ A on říká: „No, asi své rodiče. Víte, oni se hrozně hádali. Mimochodem, hádají se dodneška.“ Já říkám: „Vidíš to? Ty sis zvolil svoje rodiče, hádavky, aby ti ukazovali, proč je nemáš mít rád, ale správný postoj je, že je máš mít rád, dali ti život a máš být rád, že ti ukazují, co jednou své budoucí rodině dělat nebudeš. Co to je, když se člověk hádá a obviňuje druhého člověka. Ale tys udělal to samé v hlavě!“ A skutečně to hraničilo až s prokletím, to byla silná energie.

Kluk třeštil oči, když jsem mu řekla, že má sedm let zpátky zápis. A říká: „Vy máte pravdu, já to fakt mám 7 let, já jsem se s tím nenarodil.“ Vidíte, jak se zablokujete. A pozor, říkám: „A přitom tihle rodiče jsou pro tebe dobří. Ty jsi schopný se dneska nehádat, ale v hlavě jsi prožil odsudek.“ Všechno, co se týče krku a ústní dutiny i uší, máte nastavené, vy potřebujete mluvit, na to máte mluvidla a potřebujete poslouchat mluvení druhých směrem k vám, na to je sluchový orgán. Kdo neslyší, nekomunikuje (nemluví s někým), posuzuje nebo kritizuje, má problém v komunikační oblasti. Jsou různé varianty komunikační fáze, přesně se to projeví. Promyslete si, co na vás sedí.

Otázka: „Jak poznám, že jdu po správné cestě, svým přáním nevybočuji?“

Ivanka: Víte, člověk má být fakt spokojený. Máte mít pouze potřeby. Například se mi rozbily boty. Potřebuji hnědé boty. Netlačit to silou, když na ně nemám peníze, ještě vydržím. Budu se oblékat do jiné barvy, abych mohla unosit jiné boty, které mám. A budu spokojená, že mám ještě jedny boty, že mi úplně všechny neodpadly. Tehdy pomalinku, nečekaně se někde objeví nebo vám boty někdo dá. Já jsem tohle zažívala

celý život. Vždycky jsem se smála a říkala mojí Petrušce: „To není možné.“ Potřebovala jsem hnědé boty, praskly mi. Já nejsem po mamince, moje maminka má snad 120 párů bot a k nim kabelky. Já jsem pro ni byla velké zklamání, mám dvoje, jedny černé a jedny bílé. Nyní už jich mám tedy víc, přiznávám se. Ale vždy jsem je nosila do té doby, než mi spadly z nohy. A to byl průser, protože najednou jsem neměla žádné. Pamatuji se, jak jsem si koupila jedny nádherné černé boty a jednou v říjnu jsem zjistila, že mám mokro v botě. To už jsem je měla několik let. Na ulici zvednu nohu a měla jsem díru v podrážce, chodila jsem bosa. Dala jsem nohu zase na zem, aby to nikdo neviděl, a říkám si: „Já chodím bosa.“ Nejsem precizní člověk, který se o boty pečlivě stará. To bych měla zlepšit, v tom je moje maminka fakt lepší. Vidíte, člověk není dokonalý nikdy. Pro mne byli důležitější lidé, a i to je zapotřebí zkorigovat. Ale občas boty myji a čistím.

Ještě se vrátím k příběhu. Měla jsem letět do Milána s tím, že mi praskly boty, až se vrátím, budu muset vyšťárat nějaké peníze a koupit si je. Když jsem balila po 10 dnech v Miláně, Péťa otvírá skříň a říká: „Vezmi prosím nějaké věci do Čech, unesíme je v létě.“ Byla jsem u nich v dubnu a oni měli přijet v létě. A najednou mi nese překrásné kožené boty: „Mami, vyzkoušej si je, jsou úplně nové, já jsem je měla jeden den na sobě v obchodě. Jsou kožené, byly docela drahé. Nevím, jak se mohlo stát, že jsem si je vyzkoušela v krámě, seděly mi a druhý den jsem je obula a měla nohy jak ve svěráku. Já jsem si je koupila snad o číslo menší, to není možné.“ A já mám o číslo menší nohu. Vidíte, Nadjá způsobilo, že jsem dostala úplně nové boty a proběhlo to hladce. To se mi dělo celý život. Potřebovala jsem černé sako, prd a odněkud přišlo. Dějí se věci, když se se vším srovnáte. Nemusíte mít milion věcí navíc, potom jste ve stresu a na nic jiného nemyslíte, to je nerozumné všechno chtít. Snadno si vás Ego chytne.

Budu vyprávět příběh, který jsem asi nikdy nevyprávěla. Nikdy jsem neměla žádnou běžnou lidskou nemoc, žádnou alergii. Před 25 lety byly holky malinký a já jsem šila na děti i na sebe. Tehdy mne velice krátkodobě zajímala ženská móda. Chodila jsem z práce okolo krámků, kde se prodávala bižuterie. Nosily se klipsy a já jsem si ke každému oblečení koupila jinou barvu klipsů. To byla desetikorunová položka, byly levné. Ale už jsem věděla, že to začínám přehánět. Nemohla jsem jít kolem krámu, aniž by mě to nevtáhlo dovnitř. A vždycky jsem si něco za desetikorunu, dvacetikorunu odnesla. Jednou si kupuji bílé klipsy, měli jich snad tisíce, to bylo neuvěřitelné. Najednou, jak jsem se naklonila nad pult, se ozvalo: „Nepřeháníš to?“ Dělala jsem, že to neslyším, ještě jsem si poslední klipsy koupila. Pozor, jenže jsem překročila hranici. Představte si, přijdu domů, klipsy jsem si dala na ucho, koukám do zrcadla a najednou jsem cítila, jak mne začínají pálit lalůčky. Sundala jsem je a dvě hodiny měla lalůčky ne oteklé, ale červené, úplně horké, jako když si na ně dáte žehličku. Já jsem si pět let nesměla dát klipsu na ucho, aby mě to vyučilo. A od té doby to skončilo. Vyplatí se poslouchat tyto věci, On vám pomůže, nebojte se.

Otázka: „Jak pomoci planetě. Řídí někdo tento svět?“

Ivanka: Ano, všechno je nastavené. I planeta má nastavený svůj vývoj. Nic, co se děje, nepovažujte za špatné. Nemusíte se bát, planeta se sama očistí a vy jste její Božská fáze.

I co se nyní děje nám lidem, se děje dobře. Výrazně se zvedly planetární vibrace, ona postoupila, je vyšší. Dostaneme a už dostáváme jiné fyzikální zákony. Věci, které nebyly možné ve 3D, budou možné. Proto se dějí hodně drsné věci, a ještě se dít budou. Lidé, kteří se chovají egoisticky a mají nižší vibraci, se tady nemohou udržet, proto hromadně umírají. To je součástí čištění planety. Bytosti, které už to s planetou myslí dobře a chovají se racionálně, snaží se chovat čestně k přírodě, neprodukují velké množství odpadu, už to cítí i vnitřně. Já si pamatuji, dřív jsem to necítila tak výrazně. I když jsem se nikdy nechovala nesprávně, ale dneska neumím nezavřít vodu. Nenechám ji zkrátka téct. Vypínám, chodím a absolutně precizně zhasínám světla, kde se nepohybují. Jsou věci, které vycítuji jinak než dřív. Třídění odpadu mi dělá dobře v mém nitru. Jste spojení s planetou, ona si to vyžaduje. Nebojte se o ni, sama se očistí. Vibrační tlaky jsou i v podloží, to znamená, že se hýbou tektonické desky. Pokud se má vyvrbit na povrch nějaká země, budou různá tsunami. Znovu se má objevit Atlantida, Lemurie, naopak něco se má propadnout, to už se taky děje. Koukala jsem nedávno, na Floridě se propadl nějaký chlap i s postelí. Volala jsem hned mému muži, říkám: „Žiješ? Nebo jsi ten chlap v té díře?“ Tak se chechtal. Vidíte, jak je to nastavené. A je nutné, aby se to dělo. Budeme mít v Čechách moře, o tom jsem už mluvila. Holandsko bude pod vodou, Německo bude pod vodou. Velká část Anglie i Francie by měla být pod vodou. Když si vzpomínám zpátky, nic mi neříkal ani zeměpis ani dějepis. Dějepis z toho důvodu, že zaznamenaná historie je zkreslená. Vzpomeňte si na totalitní dobu. Každá vláda si přehodnocuje dějiny ve svůj prospěch, to je egoismus dějin. Je to taková polopravda, pololež těch, kteří je píší. Nicméně ani zeměpis mi nic neříkal. Když někam jedu, těsně předtím se podívám, kam jedu, abych zhruba věděla, kolem čeho se budu pohybovat. A naštěstí existuje navigace, tu snad vymysleli přímo pro mě, bez ní ani ránu.

Stalo se mi, já jsem byla loni v lednu v Praze na přednášce na jednom velikánském pražském sídlišti. Jela jsem ještě bez navigace 14 dní před tím, než jsem si ji koupila. A říkala jsem si: „Jak já tam dojedu?“ Jak jsem sedla do auta, akorát jsem věděla, že vedle bytu, kde jsem přednášela, v domě je velké nákupní středisko. Jela jsem a vůbec nevěděla, kde jsem. Jen orientačně jsem věděla, že musím sjet napravo dolů, a pak musím sjet někde někam. Představte si, najednou vidím před sebou vedle parkoviště velkou budovu, říkám si, to by mohlo být nákupní středisko. Narvané velké parkoviště, jedno auto vedle druhého. Hledala jsem volné místo, že zaparkuji a rozhlédnu se, kde jsem. Nebo se někoho zeptám. Našla jsem jediné místo na zaparkování, vypnu motor a číslo 18 bylo přede mnou. To bylo neuvěřitelné, stála jsem před barákem, kde jsem měla přednášet. Nadjá vás dovede.

Nadjá mě dovedlo až za mojí dcerou do Paříže. A vezměte si, jak je Paříž obrovská. Jednou jsem tam letěla, jestli jste někdo přistávali v Paříži, víte, že letadlo přistává 10 minut. Město je obrovské, nedohlédnete ani jeho okraje. Ani v té výšce, když letadlo přistává. A teď já, Adamcová, takový brouček mrňavý, se rozhodla jet do Paříže autem. Vůbec jsem se nevyznala, kde jsem. A dojela jsem, dopídila jsem se. Bez peněz, bez mobilu, tenkrát mobily nebyly. Bylo neuvěřitelné, co se dělo, jak ve filmu. A dojela jsem.

Otázka: „Co dělat, když druhý člověk z vás vysává energii?“

Ano, existují takoví lidé, ale jakmile se sjednotíte, už na vás nemají. Nesmí vám vadit nikdo druhý. Dneska jsme se o tom bavili. Já mohu obejmout láskyplně každého z vás, byť byste třeba byli desetinásobným vrahem. Mně to nevádí, to je pro mě vaše role. A vycítuji, jestli druhý člověk objímání chce nebo nechce, to je také důležité. Už se k vám i tak postaví, že to vidíte. Když jste sjednoceni, respektujete, že druhý člověk nesnese vaše objetí. Má ještě silný egoismus, to nevádí. Až se sjednotíte, nemůže vás nikdo vysát. Sjednocení je příjemná záležitost, ze světa nic neodmítáte situačně ani hmotně, už jste spojená nádoba, všechno ve vás zůstává.

Pamatuji se na dobu, kdy jsem asi před 20 lety jezdila do Prahy, kde byly tisíce lidí po ulicích, po příjezdu z Prahy jsem byla úplně mrtvá. Úplně vycucaný, vypuštěný míč. Když si vzpomínám na můj vnitřní pocit, ještě jsem s některými věcmi nebo situacemi zcela nesouhlasila. Já jsem neodsuzovala, ale ještě jsem to neviděla úplně čistě. Proto jsem se cítila unavená, důvod byl ve mně. ONI mě nechali spát až do 33 let. Pak se mnou 2x škubli, měla jsem dva svítivé body na páteři, které potřebovali odemknout. Víte, 40 let jsem musela mlčet. Představte si, kdybych byla ve stavu, jako jsem dneska, jaká by to byla nuda. Nic bych neřešila, to by bylo hodně těžké. Na pár let mě zamkli, abych dělala nějaké pitomosti, měla jsem tvrdohlavost, ale vždycky jsem se hodně bavila životem. To mi nevádlilo. Někjaké věci mi byly ponechané. Potřebuji vám říct, co jsem se dozvěděla asi 4 měsíce zpátky. Byla jsem kdysi vegetariánem a najednou v roce 2001 shora přišel příkaz: „Teď musíš jíst maso.“ Mně maso vždycky chutnalo, vegetariánství přišlo příkazem, tak jsem poslechla. Nicméně jsem byla udivená, proč jsem se k tomu měla příkazem vrátit, když už jsem to jednou odložila. Dlouhá léta od roku 2001 až do roku 2013 mi nepřicházela odpověď. Mně to bylo jedno. A teď mi přišla uklidňující odpověď nečekaně a sama. Říkali, že jednou, až přijde čas, to samo odpadne. Neřeším to. V únoru mi bylo řečeno, že jsem musela maso začít jíst, protože mě museli zpomalit, jinak bych vám utekla. Vy byste mi nerozuměli. Vidíte, jak je vše načasované, aby si naše hmoty byly blízko, abych vám uměla předat informace. Ve velké dálce bych vám nebyla moc platná. To by nešlo. Vidíte, všechno má svůj smysl.

Zkuste se víc sjednotit, neoddělujte se pocitově od druhých lidí. To je strašně důležité, časem k tomu dojdete, dovede vás to tam samo. Já vás převádím systémem přes bránu neboli přes čtvrtou dimenzi do vaší skutečné reality. To je stav 5D. Než se proberete jako Bůh na nebi do těla, budete chodit tady po zemi. To je skutečná realita. Mechanicky se tam dostanete pouze tehdy, až přestanete dělat odmítavé emoce neboli poslouchat hladinu egoismu, která je nastavená. Jde to. Když mě můžete poslouchat a nedělá se vám špatně, jste v hladině, kde vím, že jste připraveni. Až začnete žít, že vše je dobré, začnete tvořit a ovládat hmotu.

Otázka: „Stále trpím na migrény, i když dodržuji vaše rady ohledně výstupu z těla. Děkuji.“

Ivanka: Migrény mají mnoho důvodů. Někdy to může být zážitek z minulosti vašeho těla. Mám kamarádku, která prožila otřesnou událost přes své rodiče, kteří se rozvedli, nic jí neřekli a v osmi letech jí oznámili jednoho krásného srpnového dne, když byla

mezi druhou a třetí třídou, že se stěhuje do jednoho malého města strašně daleko. To město neznala, bylo ošklivé, jedno velké sídliště. Od té doby trpěla desítky let na migrény. Až v posledních letech se to začalo zlepšovat. Okamžik silného emocionálního prožitku, že něco je špatně, a obava z toho, co bude v budoucnosti, se odehrává vždycky v hlavě. Jakoby vykukujete z hemisféry. Bylo to pro ni těžké, tenkrát to ani neuměla přijmout. Je stejný ročník jako já a stalo se to v roce 1967. To už je dávno, lidé ještě nebyli připraveni na informace. Cokoliv se vám stane jako dítěti i jako dospělému člověku, máte brát takové, jaké to je. Dobře, rodiče se mi rozvedli, musím to přijmout. Miluji je oba stejně a nikomu z nich nebudu dávat vinu za to, že se rozvedli, budu je milovat dál a nebudu jim komplikovat život tím, že budu fňukat kvůli této události. To je pokora z pohledu dítěte nebo jedince. Pokud byste jim to komplikovali, blokovali by se lítostí nad vámi. To je nekonečný proces egoismů, který vám blokuje pocity v těle.

Další důvod urputných bolestí hlavy může být emoce ze zasahující karmy, také pozvolný vývoj. Čas od času mě hlava bolela, ale je pravda, že bych to asi uměla spočítat na prstech jedné ruky, nebylo to nikdy moc. Ale když přicházeli shora a stahovali závoje, když mne potom otevřeli, abych pokračovala rychle, a zámky byly puštěné, měla jsem někdy pocit, že mi někdo zasekl sekyru do hlavy. To byla intenzivní bolest, že jsem ani neviděla. Stalo se to párkrát, ale stálo to za to. Vývoj je nastavený, a když uděláte obrovský pokrok, dorůstá vám jakoby tělo do vyšších dimenzí. Vaše tělo pak někde bolí, prosím vás, vydržte. Žádné negativismy, skutečně nic není špatného. Všechno se doladí.

Také se vám harmonizují obě hemisféry, začne vám vypadávat levá hemisféra. To je pro vás někdy šokující, protože si nic nepamatujete a připadáte si jako úplní blbci. Není to tak, jste géniové /Smích/. Já třeba jedu autem a nejednou nevím, kde jsem, a nevím, kam jedu. Tak si říkám: „Zachovám klid, ono mi to naskočí.“ A za chvíli to naskočí. To jsou věci právě levé hemisféry. Levá hemisféra hodnotí, sčítá, odečítá, posuzuje, kalkuluje. Pravá ne, pravá vnímá skutečnost Boha.

Na tom principu jsou postavené i kostely. Jestli víte, okna mají ve formě mandal. Představte si, přijdete do kostela, sednete si a napřed vaše levá hemisféra brebtá. Sčítá, odečítá, začnete si prohlížet mandalu a najednou levá hemisféra zmlkne, protože tam není nic na sčítání, přestane kecat. A náhle zažijete posvátný pocit ticha, pocit svojí zanedbané malé bytůstky, malinké jak prášek ve Vesmíru. Přijde pocit velké pokory, úcty ke všemu, upraví se vám pohled na všechny lidi, kterým jste neodpustili, všechno chápete. Protože se sepne pravá hemisféra. Prosím vás, nebojte se, až dojde k odpojení levé, chvíli nebude pracovat, sepne se pravá, pak se zase spustí levá a budete fungovat normálně. Už budete vnímat ve spolupráci. Náš mozek se také vyvíjí a někdy i z toho jsou bolesti.

Otázka: „Kdy je mateřství egoistické?“

Ivanka: Mateřství je egoistické, když si dítě přivlastňujete. Narodilo se k vám, aby se vedle vás něco naučilo. Vy jste pro něj ta nejlepší matka. Otec je nejlepší otec. Je egoistické, když se snažíte svoje dítě chránit před světem a před životem, protože tudy cesta nevede. Jestliže rozmazlím své dítě a budu ho chránit od toho, aby mu někdo řekl

něco ošklivého nebo se mu posmíval, činí ho to víc zranitelným, protože já vedle něj neprožiji celý život a nebudu ho moci chránit. A když dítě není připravené, že mu svět může něco dělat, tím víc mu bude ubližovat i daleko menšími věcmi. Mateřství není egoistické, jestliže vaše dítě striktně naučíte neubližovat světu, protože znáte podmínky, pokud člověk zaútočí na svět, svět mu to oplatí. Vychovávejte podle systému, už jsme o tom dneska mluvili, hlavně se neposrat. To znamená, aby vaše dítě umělo skousnout cokoli, co se mu v životě stane. „Tak jo, ať tě pomlouvají. Je to pravda? Máš čisté svědomí? Jestli nemáš, zasloužil sis to a něco s tím udělej, nechovej se tak. Pokud to není pravda, nedělej si s tím hlavu, druzí to jenom předpokládají, ty to víš, to je jedno.“ I to je jedna z obrovských zkoušek, která vás čeká, aby vám bylo jedno, jestli vás někdo pomlouvá nebo ne. Vždycky jsem vám vysvětlovala, že na světě je 7 miliard lidí a kdyby se 6,5 miliardy rozhodlo, že mne pomluví, nic s tím neudělám. Za svoje činy jsem zodpovědná jenom před svým svědomím neboli Bohem. A když vím, že mám svědomí čisté, i ti ostatní i těch 6,5 miliardy lidí pak zjistí, že to tak nebylo. Dokud vám to vadí, blokuje i jejich poznání. Právě tyto souvislosti si člověk neuvědomuje.

Já vás učím řešit, co řešit můžete. Co vyřešit nemůžete, na to se vykašlete. To by vás jenom zatěžovalo a zbytečně trápilo. Ubližovali byste sami sobě, to je nesmysl. Dítěti vše vysvětlujte, skutečně dbejte na základní boží zákony, někdy je to lehké. Zním jednu ohromnou duši, je to holčička z Ústí a byla u mě už asi před 10 lety. Má dvě malé děti, hodně už pochopila, je to báječná ženská, jmenuje se Evička. Nedávno, když tu byla Petruška s Paolem, jsme byli i s Mackem, to je její muž, v Ústí na obědě. Ona vyprávěla krásný příběh, jak přišla do školky a děti si stěžovaly na jednoho chlapečka, nějakého Radečka. Je strašně ošklivý na ostatní děti, ubližuje jim a kdesi cosi. A děti ho pomlouvaly, co všechno dělá a jak je ošklivý. Eva říkala: „Najednou jsem to viděla, jako když se to rozbalí a říkám dětem: „Ale to je dobře, ne, že to dělá?“ Všechny děti zmlkly a říkaly: „Jak to?“ - „Ty bys chtěla být jako ten chlapeček? A dělat tohle druhým lidem, aby tě neměli rádi?“ - „Nechtěla.“ - „A ty bys chtěla?“ - „Nechtěla.“ - „No tak je to dobře, ne? Že vám to předvádí.“ A všechny děti zvolaly: „A joooo.“ Pochopily. Ano, to je systém učení se. Jestliže se vašemu dítěti nebude líbit, jak se chová druhé dítě, ale bude na něj také negativní, je stejné jako to dítě. Vysvětlit mu, když očekává od světa to nejlepší, musí se chovat ke světu dobře. To je jediná cesta, jak z bludného kruhu ven. Jemu se také nelíbí, když je někdo ošklivý, chová se ke světu ošklivě, málokdo by to uměl skousnout. Když se budu chovat ke světu špatně, musím očekávat, že mě nikdo nebude mít rád, navíc si to zasloužím. To je neměnná stálá realita.

Otázka: „V roce 1993 jsem se seznámila se štírem. Když jsem chtěla kamarádství ukončit, jela jsem ke kartárce. Nevěděla jsem kudy kam, kartárka řekla, že štír volá o pomoc a dobro se zasnouvalo se zlem, bude se měnit doba a že jsem vzácný člověk. Když na mě zlo přicházelo, bylo to něco jako porod. A vše bylo velmi krásné, dělo se toho mnohem víc a mne to moc povznášelo. V roce 2007 jsem jako by spojovala páry lidí, a též mne to velmi povznášelo. Na psychiatrii mám diagnózu porucha s bludy. Nyní se cítím vycucaná bez energie a nevím, jak ji doplnit. Vše, co jsem prožívala, bylo úžasné, nadpozemské. Vybavilo se mi, že jsem byla matka

Země a už jsem neměla co nabídnout. Chtěla jsem se zrodit napovrch, ale podmínkou bylo rozdat své srdce. Úpěnlivě jsem volala: „Tady Země, tady Země, Země volá SOS.“ Ted' skrze mne probíhá porod Země s Boží pomocí, ale za jakoukoli cenu.“

Ivanka: Poslouchejte mě dobře. Budu vám vyprávět příběh, který se odehrál před týdnem. Na přednášky chodí rodina, všichni jsou fajn, je jich asi 8 možná 9, jsou někde z okolí Českých Budějovic. Jsou všichni báječní, poprvé jsem je viděla loni v listopadu v Táboře. Seděli v první řadě, náramně se bavili, a když se přišli rozloučit a objímali jsme se, Michal z té rodiny, když mne objímal, mi šeptal do ucha: „Slibuju, že už nikdy nebudu dělat magii.“ Já jsem se začala strašně smát a všichni také. Ano, vy vycházíte z mágovských stavů a je to dobře. Ještě budeme pokračovat, co to znamená, vysvětlím to. Bílí mágové už hodně pomáhají lidem. Víte, skutečně jakékoli léčitelsví, snaha pomoci lidem, je ještě zasahování do jejich vývoje, což se v minulosti nevědělo. Dnešní léčitelé, a znám jich několik, jsou někteří velmi, velmi nemocní. Sklízají minulostní činy svých zásahů do karmy druhých lidí. Dnes smíte skutečně léčit jenom tím, že pomůžete, poradíte. Na chvíli se zastavte, než se ztratí váš egoismus, pak si dělejte zázraky, jaké chcete, ale napřed počkejte na tuto událost. Je to váš vývoj, nikdo nedělá chybu ani mágové nedělají chybu ani nikdo pod nimi, věřte mi. Potřebujete si projít stupeň vývoje, aby vám došlo, co dělat nesmíte. V posledních životech před sjednocením do 5D je to velmi zkrácené.

Minulý týden v Horažďovicích se v pátek šlo na krásný výlet, na procházku ke krásnému splavu. Mělo pršet, nepadla ani kapka. Seděli jsme potom asi do čtvrt na devět u kašny, svítilo sluníčko, povídali jsme, seděli jsme na lavičkách, na trávě. Bylo to hezké. Druhý den byla přednáška v horažďovické knihovně, v menší místnosti, vešlo se tam asi 100 lidí. Bylo to fakt nadupané, ještě jsme přinášeli židličky. Manželka toho Michala, hodná ženská, tam byla také a po 10 minutách se jí udělalo strašně špatně, bylo jí opravdu zle i se vymístila. My jsme ji vyvedli ven, nepostavila se ani na nohy a sedla si na židličku, chvíli jsem tam s ní byla. Její muž řekl, že už jí ohlídá, že to bude dobré. Nechtěl volat žádnou záchranku, říkal, že to bude dobrý. Já jsem pak vešla dovnitř a asi za půl hodiny přišel. Říkám: „Kde máš ženu?“ A on říkal, že jí odvezl na nádraží, že už se jí ulevilo. O přestávce jsme si povídali, co to bylo.

A teď dobře poslouchejte. To se týká vašeho chtění pomáhat lidem, rozdávat se. Ona taky chtěla rozdávat a pomáhat. Musíte si projít stavem, kdy určujete svojí vůlí, co chcete udělat. Ale ona to dělala tím způsobem, že se zaměřila na druhého člověka a vciřovala se do něj. Slyšíte to? Do něj. Aby věděla, jak mu pomoci. To je stejné, jako když přijдете někam bez pozvání, seberete někde klíče od druhého bytu nebo domu a půjdete udělat revizi, co má ve skříni. To by se vám líbilo? Druhý člověk má svoje zápisy, které si musí sám vyřešit. V tu chvíli se těm lidem tenkrát ulevilo, ale její tělo se naučilo dělat tyto mechanismy automaticky.

Jak začínám mluvit, vy se rozvazujete. Z vás jdou takové jemné pramínky, vy se odblokováváte podle stupně, jak potřebujete, stačí mluvení. Ale děláte si to sami, protože vám docházejí věci, které jste v minulosti odmítali, a teď najednou vidíte, že byly dobře. Jakmile jsem začala mluvit v Horažďovicích, začalo se to rozvazovat a z lidí

odpoutávat. Tělo té ženy umí „cucat“ tyto věci, takže si to okamžitě odsávala z lidí jako vysavač a udělalo se jí obrovsky špatně. Časem se jí to pustí samo, až naplní míru karem, které si sama nabrala. Pochopila to a večer už byla na nějakém pomaturitním srazu a bylo jí dobře. Vidíte, zdánlivě ta žena pomáhala, v té době to chtěla dělat, dělala to v nevědomosti na magické hraně, ale to je zasahování. To si nesmíte dovolit. Když chci, aby na světě bylo dobře, něco někam posílám, zasahuji, léčím – takhle ne, prosím.

Představte si, stalo se vám někdy, že vám někdo chtěl silou pomoci a vy jste nechtěli? Pak je to násilí, že jo? To je to samé, je to násilí v takové zvláštní zabalené formě, kterou člověk nerozezná. Nejdřív musíte být požádáni o pomoc. Ale nemůžete rozhodně pomoci způsobem, že druhému vyluxujete byt, že za něj něco uděláte. On musí sám pochopit.

Já jsem ještě nevysvětlila karmu. Dovyprávím, abyste to pochopili. Už jsem říkala, že karma je vlastně známka mezi 2 a 5. Mágové vám vykupují známku od 2 do 5. Ale to je podvod, každá známka je totiž pro vás dobrá, ano karma je dobrá, je to zápis posledního konání, kdy jste látku neuměli, abyste věděli, že něco neumíte. Já jsem v lidské škole vždycky věděla, že nebudu podvádět, ani když jsem látku neuměla, napsala jsem, co jsem vyšťourala z hlavy. A bylo mi jedno, jakou známku jsem dostala v tom smyslu, že jsem věděla, že jsem si ji zasloužila. A příště jsem se to doučila. To je správný postup. Jestliže si necháte od někoho vygumovat čtyřku, jste v prdeli, protože přijde za 14 dní k další látce ještě další písemka a už neumíte vůbec nic. Dočkáte se velkého nárazu další blbě známky.

Moc dobře víte, že jsem nikdy nesahala na člověka, který neslyšel výklad. 12 let jsem vykládala soukromě. Mám smlouvu s Otcem, nejde to obejít, ve mně je nalitý otec na 100 %. Když slyšíte přednášky, napřed jste si je poslechli na Youtube nebo na webovkách, přehodnotili jste. Já jsem učitel, ano jsem duchovní učitel, dítěti vysvětlím, jak se naučit vypočítat, jak opravit příklad. A až přijde další písemka, už to bude vědět. Ale pozor, už v okamžiku, kdy mu došlo, jak se to počítá, má známku opravenou. Když máchnu rukou při aurickém sezení, jeho Otec a můj Otec je stejným Otcem. To znamená, že vím, kolik procent člověk pochopil, jeho Bůh mi předá ten přebytek Ega a člověk nemusí platit. A je mi jedno, zda opravuje ze 4 na 2 nebo na 1. To je úplně buřt. To je nastavené v genomu člověka. Já respektuji jeho vývoj. Jde to ale jenom při přechodu z jednoho platonského měsíce do druhého. Během jednoho platonského měsíce to nejde. Vždycky přijde nějaký učitel pro vyšší dimenzi a převádí určitý počet připravených lidí, kteří jsou k němu osudem dovedeni. Nejenom, že musíte dodělat první třídu matematickou, pak nastává matematika druhé třídy, třetí třídy a dalších tříd, jak jsme o tom mluvili. Za třídy si dosaďte klidně dimenze. To je pravá realita světa.

Jedině když se nezasahuje vlastní vůlí, respektuje se vývoj jednotlivce. Můžete si sami vybrat. Já nikdy nebudu druhého člověka nutit něco dělat. A hlavně vám musím říct jednu důležitou informaci 5D. Bůh, to znamená všechny energie, které jsou naskládáné výš, všichni Andělé - jste vy. Oni to vědí. Jestliže budete vyzývat Anděly jako oddělené bytosti, jste ještě v dualitě své oddělenosti. Nemusíte prosit Anděly. Některé literatury to ještě uvádějí a smíte si vybrat. Když neprosíte, není to žádná domýšlivost, nemusíte

se obávat, oni to vědí. Uvědomte si, že se tu prolínají dimenzní stavy. První prolnutí je, když bytost ztratí oddělenost, přestane prosit, zná informace a stane se pokornou, tehdy už je andělem nalitým do těla člověka. Svojí prosbou se člověk odděluje od andělských stavů. Vy všichni, kteří jste připraveni a máte to v plánu svého genomu, se prolnete nahoru. Je to přirozený přechod ze stavu hmoty určité energetické zátěže a vibrace. Jde o to, co přijmete a co odmítnete. To je skutečně nastavené ve vašem procesu pochopení.

Pokud chcete pomáhat, pomáhejte, ale nesmíte zasahovat. To je strašně obtížné někdy rozlišit. Snažila jsem se vám to vysvětlit na maximum, dosaďte si tam vaše pocity.

Otázka: „Můžeme svůj přístup k životu měnit, nasměrovat nás předem daný osud?“

Ivanka: Ne. Osud je skutečně daný. Pokud v určitém bodě něco pochopíte, je nastavené, že pochopíte, pak se vám změní osud sám, ale už i tato změna je nastavená. Je těžké pro vás jako zdánlivě oddělené bytosti pochopit, že všechno je dané. Ano, já jsem si to směla ověřit, protože jsem viděla zpětně, dopředu i dozadu věci, o kterých jsem věděla, že se stanou. Mám dva úžasné přátele z Ústí, oba manželé jsou obrovsky čistí a nikdy nic nevěděli o duchovním světě, byli duchovní v nevědomosti. Ano, duchovní a věřící člověk je ten, který se chová morálně ke všem lidem. A oni vždycky byli. V roce 2011 mě Otec vytáhl na veřejnost, byly tři přednášky v Ústí nad Labem ve škole. Tito dva lidé nevěděli o mých přednáškách a v srpnu se jim zabil syn na motorce. Měli známou jednu z žen, která chodila na přednášky (chodilo asi 70 lidí), a ona jim mne doporučila. V červnu se natočila videa, oni se na ně podívali, abych nemusela tak dlouho mluvit, protože už jsem v tu dobu cestovala, a pak jsme si domluvili setkání u mne doma. Tito lidé přišli s údivem a měli spoustu otázek, samozřejmě byli ze smrti syna zpočátku zdemolovaní. Jedna z jejich otázek byla, že tatínek toho chlapce říkal: „Víš, bylo zvláštní, když jsme stáli nad rakví, která se nadzvedávala, já jsem si uvědomil, že 3x během toho roku jsem stejný obrázek už viděl. V tu chvíli to pro mne bylo nepochopitelné, já jsem tomu nevěřil. Bylo to iluzí, ale vzpomněl jsem si, když jsem viděl ten obraz před sebou.“

Další věcí bylo, že 14 dní před tím, než chlapec odcházel, byl na grilování se svým kamarádem, na jehož motorce se potom zabil. A tam se přihodila zvláštní věc. Kluci měli hrozně rádi muziku. A ten jejich syn říká kamarádovi: „Tuto muziku bych chtěl mít na pohřbu. Stáhni mi ji do „flešky“.“ Tak si stáhli muziku do „flešky“, on tušil, co se stane. Později došlo k nešťastné události, která byla v plánu jeho života. Měl domluveno s rodiči, že se to přihodí, aby se oni tím obrovským nárazem dostali na vědomou duchovní cestu. Vždycky to tak bývá. Dneska mají překrásný život. Žijí neuvěřitelně nádherně, rozumí všemu.

Jejich chlapec je navštěvuje. To se potom také stává, protože víte, že není realita jenom tato skutečná, to, co vidíte očima, je i jiná realita. Jsou super. Je jasné, že byste chtěli, aby vaše dítě bylo vedle vás, tady dýchalo. Ale oni už vědí. Realita je taková, že si skutečně tyto události slíbíte. Odpor k té události ze strany rodičů by nemohl těšit ani syna, který tady ukončil své učení díky jejich vzájemné smlouvě. To znamená, vy

potěšíte své dítě tím, že respektujete tyto věci. Což je pro člověka ve 3D nepochopitelná událost. Ano, máte přijmout úplně všechno. Mělo to svůj smysl.

Také jsem viděla daleko dopředu, že můj tatínek zemře a nemohla jsem s tím nic dělat. V tu dobu byl ještě zdravý, nic se nestalo. A přede mnou udělal věc, kterou nikdy předtím neudělal, a ta událost byla zapsaná. Tatínek nikdy nikoho neposuzoval ani nekritizoval a najednou začal nenávidět. Nadjá vědělo, že tady má rezervy, tak přistoupilo přesně k situaci, kterou měl prožít, a spustila se rakovina. Já jsem nemohla dělat vůbec nic a byl to můj tatínek. V plánu bylo něco jiného. A byly stovky věcí, co jsem věděla dopředu. Ověřila jsem si, že cesta je neměnná. Když to nerespektujete a bráníte se nitrem, prosazujete si vaši vůli, demolujete si tělo bloky a nemocemi, a samozřejmě následně znovu prožitými situacemi. To je realita.

Stejně vám jako samotnému člověku 3D nezbyde nic jiného, než to pochopit. Někdo dříve a někdo později. Zatím pro vás není dobré vidět budoucí věci a hlubší souvislosti. Všichni jdeme stejnou cestou. Jen si Bůh vybírá různé cesty, aby to bylo ve více variantách a nebylo to jednotvárné. Představte si, že jste Bůh, jste všechno, existujete v nicotě, nic se neděje eony roků, miliardy roků je tma. /V astrologii se platónský rok dělí na 12 platónských měsíců (řidčeji eony nebo věky) pojmenovaných podle znamení zvěrokruhu./ Vývoj je stav, kdy se něco děje a i Božství se raduje, že se blíží samo k sobě. Pravda je vlastně to, že Bůh hledá sama sebe neboli Boha.

Otázka: „Spravedlnost, dědictví, rodové karmy.“

Ivanka: Spravedlnost je v tom, že se vám vrací v současném životě to, co uděláte v minulosti. Vidíte to jako nespravedlnost, ale jsou to věci, které jste dělali vy sami. A je spravedlivé, že vás to dohoní. Představte si, že díky tomu si vyberete určitého člověka, který bude vaší matkou a druhého člověka vaším otcem. Protože i v jejich genomu jsou nastavené věci a povahové znaky, ke kterým inklinujete. Rodíte se sami k sobě, abyste si prozkoušeli vaše minulostní pocity a reakce. To je realita. Nedávno jsem byla v Itálii, je to asi rok a půl. Italové mají v televizi úžasné dokumenty, dívala jsem se na nějaký dokument z Ameriky. Dnes začíná i věda zjišťovat, že existuje program. Už se ví, že genetika funguje, a když má v 36 letech člověk dostat rakovinu, skutečně ji dostane. V lidském genomu je naprogramované úplně všechno. Informace z vědeckých kruhů se na veřejnost dostávají jen po malých kapkách, protože lidé, kteří jsou hluboko v egoismu, by to zjištění neunesli, kleplo by je. Bylo by jim hrozně špatně. Magická vrstva říká, že lidé věřící na hotový osud jsou fatalisté. Mágové nejsou schopni přijmout, že nemají svůj osud ve vlastních rukách. V rukách normálního obyčejného člověka. To není možné vysvětlit, budou muset ještě vyzkoušet pár životů, než k tomu dospějí. To je spravedlnost.

Spravedlnost lidská nemá co dělat se spravedlností Boží, protože ta lidská vidí realitu pokrouceně, dualitně. Vidí lež, vidí iluzi. Ve světě nemůže fungovat lidská spravedlnost, protože lidé mají Ego. A Ego není nikdy spravedlivé. Vidíte, jaká je to iluze. Ale Božská spravedlnost je.

Znám chlapce, je to úžasný mladý muž, manžel jednoho z mých dětí, které jsem také vychovala, není to můj zeť. Je skutečně moc fajn. Možná jste už příběh slyšeli. Byli jsme u nich na návštěvě, pekli jsme vánoční cukroví. Mladý muž přišel domů zničený. Říkám: „Co se ti stalo?“ A on mi říká: „Víš, mám kamaráda z dětství, nikdy nikomu neublížil. Nikdy. Minulé léto jel po silnici, před ním jel autobus. V autobuse seděl jen řidič. On se ho pokoušel asi 3x předjet, ale autobus se ho snažil vytlačit ze silnice. Ten kluk, který by nikomu neublížil, předjel autobus, oba zastavili a vylezl chlap jako hora. Obrovský chlap. A začal ho hodně urážet. A ten kluk, který nikdy nikomu neublížil, to nevydržel. Jednu mu plácnul, té hoře, on byl menší. Ta hora upadla, sebrala se, vlezla do autobusu a odjela.

Božská spravedlnost existuje. Byl to záměr, připravená zkouška egoismu. Bylo to přesně naplánované, jeho Nadjá vědělo, že určitou lidskou nespravedlnost neumí ještě skousnout, a ještě umí zaútočit. Což si celý život nemohl ověřit. Pozor, ten človíček dostal 3 roky natvrdo. Má doma 1,5leté dítě. Dneska ví, že ublížil své rodině, už by to nikdy neudělal. Vývojová hladina vás pustí jedině, když neumíte nikdy zaútočit. To je strašně důležité. Dokud to nebude čisté, bude se to dít. Vaše Nadjá o vás ví všechno, vy to o sobě nevíte. Jde právě o to, že Nadjá ví, kdo jste a co umíte. Ale vy jako jména a těla si to musíte ověřit, a bez určité zkušenosti to nezjistíte a iluzi neprohlédnete. Spravedlnost existuje, každý má přesně, co si vývojově zaslouží.

Ještě máme dědictví. Ano, vy dědíte. Byla jsem v Itálii a nějaký americký doktor dědičnost studoval, bylo to přeložené do italštiny, a zjistil, že se opakuje v rodině vždycky karma mužů a žen. Vysledovali historii rodu, kde bylo šest generací žen po sobě, v každé generaci se matka vdala, v manželství byly extrémní výboje, rozvedli se a zůstala s dětmi sama. Ve všech generacích se to opakovalo do nekonečna. Ano, protože děti, které byly také ženy, kritizovaly svého otce. Proto měly nakonec stejný osud. Jakmile by jedno z nich bylo dítě vyvinuté, které by se poučilo z chování rodičů a radovalo by se z toho, co dělají, protože by se poučilo z negativních věcí a opakovalo dobré věci, okamžitě by se mu změnil osud. To by byla první generace, která by to neopakovala. Nebylo by co učit. Ale i toto dítě je tam naplánované.

Už jsem vyprávěla, že z lidského medicínského hlediska existuje dědičnost. Je to nesmysl. Já jsem vlastně živoucím, chodícím příkladem. Nikdy jsem nedělala věci stejně, jak reagovali rodiče. Jsem dítě rodičů, kteří pracovali na zubárně, já jsem také na zubárně. Pamatuji si, jak jedna má kolegyně, když mě asi po roce poznala, my jsme spolu seděly v jedné místnosti, jednou kroutila hlavou a říká: „Ty snad nejsi dítě svých rodičů.“ Já jsem jednala úplně jinak, jako kdyby mne vychoval někdo jiný. Ale jako já se běžně nechoval nikdo. A měla jsem i argumenty, kterými jsem to obhájila. Když mě třeba tlačili k tomu: „Udělej to, dělej, vrať mu to.“ Říkám: „Proč bych mu to vracela? Mně se nelíbí chování toho člověka, a kdybych mu to vrátila, budu se chovat jako on, a to já nikdy neudělám. A proto je dobře, že jsem to směla vidět.“ Mysleli si o mně, že jsem podivná. Ne, pro mne nebyl nikdy žádný problém.

Když jsem se rozváděla a šla jsem v práci po chodbě, najednou vylezla jedna moje kolegyně. Říká: „Prosím tě, můžu se tě na něco zeptat?“ - „No, ptej se.“ Myslela jsem, že se zeptá na nějakou běžnou informaci. A ona říká: „Slyšela jsem, že se rozvádíš. Já tomu

nevěřím, ty jsi furt usměvavá a spokojená.“ Říkám: „Rozvádím se.“ A ona: „A to jsi takhle šťastná?“ Říkám: „No, léta se snažím manželovi pomoci, když jsem zjistila, že to nejde, že to odmítá, vyzkoušela jsem všechny možnosti, dál to jde jen s tím, že se rozejdeme. Já jsem pro to udělala všechno. To stačí. A nebudu nic nikomu komplikovat, musím už jen chránit svůj klid a zastavit věci, které se dějí. To je všechno.“ Ale můžeš být dál šťastná jenom pro sebe, víš, že máš čisté svědomí a že jsi pro to udělala všechno. Můžete být šťastní dál.

Jednou jsem vykolejila policistu. Víte, dostávám signály od Nadjá. Když vidím situaci, která mě za týden, za pár dnů čeká, zvláště mi blikne srdce. Udělá tak jako blik, blik. Jednou na jaře jsem jela od maminky a na silnicích byla akce Kryštof. Muži to budou vědět, možná i ženy, co je akce Kryštof. Hlídá se bezpečnost na silnici a vyrojí se hodně policajtů. Jedu od maminky a bliká mi srdce. Říkám si: „A do prdele.“ Měla jsem 28 let staré auto. A volá mi starý pan Karlík, bylo mu už k osmdesátce: „Ivo, já bych potřeboval známým k narozeninám koupit lampu. Oni si koupili takový rustikální nábytek a nemají rustikální lampu. Ale nemůžu si jako důchodce dovolit lampu za 990 Kč, potřeboval bych nějakou z bazaru. Říkám: „Karlíku, odvezu práci a v pátek už jsem volná. Zjistěte si bazary, kde jsou, odvezu vás.“ On si zjistil, že v Lánech za Teplicemi směrem na Prahu, což je vlastně pod mostem přes údolí, je obchod a skutečně mají tu lampu, tak jsme se tam vydali. Přijeli jsme 3 km za Teplice a policajti a plácačka a Adamcová na stranu. Vyhodila jsem blinkr a pozor, Karlíček měl v tu dobu asi 150 kg. Moje auto bylo fakt starý, mělo pásy jen vpředu, vzadu nemělo. I když natáhl pásy nadoraz, vpředu mu chybělo asi 20 cm, proto si pás jenom držel. Nejdřív se policajt, mladý člověk, natáhl a řekl: „To mám tak rád, dělat ze mě vola. Já se taky nepřipoutávám, ale dělám to veřejně, jo?“ Říkám: „Poslyšte, on by se připoutal. Podívejte, má popruh nadoraz.“ On trochu couval a říkal: „Doklady.“ Vyndala jsem doklady, vrátil se a říká: „Paní řidičko, vylezte si z automobilu.“ Říkám si: „Tý jo, co bude ještě chtít?“ Říká mi: „Máte sjetou levou zadní gumu. Zevnitř.“ Kolo bylo zřejmě trochu nakloněné, nevím. Zvnějšku to nebylo vidět, zevnitř jo. Otočil se a já jsem viděla, jak přišel Satan. Říká mi: „Kam jedete?“ - „Ale tady vezu strejdu.“ Já jsem Karlíkovi vždycky říkala strejdo. „Vezu strejdu do bazaru, aby udělal radost svým známým. Je to pán, který nemůže cestovat s lampou.“ A on říká: „Aha, tak dobrý skutek. Pro dobrotu na žebrotu, že jo? Dostanete 2000,- pokutu za sjetou pneumatiku.“ Měla jsem v peněženke pár korun. Ale to je něco pro mě. Říkám mu: „Víte, ne, ne, ne, vy pletete hrušky s jablky, to je moje guma, za tu jsem vinna já, že jsem o ní nevěděla, je moje věc. To nemá nic společného s mým strejdou. Strejdu do toho nepleťte.“ A to už Satan zalezl. Policajt se narovnal a byl zmatený, chtěl mě vyděsit, že jo. Říkala jsem: „Poslyšte, já peníze nemám. Nemám 2000 Kč, ale klidně je budu splácet. Napište mi kam.“ A to ho ještě víc vykolejilo. Listoval mými doklady a najednou čte, že jsem rozvedená a říká: „Á, vy jste šťastně rozvedená, co?“ Říkám: „No, šťastně rozvedená.“ Najednou vytréštil oči a říká: „Fakt šťastně?“ - „No jasně, podívejte se, to se stane, že se to dvěma lidem nepovede. My jsme se domluvili, nehádali jsme se o majetku, rozvedli jsme se, nepomlouvali jsme se, netahali jsme se o děti, prostě se máme rádi. Každý pokračuje někde jinde.“ To už na něj bylo moc a nevěděl, co má říct. Sklapnul doklady a říká: „Víte co? Jedťte dál, jedťte a buďte šťastná. Zmizte.“ Nebyla žádná pokuta. Ještě se tam za půl

hodiny odehrálo něco dalšího. To bychom tu byli až do rána a nemohla bych odpovídat na dotazy.

Rodové karmy. Vidíte to? Dá se zastavit rodová karma, když někdo z rodiny pochopí. Začne se chovat jinak. Ale i to je nastavené ve vašem vývoji.

Otázka: „Proč je dovolené bytostem z jiných Vesmírů provádět pokusy na lidech i zvířatech?“

Ivanka: Děje se to, když máte svoji karmu. Všechno je Otec, to znamená, když vy sami jste zatíženi karmou, takové bytosti k vám mohou. Nevšimnou si vás, pokud budete mít vibraci, která vás nepřitahuje. To jsou všechno jen zápisy. Člověk si to vůbec neuvědomuje. Není zapotřebí se bát. Kdybyste se báli, podléháte iluzi oddělenosti a už na vás mohou. To samé je v astrálu. Když se vám někdy podaří vymístit, nedělejte to záměrně. Pokud vám chce vaše Nadjá něco ukázat, ukáže vám to, když ne, nesahejte do toho. Byla by to vaše vůle oddělovat se od hmoty, ve které máte být. Můžete potkat opravdu nehezké věci, protože astrál obsahuje úplně všechno. Zkuste si představit stvoření jako obrovský mrakodrap a část toho mrakodrapu je pod zemí, kde je tma, pavouci, vlhko, šero, krysy. Všechny jakoby negativní věci jsou spodní patra. A každý život vylezete o kousek výš. Tím, jak skáчете do neprojeveného světa a zpátky, se vyvíjíte a osvobozujete. A najednou se začnete rodit poprvé do patra, kde už svítí sluníčko. Čím jste výš, tím je to lepší. Představte si, že se dostanete nějakým způsobem do astrálu, a tam vás překvapí někdo z nižších pater. Když se budete bát, už vás mají. Ale když se nebudete bát, okamžitě se vám zvedne vibrace, proto na vás nemohou dosáhnout. To je ve skutečnosti i tady, když budete spokojení, šťastní, nikdo si vás z nižších vibračních linií nevšimne. Jste pro něj neviditelní. Já vám budu vyprávět desítky příběhů, kdy jsem byla pro lidi neviditelná.

Otázka: „Je Ježíš znovu inkarnovaný na Zemi?“

Ivanka: Ne. Ne, prosím vás, Ježíš přinášel informace, které ještě byly hluboko ve třetí dimenzi, pro dobu 2000 let. Děj se opakuje, pro další dobu se vždy narodí nový přenašeč. Bude to asi žena, všechno ukazuje na holčinu. Uvidíme. Pak se bude psát Bible pro 5D. Ale už se narodilo mnoho dětí, které pětku mají v krvi. To víte. Chovají se jinak a jsou hodně čisté. A my jsme ti, kteří zespuďu přibydou, v pětce budete tvořit tu nejspodnější vrstvu, jakou v trojce činí zase ti, kteří přišli do lidství v prvních životech. Budete tu ještě dlouhou dobu, ale užívejte si ji, v pětce už je Jednota. Už nikdo nikomu neublízuje. Nedávno se mě v Ústí zeptala nějaká žena, jestli mi někdo může ublížit. Říkám: „Logicky, zapojte svůj logický mozek. Ježíš přinesl do 3D, do nenávisti, záští a oddělenosti, že máte milovat i člověka, který vás přijde zavraždit. Když se prakticky dostanete ze 3D, další přenašeč už to riziko nemá vůbec, na to zapomeňte. V 5D už je Jednota.“ Tady už vy trpíte, kdybyste někomu zkrivili vlasek. Nesnesete, že jste někomu ublížili. A je obrovským darem od druhého člověka, že vám odpustí, v 5D to bude umět. Nic se neděje, bude se to pořád zlepšovat. Uvědomte si, že 5D stav je, že jste všichni spojeni. Když jdu po ulici nebo vás vidím tady, vidím sama sebe. Proč bych sama sobě ublížovala, to bych musela být padlá na hlavu. Proběhne úplně změna pocitů i stavu

Vědomí. Už nejde ublížit druhému. Paradoxní je, že už víte, komu v určitou chvíli nepomoci, protože mu to pomůže. Zkrátka o tom nepřemýšlejte. 5D je úplně jiný stav. Existují i vyšší stavy, 6D, 7D, kde jsou zase vyšší věci, které pak budete chápat.

Otázka: „Tvůj názor na urinoterapii.“

Ivanka: Mňam. /Smích/ Ale ano, to je proces, kdy si vlastně tělo vyrábí svoje léčivé látky. Znam ve svém okolí lidi, kteří to vyzkoušeli. Jedna paní mi říká: „Můžu ti dát pusu, dělám urinoterapii.“ Říkám: „Jasně, to víš, že jo.“ Už jí je dneska přes 90, je fajn, asi jí to pomohlo. Dávno v minulosti se vědělo, že tělo dokáže vstřebat jenom určité množství vitamínu C, vitamínu B a všech látek, se kterými se potýká, a přebytek dobrých látek vyloučí. Všechno je v moči a tělo to umí zužitkovat. Nicméně, asi by to nebyla moje parketa. I když si umím představit, že je to slané, ale nikdy jsem to neochutnávala. To je stejné jako pot. Když by byla nutnost, byla bych schopná ochutnat úplně všechno. Jsou věci, ve kterých jste prozkoušeni. Vezměte si, dřív, když se u Indiánů nebo u lidí, co žili jako bezdomovci, stalo nějaké zranění, třeba babička počürala ruku nebo nohu zraněnému dítěti. Ano, tam se vytváří hojivý proces, tělo si z toho vezme potřebné věci. Podobně to je i ve slinách. Tyto léčivé procesy přicházely od obyčejného lidství, jako je bylinkářství a podobné. Je to prozkoumané a potvrzené zkušeností starších generací.

Otázka: „Jak je to s kletbou a prokletím. Dá se zrušit? A jaký to má dopad na toho, kdo ji vyřknul i na tu druhou stranu?“

Ivanka: Dopad na toho, kdo ji vyřknul, je strašný. Musím vysvětlit příčiny, hlavně se toho nebojte. Já jsem také zjistila mnoho let zpátky, že mne jedna bytůstka proklela. Neřeknu kdo, byla velmi blízká. Nicméně mě se to vůbec nedotklo, protože nemám karmu. Čím čistější budete, tím budete méně zranitelní. To jsem vám už vyprávěla, kdyby na mě nějaký černý čaroděj něco poslal, nedotklo by se mě to, nejsem ve vibraci, která je tady pod hmotou. Sice mě vidíte, ale já tu nejsem, což je paradoxní, že jo? Nikdo z lidí, kteří mají vibraci ode mne dolu, mi nemůže ublížit. V tomto smyslu slova. Pokud budu mít bod B, budu mít v plánu odejít, ale to už nebude přes nikoho jiného. Stane se to jiným způsobem.

Uvědomte si, jaká je realita. Pokud vyřknu nějakou kletbu, tedy já bych to nikdy neudělala, pokud člověk obecně vyřkne kletbu na druhého člověka, ten člověk má karmu. Kletbu jste vyřkli, protože vás nakrknul a něco vám udělal. Protože má nějakou karmu, skutečně se mu to nějakým úderem vrátí. Nicméně úder (kletba), který by vyšel od vás ven, zasáhne i jeho milované lidi, množství utrpení všech lidí se sečte a jednou si vše odžijete vy sami. Je jedno kdy, jestli v současném životě nebo v dalším. Nevíte, že jste to udělali sami sobě. Proto doporučuji neproklínat. Snažte se o jednu jedinou věc, žít skutečně čistě a morálně a odbourávat svoje vlastní karmy. Jak nejrychleji vybit karmu? Už jsem o tom dneska mluvila. Když vám někdo přijde „ublížit“, dělá to dobře, protože vybíjí minulostní karmu. Pak jste čistí. To znamená, že si necháte dávat dennodenně nakládačky. /Smích/ A budete rádi. Kdybyste vytvořili odpor negativní

emocí, znovu si ho zapíšete karmou. Opravdu si to tím prodlužujete. Má to jen určitý časový dopad a jste čistí. Nebojte. Je to v mžiku pryč, pár let. Nebude to trvat moc dlouho. Pak si vás nikdo nevšimne ve smyslu, že byste mu překáželi nebo že by vám něco udělal. Kdybyste si znovu zapsali karmu, může se do vás kletba nějakou mírou opřít. Ne 100 %, ale třeba 10 % podle toho, co byste na sobě měli. Je to na vás. Čím čistší budete, tím budete chráněnější. Přemýšlejte.

Mně se to kdysi dávno stalo. Nevím, jestli jsem to někdy vyprávěla. Můj největší miláček, moje maminka je úžasná. Zažila jsem to s ní a viděla, vidím i dovnitř, vidím i ven a vidím i co se děje lidem v těle, ale i na druhé straně v neprojeveném světě, protože jsem vlastně tady i nahoře. Představte si, bylo mi 17 let, ten rok mi umírala babička. My jsme za babičkou chodili na internu. Lidé většinou umírají na interně. Chodili jsme babičku polohovat, když jsme dělali v OÚNZu (Okresní ústav národního zdraví). To mi dovolili, na interně jsme měli známou vrchní sestru a bylo vidět, že babička skutečně odejde. Každoročně jsme jezdili prvních 14 dní v srpnu na dovolenou, a to se dělo na přelomu července a srpna. Moje maminka věděla, že první týden v srpnu s námi na dovolenou nepojede, než se vrátí z dovolené strejda, její bratr, aby nás mohl vystřídat v péči o babičku. A víte, já jsem nikdy nekouřila. Moji rodiče oba kouřili, maminka krátce asi 3 roky, ale táta hodně. Nikdy jsem ho za to neodsoudila, ale vadilo mi to. Věděla jsem, že nikdy kouřit nebudu. Ano, oprava. To stačilo. Paradoxně se moji rodiče báli, že kouřit budu, protože mi v životě nedávají dobrý příklad. Sami neuměli přestat. Mně to bylo jedno, já jsem věděla, že nikdy kouřit nebudu, protože mého tátu jsem viděla milionkrát se snahou přestat kouřit, končilo to katastrofálně. Sežral kilo hašlerek, byl zalepený odshora až dolu, vidím, jak se mu nalepil papírek z jedné hašlerky, řekl: „Kurva.“ Papírek odpinkl, sáhl do kapsy, zapálil si a udělal: „Aaaaa.“ /Smích/ To bylo boží. Představte si, když to mám ve svém programu, začnu kouřit a šiju si na sebe takovou krávvovinu, abych se pak snažila milionkrát přestat kouřit. To nikdy dělat nebudu. Přece nebudu stahovat sama sebe. Mně to bylo jasné, ale rodiče se obávali. Pamatuji si, jak jsme tenkrát zabalili, den před odjezdem na dovolenou bylo děsné vedro a byla jsem s mými 17letými vrstevníky u nás na plovárně. Na dece nás sedělo asi devět, bylo to fajn. A jeden z kluků kouřil. Já jsem měla proutěný košík ve tvaru vajíčka, tehdy se to nosilo, vázal se na tom šátek a přikrylo se to. Byla to móda. A on mi říká: „Hele, mohl bych si k tobě dát cigarety?“ Já: „No jasně.“ Jak jsme tam chodili, byla mokrá deka. Dal si ke mně cigarety, aby mu nezvlhly. Pak jsme se všichni rozloučili, já šla domů. Hodila jsem košík do skříně, zabouchla jsem ji. Odjela jsem s tátou na dovolenou. A za týden jel můj táta pro maminku na nádraží. Hrozně jsem se na ni těšila, týden jsme se neviděly. A najednou přijela kamenná socha. To už jsem věděla, že se něco stalo a já nevěděla co. Nic jsem neudělala. Objala jsem ji s radostí a cítila její odtazitost, řekla mi: „Ahoj.“ A chtěla mě trestat, že mi to hned neřekne, ještě mě v tom chtěla vymáchat. To vycítíte. Já říkala: „Mami, udělala jsem něco?“ Řekla jenom: „Budeme si muset promluvit.“ A zase ticho. Dobrý, tak jo, já si počkám. Uplynula asi hodina, přišli jsme do stanu. Řekla: „Sedni si.“ Sedla jsem si a ona hned vypálila: „Ty kouříš!“ Já věděla, že to není pravda. Říkám: „To není pravda.“ Ozvalo se: „A ještě lžeš.“ A už to jelo. „Já jsem našla v tvém košíku cigarety!“ Hned mi samozřejmě bylo jasné, jak se to stalo. Snažila jsem se jí to vysvětlit, ale vůbec mi nevěřila. Najednou

jsem viděla, jak se jí otočila hlava, oči se změnilly a přišel ON (Satan). A říká: „Já ti přeju...“ a jak to řekla, nade mnou se to zamotalo a přišla kletba: „Já ti přeju, aby ti to tvoje děti vrátily.“

A teď pozor. Ve hmotě trvá hrozně dlouho, než kletbu odbouráte. Já jsem věděla, že jsem v prdeli. To je zádrhel jak hrom, nezasloužený. Ale první, co musíte udělat je, nemít to druhému člověku za zlé. Věděla jsem, že ona za to nemůže, jenom poslechla program v osudu. Musela mi to udělat, abych s tím měla zkušenosti a uměla to jednou provždycky zastavit. Mně bylo jasné, že ona tyto věci neví, nezná je. Pro ni to bylo jen hození slova do vzduchu. Když druhému člověku odpustíte, on nezaplatí, tím se vám prokletí trošku zmenší. Já jsem ji v tu chvíli osvobodila, to je velice důležitý moment. Pozor, bez vypočítavosti, jo? Já jsem věděla, že maminka za to nemůže, že si počkám, až se mi jednou narodí děti a až dospějí do věku, aby mi to jednou mohly splatit. A že to vydržím, ani jedné to nebudu mít za zlé. Ono k tomu došlo. Za 8 let se mi narodila Petruška, moje druhé dítě, a když jí bylo 15, tak to začalo. /Smích/ Je to jako s tím Andělem, bylo to nastaveno, protože i přes dítě musíte být opravdu hodně prozkoušeni. Petra mi vždycky říkávala: „Maminko moje zlatá, proč mi nenařežeš?“ - „To víš, já ti nařežu, a pak to někde sklídím. Sama věděla, že do 2 do 3 dnů dostane nárez. Zvnějšku. Přišlo to. Říkám: „Já jsem ti směla jenom poradit, abys to nedělala.“ Ale neodsuzovaly jsme člověka, který to udělal, neměly jsme vůči němu žádné negativní emoce, my jsme věděly, že všechno bylo v pořádku. Proto se to vygumovalo, zastavilo, uklidnilo. A dneska mi Péťa vždycky říká: „Mami, já tě obrovsky miluju, vím, že za to, co jsem ti dělala, nikdy nezaplatím. Ty jsi to uměla zastavit.“ Když to umíte zastavit směrem do minulosti přes rodiče, ale i přes děti, už to skončilo. Musela jsem to prožít v této formě, je to pro vás důležité. Jsem strašně šťastná, že jsem to mohla poznat a vysvětlovat vám to. I kdyby vás někdo prokrel, nevadí. Je moc důležité, abyste se naučili v těchto věcech orientovat.

Otázka: „Viděl jsem přednášku, že očkování proti dětským nemocem je škodlivé. Opravdu to dětem škodí? A co dospělí, mám si nechat píchnout tetanovku? Děkuji za odpověď.“

Ivanka: Tetanovku jo. Já vás učím, prosím vás, že nejlepší je zlatá střední cesta. Nic se nemá přehánět. Uvědomte si, že nejlepší vaše ochrana je spokojenost. Nedávno se řešilo, jestli nemá být každý rohlík v obchodě zabalený v igelitu. Taková kravina. Vezměte si, vy si musíte zvykat na okolní svět, aby si vaše tělo vytvářelo průběžně protilátky. Ale hlavně svoji imunitu tvoříte tím, že jste spokojení, nebojíte se, neuzavíráte jedničku (1.čakru) v nespokojenostech. Tím se naplňuje takzvaná Kristova síť okolo těla. Kristovu síť má nejenom tělo, ale i planeta. To je úplně to samé. Kdybyste se viděli jako energii, uvidíte, jak jste děrovaní, jeden malý vir skrz vás proletí, aniž by si všiml, že jste mu stáli v cestě. A asi jste viděli, jak vypadá, vypadá jak malá kosmická stanice nebo lunochod. Fakt to vypadá stejně. Když je to technicky namalované, je až s podivem, jaké to má podoby. Různé světy jsou skutečně na sebe nastavené. I tady v místnosti je obrovské, nekonečné množství světů. To si vůbec neuvědomujeme. Nad námi jsou části vyšších dimenzí a každá nás vidí jinak. Spodní dimenze nevidíte,

většinou je vycitujete a asi o nich máte už povědomí, to je to jediné, co vás tady udržuje. Kdybyste prošli koberec v místnosti, divili byste se, co tam žije za zvířenu a co se tam odehrává za boje a různé děje. Představte si, chodím po tom, někoho občas rozšlápnu. /Smích/ „Hele, uragán zase přišel.“ To jsou věci, které nevnímáme, a tam existují. Máte žít, co je vám dáno, to je prožitek vašeho Božství, a ten byste měli respektovat. Ano.

Teď se dokonce zjišťuje, že děti jsou přeočkované. Existuje mnoho případů, kdy děti třeba i propadnou do autismu, když jsou jako malé velmi brzo a hodně očkované. Nepřehánějte to. Já bych nechala základní očkování, to nejzákladnější, tetanovku si dejte, ale ostatní jsou zbytečnosti. Buďte spokojení. To, že vás třeba štípne klíště, není náhoda. Já sama mám obrovské zkušenosti. To vám musím vyprávět.

Když bylo mé mladší dceři 13 a druhé 16, obě dělaly obrovské krávoviny. Naštěstí jsem se o jejich krávovinách nemusela dozvědět. Jestliže je člověk čistý, Nadjá ví, že by to zvládnul, tak vás z toho úplně vybočí. Moje holky fakt dělaly blbosti a procházelo jim to, já o ničem nevěděla. V této době jsem měla hodně práce, pořád jsem pracovala 18 hodin denně, leasing, veliké dluhy a najednou říkám: „Holky, dneska kašlu na práci, jedem na výlet.“ Rozhodly jsme se, že pojedeme na Hazmburk. U Rané, kde je Oblík, začíná Středohoří, tam je Mnichov pod Oblíkem. Prosím vás, teď mi to tady někdo říkal, to není Mnichov v Německu. Ne, Mnichov je česká vesnička pod Oblíkem vedle Rané. A na druhém konci Českého středohoří je Hazmburk, překrání zřícenina s nádherným výhledem. Vůbec, České středohoří je krásné. A představte si, my jsme nešly po cestě, ale šly jsme nahoru přes ty rostliny. Měly jsme s sebou malého pejska, naší Betyнку. Výstup byl strmý i Betka klouzala po napadaném listí. Ječela a já jsem ji brala pod prdelkou a cpala nahoru. To bylo kouzelné. Vylezly jsme nahoru. Holky šťastné, měly červené tváře, líbilo se jim to, dlouho jsme nikde nebyly. Já si sednu, měla jsem vínové kraťasy, pohorky. Jak jsem si sedla, pozoruji krásný výhled a říkám si: „Tady je nádherně.“ Najednou koukám a po noze mi lezlo klíště. Odcvrnkla jsem ho a říkám: „Holky, klíšťata, jdeme odsud.“ Zvedly jsme se, sešly dolů, ale už jsme měly nabráno. Já ne, ale obě holky, které potřebovaly zastavit. Dole je vesnička Klapý, kde jsem zjistila, že obě mají klíště, a hned jsem je vyndala. Dále jsem to sledovala, Petruška neměla červený flek, nic to není, Lucka měla, zašly jsme k doktorce pro antibiotika. Říkala jsem si: „Všechno se zvládlo, jedem dál.“ Jan Werich by řekl: „Močálem černým kolem bílých skal.“ Jenže uplynula nějaká doba a naše Lucka začala mít divné stavy. Hlavně v noci, večer, když si lehla, měla halucinogenní stavy, bylo jí hrozně špatně a začala omdlívat ve škole. Říkám: „Lucí, jdeme k doktorce. Půjdeš ještě v úterý ráno do školy a až přijdeš ze školy, pojedeme k doktorce.“ Už jsem to měla domluvené, ale ze školy mi volali, že jim zkolabovala. Říkám si, že to je divné, nic jiného jí nebylo, jen byla hrozně unavená. Vzali ji do nemocnice a na nic nemohli přijít. Ležela týden v nemocnici a celý týden prořvala, protože byla zavřená, nemohla ven mezi kamarádky. Mezitím jsme byly s Petruškou na odběrech a roční prohlídce, přijdu domů a blikal záznamník. „Paní Adamcová, prosím vás, tady je vaše doktorka. Musíte mi hned zavolat na moje číslo.“ Volám zpátky a Péťa měla špatné výsledky krevních testů (1500 jednotek). Ještě ten den mi říkala: „Hele, mami!“ a na stehně měla obrovské kolo, to slunce, 13letou holku už nekoupete, dřív jsem si nevšimla. Říkám: „A je to v prdeli. Máte boreliózu.“

Lucka to musí mít taky. Volala jsem do nemocnice, aby jí vzali odběry na borélii, a obě měly maximum 1500 jednotek, což bylo 10x tolik než normální hladina.

Obě moje holky odvezli do Ústí na infekční, nevím, jestli to tam znáte? To je pavilon, který má po vnějším obvodu balkon, kam chodí návštěvy. Přijdete na balkon a koukáte dovnitř přes okna jak v teráriu. A je tam mluvítka přes sklo, do toho mluvíte. Obě holky tam byly zavřené, představte si. To nebyla náhoda, bylo to přesně naprogramované. Moc dobře věděly, že dělaly průsery. Fakt jim to pomohlo. Ležely tam měsíc, 3 týdny byly na kapačkách, obě měly nějaký krystalický penicilin, který ten měsíc byl naposledy možný podávat. Jedna kúra stála asi 60 000,-Kč, což pojišťovna hradila poslední měsíc. Já bych na to neměla, klidně bych si i půjčila, ale ono by to pak ani nebylo možné objednat. Vyšlo to fakt úplně na poslední měsíc. Poslechněte si, jak jsem byla vytrénovaná. To byla prča. Přijedu tam poprvé. Holky odvezli hysterické do nemocnice a nám řekli, kde jsou. Nakoupila jsem ovoce, jídlo, nějaké kazety, aby poslouchaly muziku, a každý den jsem tam jezdila. Pokaždé byl jiný program.

První den přijedu šťastná, že je uvidím, a obě řvaly za oknem, velké holky 13 a 16 let. Obě brečely. Vyvinula jsem úsilí a říkám: „Holky, to nic není.“ Celou hodinu a půl jsem vedla optimistické řeči. Ale jak jsem si sedla do auta, celou cestu jsem řvala. Druhý den už jsem tam jela připravená. Přijdu a ony se chechtaly. Říkám si: „Jsi blbá, nebudu brečet.“ A přijedu další den se smíchem a holky zase řvaly. Opakovalo se to pořád, jeden den řvaly, jeden den se chechtaly, a já zase obráceně, jak jsem dojížděla. Když to trvalo asi 5 dnů, řekla jsem si: „A dost.“ Tehdy to přestalo. Opravdu to bylo naplánované, obě to potřebovaly. Jedna to měla mozkomíšní, jedna to měla na kloubech. Naštěstí se doktor u Lucinky rozhodl až po třech týdnech, že jí udělají punkci, a už to bylo zbytečné, protože dobrala krystalický penicilin, tak to dopadlo dobře. Když jsme se pak o tom bavily, říkaly: „Mami, my jsme si to zasloužily.“ Nic není náhoda. Když to nemáte mít, tak si toho nevšimnete, spíš to odstrčíte. Nebo klíště není infikované nebo naopak infikované je. To se týká i očkování, víte, imunita spokojeného člověka se ubrání všemu. I kdyby vás potkala jakákoliv nemoc a tělo se s ní dostalo do styku, pokud pomáháte dobrým lidem a všechno děláte spravedlivě, ubráníte se, protože vaše buňky nedovolí viru, aby napadl a ovládl váš organismus. Spokojeností si skutečně zvedáte imunitu vašeho těla.

Otázka: „Můžeme vás poprosit o harmonizaci 3. čakry?“

Ivanka: Jdeme na to. Už víte, že na třetí úrovni je emoce, která se nazývá zlost. Třetí čakra prosazuje moc. To znamená, že buď dirigujete druhé lidi, neumíte respektovat nebo odmítáte situace. Zavřete si oči. Upozorňuji vás, než začnu mluvit, že směrem do minulosti si prostě, jak budete chtít, směrem do minulosti prosíte do 3D, to znamená do svých činů, které jste nezvládli. To smíte. Nesmíte prosit do svých budoucích přítomných chvil, které přijdou, když chcete něco jinak, než je.

Otče, prosím tě, odpusť mi moje viny a hříchy na třetí úrovni. I já odpouštím všem ostatním druhým lidem i situacím, neboť lidé i situace je jedno veliké Já Jsem. A my, všechna jeho malá Já jsem, mezi sebou hraje jen své role, kterými se učíme být lepšími. A proto já, Bůh, který si přišel zahrát tento osud, tuto roli mého těla a jména,

jsem si zvolila všechny lidi svého života, aby mi udělali to, co mi udělali, abych já v zapomnění své skutečné reality Boha si mohl v domnění, že jsem mé tělo a jméno vyzkoušet, jestli se umím nebo neumím zlobit na tyto lidi. A umím a neumím zlobit na jejich činy. I já sám, Bůh, který si přišel zahrát roli mého těla a jména, jsem udělal druhým lidem to, co jsem jim udělal, aby i oni si mohli vyzkoušet, jestli mne jako mé tělo a jméno s mými činy umí přijmout bez odmítnutí zlostí. A proto přijímám všechny lidi svého života s tím, co mi udělali bez toho, abych je odmítal se zlostí ve svých niterných pocitech. Ani sám na sebe se nezlobím, neboť vím, že jsme si toto konání slíbili, abychom se vyzkoušeli, zdali to umíme nebo ne. A i všechny situace, které se staly v mém životě, přijímám a respektuji je, jaké jsou, neboť i je jsem si nastavil a jsou mojí vlastní vůlí Boha, abych si vyzkoušel, jestli se na tyto situace umím nebo neumím zlobit. A já je budu respektovat. Neboť jenom tím, jestli přijmu všechny lidi s jejich činy a všechny situace se vším, co připravily pro nás, kteří se tam pohybujeme se svými těly a jmény, přijímám jako dobré, protože hněv není v těch situacích, ale je v mé nevědomé rovině egoismu, který já nejsem. A proto vše respektuji a přijímám. Amen.

Otevřete oči. Dobrý?

Otázka: „Jsme zde inkarnováni i z jiných planet. Naše nynější pozemské rodiny jsou i duchovní rodiny? Děkuji za odpověď.“

Ivanka: Ano, i to je realita, ano, je to pravda. Ne všichni, je to menší procento. Děje se to u křišťálových a indigových dětí. Já jsem žila na planetě hodně dlouho, dokonce i v Čechách velké množství životů, nicméně je mi velmi blízký Sírius. To je jediná hvězda, kterou znám a uměla jsem ji od dětství pojmenovat. Nikdo mi to předtím neřekl. Ale na tom nezáleží, pomoc z jiných planet je naplánovaná před zrozením. Z jiné planety ve vyšší fázi je domluveno, že se někdo narodí sem. Mohou to být přenašeči nebo duchovní učitelé, ano. Nebo si vývojově potřebujete někam odskočit, abyste načerpali nové poznatky, zužitkovali je a prokazovali dál. Všechno je součástí. Vy vidíte planety odděleně, tak to není. Kdybyste se podívali do vašeho lidského těla, mezi jednotlivými buňkami budou velké vzdálenosti, budou vypadat jako jednotlivé planety a prostor mezi jednotlivými buňkami bude také vzdálený, jako my vidíme při pohledu nahoru. Je to stejné. Není to oddělené, je to skutečně natěsnané na sebe z pohledu vyšších dimenzních polí.

Někde už jsem vyprávěla, pro mne sport neexistuje. Nerozuměla jsem tomu, mého prvního manžela jsem přiváděla k šílenství. Naštěstí jenom jednou, pak už by mě asi zabil. /smích/ Hokej nebo fotbal, když je gól, je mi jedno, jestli je v naší brance nebo v druhé, je to gól a o ten jde. Jednou při hokejovém zápase nás a Rusů jsem se radovala v době, kdy jsem se radovat neměla. To bylo hrozné, už jsem to nikdy nezapomněla. Můj druhý partner už se nezlobil, jen udiveně koukal a říkal: „Ty asi nejsi patriot, vid', Ivanko.“ Nechápal...Můj třetí muž ano. Já totiž nejsem Češka nebo tedy jsem Češka z pohledu toho, že jsem se sem narodila, ale já jsem vždycky říkala, že patřím na planetu. Mně nikdy nic neříkala rivalita mezi národnostmi. Stále mi to nic neříká, nedělám rozdíly ani mezi barvou kůže ani mezi mentalitou, nic. To je mi cizí.

Co by spojilo lidi, když se rozdělují charakterově i povahově? Scelilo by je, že jsou z planety, kdyby na nás eventuálně někdo zaútočil. Najednou by si řekli: „My jsme Planeťané a bojujeme proti něčemu jinému.“ To je to samé. Lidi dokázalo spojovat i to, že jeli někam do zahraničí na dovolenou a potkali někoho třeba z Teplic nebo z Čech. A najednou jste jako kamarádi, známí. K tomu člověku byste se v životě nehlásili, kdybyste se potkali tady. Ale tam jo. To je právě protěžování buněk, přivlastňování si příslušností k nějakému národu. Z mého pohledu je to směšné, nesmyslné oddělování. A v tomto smyslu neexistuje ani oddělenost planetární, ještě dnes si to neumí svět ani představit. Ano, oni jsme my, jenom v jiné fázi. Někteří jinak vypadají, protože jsou vývojově mnohem dál. A to nevadí.

Byla jsem vyzkoušena v jedné katastrofální vizi. Bylo to natočené myslím na Ústeckých přednáškách. Jednou mne Nadjá prozkoušelo, najednou jsem se probrala, otevřu oči a přede mnou obrovská hromada, vypadalo to jako chobotnice, ale mělo to chapadlo. Bylo to černé a mělo to sliz, vrstvu slizu. Ohavnost. Nadjá si zvolilo krásnou představu, aby mne vyzkoušelo. Mně bylo jasné, že ten někdo je mimozemšťan, který přišel navštívit planetu. A věděla jsem, že musím být spravedlivá. Spravedlnost tkvěla v tom, že jsem věděla, že já jsem pro něj stejně hnusná jako on pro mne. On je zvyklý na svůj tvar, to je jasné, ale já jsem pro něj odpuzující. Musela jsem to zkorigovat, hned jsem si to v sobě ujasnila. Já vím, že on je vlastně krásný. Věděla jsem, že mu musím dokázat, že ho miluji. Předpokládala jsem, že on také bude vědět, kde máme srdeční čakru, sáhla jsem si na srdce, uklonila jsem se, jako že ho mám ráda. A říkala si, že mu musím podat ruku. Jak jsem natahovala ruku, Ego mi našeptávalo: „Bakterie, viry, pozor. Nejsi očkováná.“ To jsem odmítla. Musela jsem mu dávat najevo, že ho miluji a vítám. A když jsem dokázala ruku natáhnout, věřte mi, že nějaké úsilí jsem musela vyvinout. A teď se zvedlo chapadlo a tekly z něj slinty. Těsně před ním, to bylo snad 5 cm, to zmizelo. Jé, mně se ulevilo. /Smích/ Ale už bylo jasné, že umím přijmout všechny. Tím si musíte projít. V buňce nesmí být oddělenost prožitku. To je velmi důležité.

Otázka: „Jak se zachovat, když vám řekne paní na lymfatické masáži, jestli vím, že mám v prsu bulku. Jak překonám strach ze zlé nemoci? Děkuji za odpověď.“

Ivanka: Když to paní řekne, první krok je, že jí poděkuji. Já jsem to sama nezjistila, proto jsem ráda, že mi to někdo řekl, protože čím dříve se to dozvíte, tím lépe. Další krok je, že si půjdu hned nechat udělat vyšetření nebo biopsii, abych zjistila, co tam je. My lidé jsme zvláštní, odmítáme vědět věci. Vidíte, to je taky blokáce. Tím prodlužujete čas, dáváte onemocnění čas, aby se rozvinulo. Já jsem tímto byla také úžasně prozkoušená. V roce 1999 mezi Vánoce a Silvestrem jsem byla na kontrole na gynekologii, kam chodím jednou za rok. A moje paní doktorka mi říká: „Ivanko, máte dělohu nějak divně zakřivenou, jako kdyby se tam něco dělo. Třeba nějaký myomek, to nic není.“ Já říkám: „Myomek říkáte? Ale já chci vědět, co tam je.“ Víte, abyste si udrželi pocit spokojenosti, musíte se to dozvědět. Takové váhání jo-ne, je-není, co tam je, co se děje? Ne. Já to potřebuji vědět, abych mohla zareagovat co nejdříve. Žádala jsem o

vyšetření hned 10. ledna, doktorka na mne třeštila oči: „To myslíte vážně?“ Říkám: „Já chci vědět, co tam je.“ - „Tak jo.“

10. ledna v pondělí jsem nastupovala do nemocnice. Moje maminka třeštila oči, protože den před tím, než mi dělali laparoskopii, jsem říkala: „Já se na to těším.“ Oni vám nařínou kůži takové malé kousky, nafouknou vás hadičkou nějakým inertním plynem, teď nevím. Pozor, vstřebávání plynu příšerně bolí, ale to nevádí. To je přča, jste jak meloun, aby do vás viděli kamerou v narkóze. Moje maminka to viděla v televizi den před tím, než jsem tam šla. A říkala: „Ta není normální, ona se na to těší.“ Byla jsem jako medvěd na pokoji, trvá asi 3 dny, než tělo splaskne. Já jsem chtěla vědět, co tam je. A když jsem se vzbudila po operaci, po té laparoskopii, pan primář ke mně přišel, pohladil mě a řekl: „Paní Adamcová, jste v pořádku, není tam vůbec nic. Propláchlí jsme vás takovým zdravým roztokem a nemáte tam nic. To nevím, co mohla paní doktorka vidět, jste v pořádku.“

A teď pozor! I to je obrovská zkouška, nesmíte mít strach z ničeho. Jedná se o čas, ale hlavně žila bych dál v nejistotě. Už chybí spokojenost a klid. Když neumíte jakoukoli čakru, tak si pomozte. Znam ženu, která prožívala v minulosti obrovské lítosti, což jí poznamenalo srdeční čakru. Z toho se odvíjely různé neplechty, bolelo ji srdce, měla bolesti do rukou. Když byla u mne, chápala, všechno pochopila, věděla, že není žádný problém. Jenže když byla beze mne, egoistická hladina jí nahnala strach. Bolesti se střídaly mezi srdcem a nohama. Buď ji bolely kyčle, nohy nebo srdce. Dennodenně volala, až jsem to musela zaseknout a říkám: „A dost, už na tebe sahat nebudu. Já jsem ti vysvětlila, co tam je, abys to pustila. Kdybych ti to teď zase stáhla, ty to za hodinu znovu uděláš, je to zbytečné. Ne, je to tvoje. Jestliže neumíš žít spokojenost, když ti nebude dobře, můžeš si poradit sama, je to ve tvých rukách.“ A ona říká: „Ale jak?“ Já říkám: „Tím, že se objednáš na vyšetření na internu na kardiologii, a doktoři ti za pár dní řeknou, že ti nic není, srdce máš zdravé jako zvon.“ Ona: „To mne nenapadlo.“ Říkám: „Jo, to je realita.“ Za týden v pátek volala a říká: „Ivanko, dneska mě propouštějí z nemocnice, srdce mám zdravé jako zvon. Už ti věřím.“ Tím si zklidnila první čakru, ještě asi rok měla problémy, ale už byla klidná. Ověřila si, že srdce je skutečně zdravé a přestalo to.

Ano, vy si můžete pomoci, jakmile byste byli nejistí a přemýšleli, jestli vám něco není. Radši podstoupím laparoskopii, při ní mě bude něco bolet, to mi je úplně buřt. Tělo to vydrží. Ale potřebujete to umět v praxi. To nic není. Když se mému tělu něco děje, vidím to vzdáleně, je mi to lhostejné, za chvíli to pomine. Jakmile se bráníte prožitku, máte pocit, že když je vám špatně, je to špatné, děláte si v budoucnosti zase další bloky. Vy se potřebujete přesvědčit, že to nic není. Když to na chvíli zabolí, zase to přestane. Jednoho dne to přestane úplně. /Smích/ Tak jsem to nemyslela. /Smích/ Jste super.

Otázka: „Na výletě jsme navštívili katakomby. Byly tam mumie. Musela jsem ven, bylo mi tam totiž špatně. Trvalo to několik dní. Opravu si nedělám, ale něco jsem udělat musela. Nedalo se to vydržet. Jak se v takovém případě zachovat?“

Ivanka: Tady může být nějaký váš minulostní prožitek. Mysl mohla něco podvědomě připomenout třeba z minulých životů, z války nebo z minulosti, to bych nehrotila, nechala bych odeznít jakoby tu nečistotu. Rozhodně je zapotřebí odejít, když vám tam není dobře, že jo. Neodmítat nic, to není nutné.

Víte, když už mluvím o mumiích, sama jsem měla jednou zážitek nad hrobkou jedné historické osobnosti našich dějin. Byla jsem na výstavě v teplickém zámku, nebudu záměrně říkat koho. Vystavovali ostatky lidí, jejich postavení. Bylo to otevřeno po dlouhých letech, už je to asi 15 let zpátky. Pamatuji si, viděla jsem malou lebku ženy z 9. století, zemřela ve stáří, bylo jí kolem 80 let, to byl tehdy velmi vysoký věk. A obdivovala jsem jako zubařka, že měla všechny zuby kromě sedmičky. To bylo v tehdejších podmínkách obdivuhodné. Prohlížím si čelisti, lebka stála na háčkované dečce na kameninovém sloupu. Nesmělo se blízko, všichni jsme chodili kolem zarážky. Najednou na ni koukám, až jsem se zamotala, já jsem viděla sebe. Víte, koukala jsem se na své vlastní ostatky. Zvláštní pocit.

Zažila jsem to kdysi dávno i nad jedním hrobem. Varuji vás kritizovat své vlastní předky. /Smích/ Může to být váš zadek, který to podělal. Opravdu, tady se vracíme do životních situací, abychom si umenšovali odpory. To je skutečná pravda. Proto víte, že vše je dobré. Neodmítejte nic, mumie si prohlédněte a odejděte. Umyjte se, zklidněte se. Tady je možné, že se projevila minulostní vzpomínka.

Vidím zase povídání pro čtvrtou čakru. Tak jo, jdeme na to. Vy se dneska vypulírujete, zavřete oči.

Otče, prosím tě, odpusť mi moje viny a hříchy ve čtvrté úrovni. I já odpouštím všem mým viníkům a hříšníkům ve čtvrté úrovni. Víím, že existuje jedno veliké Já jsem. A my všichni, všechna jeho malá Já jsem, mezi sebou hraje pouze své role, kterými se učíme být lepší. A proto já, Bůh, který si přišel zahrát roli mého těla a jména, můj osud, jsem si zvolil celý svůj osud, se všemi lidmi, s jejich konáními a se všemi situacemi, protože tento osud je nejlepší pro mne, pro vývoj, který jsem chtěl tady učinit. A je mojí vlastní vůlí, že se mi všechno děje. Přijímám svůj vlastní osud takový, jaký je. I byl. I bude. Neboť v tomto osudu jsem posunut přesně tam, jaký je plán mého Božství. A i všichni druzí lidé, které v osudu mám, které jsem kdy potkal, a třeba i nepotkal, mají svůj osud nastavený naším společným Božstvím a je stejně dobrý, protože si ho zvolili oni. Proto ani je nebudu litovat. Vybrali si ho a je pro ně tou nejlepší cestou, která je k cíli dovede. Nelituji ani sebe ani druhé lidi, neboť my všichni víme, že to, co prožíváme, je pro nás to nejlepší. A já souhlasím. I všechny situace, které se děly v mém životě, jsem si jako Bůh zvolil, aby si je mé tělo a jméno prohlédlo. A i v těchto situacích jsme se my s těly a jmény pohybovali a prokazovali, co umíme bez lítosti a nenávisti prožít. Je mojí vůlí, že tyto situace byly, jsou a budou. Přijímám celý osud jména a těla jako dobrý, jinak bych nebyl dnes tím, čím jsem. Amen.

Otázka: „Ivanko, máš nějaký názor na Bachovy květové esence?“

Ivanka: Zažila jsem neuvěřitelnou věc s paní Sylvíí Královou. Víte, všechny cesty vedou k Otci. To je velmi krásné, nikdy před tím jsem to nezažila. A tak mi poslal do cesty

Sylvii. Večer před přednáškou mi říká: „Ivanko, dělal ti někdo někdy tuto terapii?“ Pak následuje ještě masáž. Říkám: „Nedělal.“ - „Já bych ti to chtěla dát jako dárek.“ Říkám: „Tak jo.“ To bylo velmi zajímavé, nikdy jsem to nezažila. Měla velkou krabici, kde byly všechny esence různých vůní. Já jsem se napřed podívala do sebe, viděla jsem systém a ruku jsem volně nechala sáhnout si pro tři esence. Sylvie si se mnou volně povídala. Měla jsem zavřené oči, čichala jsem a nevěděla, co to je. Vůně vždycky patří na nějaké místo v těle. Třeba patří do druhé čakry a najednou cítíte na druhé čakře, jo, to je ono. A teď se tam ta vůně objeví.

Funguje to tak, že si nadechnete vůni do plic, v plicích se to předá krvi, a ta to přesně dovede na místo, kde si to čakra přitáhne. Viděla jsem, jak se v těle všechno slévá, jako když se slévají řeky do moře. To bylo tak krásné. Sylvie mi vyprávěla, že to skutečně přichází shůry, a já jsem viděla neuvěřitelné věci. Z naší rodiny jsme přišli 3 shůry, nejvyšší je Giovanni, to je můj nejstarší vnuk, on přichází shůry, druhá jsem já a třetí je Frančí, moje jediná vnučka je jenom duchovno obalené tělem. To je neuvěřitelné. Naše holčička, kdykoli se ke mně přiblíží nebo se mnou ráda spí, vždycky si na mne polovinou těla nalehne, ohne hlavu, vypadá to, jako když po mně šplhá, já se okamžitě propadnu do Akáši, vždycky. To už vím, je neuvěřitelné, co se vždy děje, když jsme pohromadě. /smích/ A všichni ostatní jsou tady v té rovině a pomáhají. My všichni, naše rodina, spolu žijeme dlouhé a dlouhé věky. Vy to tak máte také, to máme všichni stejné. Vracíte se k sobě, vracíte si vzájemně své dluhy. Je to tak, je to náramně vymyšlené...

A teď pozor, já jsem viděla, jak se esence vůně zapasovává přesně do mojí čakry. Do minuty mi nic nebylo, všechno čisté. A Sylvie mi říká: „Dáme ještě jednu poslední esenci.“ Vytáhla jsem si saracénskou růži, královnu všech květů. A ta to doladila. Sylva říká: „Teda ty si umíš sáhnout, to je pravda.“ Potom všechny ty esence nalila po pár kapkách do oleje (vždycky 3 kapky) a udělala masáž. Já jsem odtud vylezla jako znovuzrozená, celou noc mi rotovala srdeční čakra kolem celého baráku. Kdybych spala v hotelu, to by bylo. Viděla jsem, jak to rotuje.

Otázka: „Prosím, jak je to s omylem? V první třídě nám nekvalitní učitelé dávali jedničky zadarmo. Jaké bylo překvapení v dalších ročnících. Dítě se nenaučilo v první třídě, pak celý život chybí základy. Děkuji.“

Ivanka: Výborná otázka. Pamatujte si, co se nemáte naučit, to se zkrátka nenaučíte, vaše kapacita by byla zahlcená. Já jsem to zažila na vlastní kůži. Vysvětlím vám. Skutečně všechno je dokonalé. Nebojte se, fakt je vše dobré. Já si pamatuji, jak moje mladší dcera Petruška, co teď dělá šperky, kdykoliv měli fyziku, chemii, což bylo od 8:00 do 9:00, od 9:00 do 10:00, spala jak kůň u pošty. Ona říkala: „Mami, já už nevím, už jsem si sedla do jiné lavice, ale neudržím hlavu. Podívej...“ Měla v sešitech čáry pod linku, jak jí ujížděly ruce, jak dělala, že píše, přitom si podpírala teatrálně hlavu, aby to nebylo vidět. „A slintám, podívej.“ Měla to rozmazané. A když přišli shora, ptali jsme se na to a oni říkali: „Ona to nebude potřebovat.“ Ano, naše holky potřebovaly jazyky a ty uměly brilantně, ani se je nemusely učit.

Budu vám vyprávět dva příběhy, co jsem zažila na vlastní kůži. Omlouvám se, jestli už jste je slyšeli. Já třeba docela dobře zpívám. To už je slyšet i na hlasu, když máte vedle sebe hlas člověka, který zní jako naladěný. Nicméně abych neutekla ke zpěvu, nepamatuji si texty. To je první zářáčka. Druhá zářáčka je, že v první třídě jsme měli zpívání a v druhé hudební nauku. V druhé třídě v září jsem měla hned angínu jako Brno. To není náhoda, zkrátka 14 dní jsem chyběla, když jsme brali základy not. Já dodnes noty neumím. Vůbec, já jsem se je nikdy ani nenaučila. Nikdy jsem nebyla schopná se je doučit, doladovála jsem známky zpíváním, měla jsem dvojku, někdy jedničku, jak kdy to vyšlo na vysvědčení. Dodnes mi to nic neříká. A ještě ke všemu já dvěma rukama najednou neudělám dvě různé věci. Kdybych hrála na klavír stylem, že bych dělala dvě stejné věci oběma rukama, a ještě proti sobě, to nejde. Vidíte, v osudu je nastavená pojistka, abych to nedělala.

Shora ví, že by se vám něco líbilo, prosazovali byste se v tom, a tak to zkrátka zastaví nějakým činem, který máte nastavený v programu, abyste neujeli. Můj druhý příběh byl, že jsem nikdy neuměla ani matematiku. Pořád jsem měla samé jedničky, ale s obrovským úsilím. Vždycky jsem si myslela, že jsem na matiku blbá. Nadjá mi chtělo ukázat, že vůbec nejsem blbá, abych se nepovažovala za špatnou a neudělala si nějaký zádrhel na jedničce (1.čakra), to bolí nohy. Nadjá mě přesvědčilo, že to prostě nemám umět, moje cesta tudy nevede. V sedmé třídě se otevřely dveře a vešla nádherná ženská. Byla přísná, opravdu to byla metrnice, ale krásná. Začala učit matematiku takovým stylem, že jsem během 14 dnů byla nejlepší matematik ve třídě. Rozdělila nás na dvě třídy, holky a kluky, nejlepší z kluků byl nějaký Milan Kutar, on byl až geniální matematik, já jsem v tu dobu byla lepší než on. Říkal mi: „Čermáková, ty mě sereš. Jak ses to tak rychle naučila?“ Já říkám: „Nevím, ale bavilo mě to.“ My jsme spolu špičkovali a soutěžili. I doma jsem si pro radost počítala. A uplynula sedmička, uplynula osmička. Pocit, že jsem hloupá nebo nějak špatná, se úplně vymazal. Na konci osmé třídy paní učitelka přinesla vysvědčení a říkala nám: „Tak děcka, dneska jsem tady naposledy, bylo to s vámi fajn, ale já jsem si dodělala školu, mám třetí aprobaci a odcházím na učiliště.“ V 9. třídě prvního září se otevřely dveře a přišel pan učitel s mohutnou bradou, každé holce říkal Máňo a každému klukovi Honzíku nebo Jeníku nebo Pepíku, už si nepamatuji. Házel po nás klíče, když jsme vyrušovali. To byla taková nuda. V tu ránu jsem neuměla ani zlomky. Sjelo to úplně do hlubiny nezájmu. A v prváku na zdrávce jsme měli 2 roky chlapa, který byl důchodce, hluboko za totalitu, a byl to akademický malíř. Všechno počítal na tabuli a jel třetí, čtvrtý řádek a najednou řekl: „Jé, chyba.“ Smazal to a my všichni udělali škrt. Koukali jsme a opírali se o lavice. To bylo hezký. /smích/ Pak si zase počítal, my psali. On zase povídá: „Jé, tam je chyba.“ A zase škrt. Tímto stylem učil matematiku. Už nikdy jsem matiku tak neuměla, ale věděla jsem, že to tak má být. Není to moje cesta. Já matiku nepotřebuji.

Nedávno jsem někde vyprávěla, že jsou světy, které komunikují jenom matematikou nebo jenom hudbou. To je vlastně také na tomto principu.

Otázka: „Je bílá magie posílat lásku lidem, světu a těm, co už odešli z tohoto života?“

Ivanka: Ne, máte milovat Celek, to není nic špatného. Bílou magií třeba bylo na konci roku 2012, když se konaly obrovské meditace, kde se usilovně pracovalo i za druhé lidi, za celou planetu, aby v uvozovkách se všichni dostali do páté dimenze. Chci vám vysvětlit nesmyslnost takového počínání. To úsilí z vaší strany je z pohledu Boha posuzováno jako zásah a ovlivňování vývoje.

Zkuste si představit, když máme 7 čaker, budeme počítat 7 tříd jako devítiletku nebo sedmiletku. To znamená, že se do střední školy můžete dostat, až když dokončíte poslední třídu. Lidé, kteří neprošli ještě všemi životy, nemohou postoupit do vyšší dimenze, vždyť nedokončili základní školu, aby postoupili do střední. To je stejný princip.

Meditovat za postup planety do 5D je, jako kdyby se všichni v poslední třídě nebo předposlední modlili za předchozí ročníky, za prvňáky, druháky, třetíáky, a tak dále, aby všichni šli do střední školy. To je blbost, že jo? Jasně, ti lidé neprošli celou matematiku, neprošli češtinou, fyzikou, neprošli tím, co budou potřebovat na střední škole. Nejde to urychlit. A fňukat, protože to nejde, je přece nesmysl. Uvědomte si, že ti lidé se znovu narodí, ale v jiné soustavě, kde planeta, na které budou žít, bude mít vibrace, které měla naše planeta, než postoupila do 5D. A to je správné. Také byste nesouhlasili s tím, kdybyste doma měli prvňáka, co nezvládl učivo své třídy, aby postoupil do vyšší třídy. On by tam ničemu nerozuměl, pro něj by to bylo utrpení.

Teprve až se naučíte jakoukoli fázi, smíte sami pochopit vyšší věci a stane se to automaticky. Proto za někoho prosit a medítovat je nesmysl. Ale milovat můžete všechny lidi, můžete milovat bytosti první dimenze, druhé, třetí a vyšších dimenzí, oni existují. Tvoříte Celek. Milujte život, protože Bůh je život. Je to vývoj, který se v životě posouvá. To znamená všechny minulostní věci a budoucí, vše, co chápete svým rozumem, zkrátka dění.

Otázka: „Věříte, že vše je dopředu dáno? Nejsou to právě naše volby, které určují v určitých momentech života, kam se dál budeme ubírat? Nejsou to právě naše rozhodnutí, kterými se posouváme výš či stojíme?“

Ivanka: Ano, obojí je pravda. To je to, co si právě neuvědomujete, že okamžik, kdy pochopím, je daný. Jenže vy máte pocit, že je ve vašich rukách, kdy pochopíte. To je omyl, váš vývoj je nastavený, bod B není přesný časový úsek, kdy odejdete z vašeho těla, ale je to, co se máte přesně naučit. A k tomu dolezete, ať chcete nebo nechcete. Když se bráníte, je to drsnější. Demoluje vám to tělo, když se za něj považujete. Ne, vaše tělo je iluzí. Bůh, kterým jste vy, si nastavil všechno konání a dění.

A teď pozor. Nikdo nemůže předběhnout nastavený čas pochopení, to nejde. Protože vy tu nejste sami a učíte se ve skupinách. A když třeba vaše skupina bude činit, dejme tomu, 10 lidí, plácnu, jste závislí na pochopení každého z vás. Nemůžete se posunout jeden bez druhého. Vy se vidíte v oddělenosti, což je iluzí. Například u mne v rodině se někdo bude bát o malé dítě, tak se bude dítěti pořád něco dít, protože rodič je zatahovaný do svého problému, který neumí. Až mu to dojde a přestane se bát, teprve se dítěti přestanou dít nehody. V ději jsou nastavené i jiné vztahy. To znamená, že dítě

třeba potom přestane dělat blbosti, které dělalo, aby se mu něco dělo. Tam jsou různé vazby, které nevnímáte.

Čím víc lidí, tím větší složka se pohybuje vývojem, všichni se prolínáte a jeden čeká na druhého a nikdo nesmí nikomu utéct. I ten poslední musí pochopit, aby se všichni mohli posunout. Vždy je přesně nastavené, kdy to máte všichni společně udělat. Jakmile byste vzali sami jako vaše jména do vlastních rukou svůj vývoj, byli byste nespokojení, tj. pod egoismem, čímž byste se zablokovali a zastavili byste se ve vývoji. Tak to pracuje.

Otázka: „Takže vlastním úsilím to zastavíme?“

Ivanka: Ano, úsilím ničeho nedosáhnete, plán osudu je daný. Jestliže máte pochopit, tak pochopíte. Když se chcete svojí vůlí posunout dál, už jste zablokovaní, protože chcete něco jiného, než je. Tam se to skutečně zasekne. Bod pochopení je průsečík pochopení všech lidí ve skupině a je daný. Proto nikdo nemůže utéct nikomu.

Někde jsem vyprávěla o jednom mladém muži, který ke mně nečekaně přišel. Víte moc dobře, že nemluvím na nikoho a nic nesbírám, pokud člověk neslyšel základní přednášky. Předloni na podzim se ozval telefon, to už byly přednášky venku, a volal mladý mužský hlas: „Dobrý den, já jsem XY a slyšel jsem od jedné ženy v nemocnici v Ústí, že byste mi mohla pomoci.“ Já říkám: „Slyšel jste základní přednášky?“ A on: „Žádné nepotřebuji slyšet. Všechno vím.“ Pro sebe jsem si říkala: „No dobře, uvidíme.“ Domluvili jsme se za nějaký čas a za pár týdnů přišel zvláštní človíček. Člověk by řekl, takové ošklivé káčátko. Zvláštní. Pozor, všechno je osud. Jestliže někdo dostane tělo, které bude nevýrazné, je vidět, že ten člověk se potřebuje přijmout. Vybral si takové tělo, protože je jeho úkolem přijmout i své tělo. Ukázalo se to, já jsem říkala: „Dobře, sáhnu si na zápisy, nic vám nebudu stahovat, abych viděla, co tam je.“ On mi říká: „Já jsem chtěl, abyste mi pomohla.“ Říkám: „Já právě potřebuji vědět, kde máte zádrhele, kde se ještě máte co učit. Pak vám všechno vysvětlím, je vidět, že jste ještě neviděl základní přednášky.“ A skutečně, nějakou situaci považoval za špatnou. Pravá noha byla uzavřená, přiznal se, že se narodil jako nechtěné dítě a rodiče ho nemilovali. Právě proto, jak vypadal. Vidíte, jak to bylo nastavené? Rodičům se zřejmě nelíbil. Nadřadit člověka si vybere přesně takové rodiče, aby se to přihodilo, protože si potřeboval prožít tyto věci.

On byl hodně dobrý, skutečně své rodiče přijal, ale situačně to nepřijal. Neznal podmínky, situace z jeho pohledu byla špatná, ale rodiče se naučil přijímat s tím, že ho nechtějí nebo nechtěli. Byla tam situační vztahovka, lítost a kritika, posuzování. Já jsem projela celý systém, řekla jsem mu to a on říkal: „No a jak mi pomůžete?“ - „Dlouho jsme si povídali a řekla jsem vám, jak máte opravit. Až opravíte, všechno se napraví a doladí.“ Říkám: „A teď mi řekněte, proč jste přišel?“ Dobře poslouchajte. Dva roky před tím, než přišel ke mně, si magicky neboli vlastní vůlí vybudil stahy pánevního dna hadí sílu. Hadí síla ví přesně, kdy má vyjet, to je váš nastavený vývoj, sám se posune. Ale vyjede jen tehdy, když je kanál volný a je v něm Bůh. Vyjede hladce rovně k Bohu, tak jak má. Jakmile to vzal do svých vlastních rukou jako mág a vlastním úsilím, stahy pánevního dna vybudil hadí sílu, ublížil si.

Nedělejte kundalini jogu. Nedělejte, ta není pro vás. Pokud máte bloky, někde je zúženina, hadí síla nemůže vyjet, projeví se úplně jinde a zdeformuje vám tělo. Nikdo pak neví, co to je, ti lidé můžou mít na těle boule. On neměl boule, ale od první čakry nahoru necítil nic. Mohl pohybovat tělem, ale ztratil chuť, všechno jídlo chutnalo jako bláto, slyšel průmyslové ruchy. Slyšel kameny, stromy, zvířata, vše s hlasitými ruchy, že se z toho mohl zbláznit. Vidíte, zasahoval do vývoje, proto ho to zastavilo. Byl z toho obrovsky zoufalý. Když má člověk sám problémy se svým hmotným tělem, už se dál nevyvíjí. Potřebuje se zregenerovat, to ho zastaví.

On mi říká: „Teď mi ale pomůžete?“ Říkám: „Ne, ne. Vy si pomůžete sám. Až opravíte, co jsem vám na jednotlivých čakrách řekla, což bude trvat přesně ten čas, kdy by vám dorostlo tělo do pochopení. V čase, kdy máte pochopit, se to samo narovná.“ Nepředběhnete svůj vývoj ani náhodou. Nic nemáte ve svých rukách. Vy totiž nejste lidé se jmény, jste Bůh, který si celý vývoj naplánoval. Jenom žijte, co se po vás chce, co se před vámi každý den objevuje. To je iluze.

Otázka: „Chtěla jsi nám říci o hadí síle, kterou jsi zažila minulý týden. V této náročné době se děje zmatek.“

Ivanka: Aha, to je pravda. Já jsem zapoměla, výborně, děkuji. Ano, minulý týden z úterka na středu mi vyjela hadí síla a já jsem viděla obrovské věci.

Moje mladší dcera má čisté čakry, opravdu čisté. Má neuvěřitelné zdravotní problémy. Obrovskou únavu, která postupovala velmi, velmi dlouho, několik let. Je z toho všeho úplně vyčerpaná. A vždycky říkala: „Prosím tě, můžeš se podívat? To není možné.“ Čakry byly čisté, to ano, ale byla za stínem. Nesměla jsem. Ivuška M. a Amálka ji jednou nakreslily, nad ní je 8 Archandělů, to je deštník, který jsem v životě neviděla. Bylo to takové podivné, zvláštní. Stěhovala se z Čech a potíže pořád postupovaly, což bylo také divné. A pak začaly problémy s tlakem na srdci, dala si prohlédnout srdce a zjistili, že srdce má zdravé, nikdo nevěděl, co se děje. Ano, v současnosti hodně lidí prožívá nemoci, se kterými si doktoři vůbec nevědí rady.

Když jsem jela do Chebu, stavila jsem se v Jirkově u úžasných lidí, Alenka dělá na psychiatrii, chechtala se a říkala: „Máš pravdu, já jsem nedávno byla na kardiologii, mám vývojové problémy se srdcem, najednou se mi srdce třese a má výpadky.“ Nechala se vyšetřit a doktor třesl očima: „Vy nežijete, ženská!“ Tam byla rovná čára. Doktoři nevědí, co se děje. Budou v tom mít zmatek, protože si nedokážou srovnat věci, co se dějí, když se budete přehazovat na jinou strukturu DNA.

Mé dceři se začala dokonce i rozhazovat štítná žláza, která odpovídá za energii organismu. Při dlouhodobé zátěži umí pár měsíců vydávat více energie do těla, ale pak najednou ne. Byla úplně hotová. Zjistili, že má minimálně 5 let celiakii, možná i víc. To je alergie na lepek, to znamená, že tělo odmítá lepek. Ano, lepek zalepuje vlastně tělo, klky ve střevě se zatáhnou a všechno co sníte, vyhodíte. Ona vlastně minimálně 5 let nejedla. Vypadá to, že i Francesku, které je 8 a půl, už porodila s celiakií.

A teď pozor. Nikdo v rodině to neměl a pořád mi chodily zvláštní myšlenky do hlavy, jak jí pomoci, ale nebrala jsem to a ona taky ne. Minulý týden jsme si povídaly. A

z úterka na středu najednou projel had (hadí síla). Přišla úžasná blaženost, já jsem se prolнула do jejího těla a viděla všechno tak, jak je. Celou noc se mnou někdo hovořil. A řekli mi mnoho věcí.

Zbytečně si to nekomplikujte. Řekli mi, že celiakie není nemoc. Země povýšila do 5D a my jsme skutečně prvkovou součástí planety. Mění se vám struktura DNA v rámci změn v celém úseku našeho Vesmíru, kde jsme. Jsme připraveni na jiný systém stravování a čeká nás dlouhověkost. Systém, který patřil do 3D, už vám činí potíže, budete mít najednou trávicí problémy. Uvědomila jsem si, že už je to pár let zpátky, jsem pořád nafouknutá jako balon. Dřív ne. Já miluji chleba. Mohu jíst jen suchý chleba posypaný solí nebo něčím namazaný, to je jedno. Také ráda vařím, ale chleba fakt miluji. Ale takové problémy jsem nikdy neměla. Vždycky jsem jako medicínal. Strašně nepříjemné.

Celiakie se začala objevovat před 20-25 lety nejdřív u dětí. Nyní už to mají i dospělí a začíná se to projevovat i u vás všech, aniž byste si to uvědomovali. Postupně si zařazujete do jídla bezlepkové věci na bázi kukuřice, rýže, zeleniny. Pomalu se vyhýbejte lepku, zmírňujte si trávicí problémy. Až se to překlene, skutečně potřebujete být jinak vyživováni. I vibrace máte vyšší. Existuje hodně nemocí, které ve skutečnosti nejsou nemocemi, jsou jenom reakcemi právě na vaše stravování. Například nemoc motýlích křídel postihuje kůži, která se otevírá a krvácí, to je také v souvislosti s těmito věcmi. Souvisí to navíc s karmou rodin, které mají takto nemocné děti nebo rodinné příslušníky. Nikdo neví, z čeho to je. Později se na vše přijde, ale teď ten systém vyžaduje velkou opatrnost.

Vyhýbejte se bílé mouce. Pozor, je někdy i v mléčných výrobcích, až budete nakupovat věci v potravinách, čtěte, co obsahují, vyhnete se všem problémům. Já jsem to napsala Petrušce a Péťa mi hned odepsala: „Mami, představ si, že se mi to nalilo do hlavy taky, ale říkala jsem si, že je to asi můj egoismus, že si to chci namluvit a není to tak.“ Říkám: „Ne, ne, ne, skutečně, jsem nestranná, znáš mě.“ Prodiskutovaly jsme to spolu a za dva dny volá: „Protože mám celiakii, všem mým třem dětem dělali testy a zjistili, že to mají taky.“ U dětí to není ještě rozvinuté, ale je to připravené. Ano.

Víte, všichni máte zdánlivě svá těla, kterými se pohybujete ve svém životě, jste fakt spojení, máte program, který vývojově patří k Zemi. To je skutečná realita. Takže vás na to chci upozornit, když už to bylo řečeno, měli byste to vědět.

Otázka: „Jak se zachovat, když na mě někdo zaútočí? Vím, že se nemám bránit útokem. Přijde mi to líto a rozbřečím se, co dělat v této situaci?“

Ivanka: Stačí, když útočícího člověka pozorujete. Nesmíte ho odmítnout. Vy ho odmítáte v lítosti, protože vám to dělá. Ne, tím si plánujete, že se vám to bude dít, protože to neumíte. Karma je odmítnutí a každá čakra má své podmínky. Někdo neumí jedničku, považuje druhého člověka za špatného, to budete umět. Někdo má vztahovky, to znamená, vadí mu to. Když pláčete, budete mít minimálně čtyřku (zablokovaná 4.čakra). Někdo zuří, neumí trojku. Každý si přinesete v plánu vašeho života, co potřebujete, a souvisí to i se znamením, ve kterém jste se narodili. Tam se plánuje to

nastavení a poučení. A když to neumíte, tak co? Musí pořád pokračovat učení. Tím nic nevyřešíte, když začnete bulet. Vyřešíte to tím, že zachováte v té chvíli klid. Druhý člověk na mě zaútočil a proč by mi to mělo vadit? On útočí, ale pozor, v té chvíli, kdy na mne útočí, já vím, že někdo bude útočit na něj. On si zapisuje tuto fázi vývoje do svého těla, někde v budoucnosti těla. Stačí jenom soucit. Soucítit, že ten člověk to dělá. Později vám to bude absolutně lhostejné, nastane stav klidu. Víte, když něco nechcete, všechno jakoby ztvdne a zachytí se to. Když vám to je jedno, proběhne to, netýká se vás to. Útočícího člověka to dostihne velmi rychle samo.

Já jsem tento stav nedávno zažila s jedním lékařem, s kterým spolupracuji. Víte, já 20 let nespím. Nyní se to všechno vyřešilo. Každý den jsem v sedm hodin ráno v laborce, odcházím odvézt práci, pracuji, dopoledne mám rychlovky, ty odevzdávám v jednu hodinu, v jednu hodinu naberu další práci a končím o půlnoci, někdy i později. Vzhledem k tomu, že nemám volné soboty a neděle, protože cestuji na přednášky a cesty jsou někdy dlouhé, nemohu si odpočinout, jak bych potřebovala. Cítila jsem, že nastal čas, kdy je zapotřebí skončit. Ale nechtěla jsem to lékařům říct. Já si říkala: „Nechám to projít. Uvidím, co se stane. Jestli Otec chce, abych si odpočinula, zařídí to.“ A začaly se dít věci.

To bylo velmi zvláštní, s tímto panem doktorem spolupracuji asi deset let. Lékaři si zvykli, že mají ráno v 7 hodin hotovou práci, přestože až v 18 hodin večer přinesou otisky. A už je přestalo zajímat, kdy to dělám. Pozor, technologie se nedá obejít, trvá dlouhé hodiny. Neřešila jsem to, já jsem to nedělala pro doktory, i když také, protože člověk pak nemusí chodit škemrat, kdy už to bude. Věděli, že ráno v 7 hodin řeknou pacientovi, že má hotovo. Usnadňovala jsem jim cestu a ráda. Dělala jsem to hlavně pro lidi, aby ráno měli nasazené zuby a nemuseli šišlat a jedli a mohli se usmívat. Mohli fungovat.

Můj italský zeť, pardon, že odbíhám, můj italský zeť, fungi jsou italsky houby. A když říkáme v češtině fungovat, on říká houbovat. /smích/ To jenom na rozesmání.

Aby mohli lidé houbovat, pro ně jsem celá léta dělala a nepamatovala jsem si, že by mě někdo chválil. A najednou se stala zvláštní věc. Mluvila jsem s Otcem: „Jestli chceš, abych si odpočinula, nějak to udělej. Já se nebudu angažovat.“ Pan doktor vždycky přiveze práci autem v jednu hodinu, šoupne mi ji do okénka a zavolá: „Paní Adamcová, jste tam?“ Když tam jsem, předáme si, když nejsem, napíše mi SMS, že mám práci na okénku. Tím to hasne. A najednou v šest hodin se ozvalo: „Paní Adamcová.“ Už jsem měla ten den vymodelováno všechno. V kyvetě spousta prací. On přijel dokonce v půl 7 večer. Já říkám: „Ale pane doktore, já už to nemohu udělat na ráno, protože mám v kyvetě všechno a už se to vaří. To by bylo zase další čekání a hodinu tvrdne otisk, to bych začala kdoví kdy. Už bych nešla spát vůbec.“ Najednou promluvila hladina Ega: „Vždyť je to jenom jedna korunka.“ Říkám: „Já vím, že je to jenom jedna korunka, ale uvědomte si, jak trvá jenom, než to ztvdne...Kdybyste mi zavolal před 10 minutami, počkala bych.“ A on: „Nemám čas vám volat.“- „Aha, bohužel, nebude to. A fakt to stihnu až zítra v jednu hodinu.“ A on: „Ne, ne, ne, když už, tak tedy v půl 12.“ Říkám: „Ale já mám zítra domluvenou rychlovku, čtyřčlenný most, ten pacient si kvůli tomu vzal dovolenou. Já to nestihnu, přijďte až na jednu.“ A jeho Ego začalo útočit. Pozor,

když už to vnímáte takto, vás se to nedotkne, jen jsem viděla, jak to Ego zuří a chce to mít podle sebe a Adamcová mu to nechce udělat. Prohlížela jsem si ho a říkám: „Víte co, pane doktore? Dá se to dobře vyřešit. Buď si pacient hodinu počká, když chce mít jedničku hotovou /protože bylo úterý a pacient by pak musel přijít až ve čtvrtek/, když ne, přijde ve čtvrtek.“ Na to už neměl co říct a odešel.

Druhý den se mi podařilo ten velký můstek udělat asi na dvanáctou. Všechno jsem odnesla i korunku. Za týden se děly další věci. Najednou zase další problém. Opět s tím človíčkem, pak mi další týden udělal zase něco. Bylo vidět, jak se brání, abych já ty práce dělala na odpoledne. Říkám mu: „Pane doktore, poslyšte, já v noci nespím, je mi 54, už jsem stará. Už nevydržím to, co kdysi dávno.“ Optimismus je v tom, že si člověk řekne: „Dobře, 10 let jsem se nemusel dohadovat. Ráno to bylo. Teď za odměnu já povolím do jedné hodiny odpoledne, protože to, co naberu v jednu hodinu, udělám vždycky na ráno. Ale to, co je později v šest, budu dělat ráno a pak tam půjdu.“ To je soucítění. Ne, zkrátka, ne. Najednou přišla práce zase v 6 hodin večer, to je začarované, pak se to děje samo. Byl to sedmičlenný můstek a na čtyřech zevních pilířích byly bubliny, s tím nešlo nic dělat. Bylo 7 hodin večer a říkám si: „To já ti tedy dneska neudělám. Nejde to. To by nenasadil vůbec.“ Schovala jsem model, aby viděl, že to nešlo udělat.

Druhý den, to nikdy nezapomenu, mi přišla v 9 hodin kontrola z hygieny a ráno v 8 jsem odvážela auto na opravu. Hned ráno jsem napsala panu doktorovi: „Pane doktore, můstek nebylo možné udělat, v jednu hodinu vám přinesu ten model, to vůbec není možné. Prosím vás, vezměte nový otisk, ale můžu vám to udělat až odpoledne po jedné hodině, dopoledne mám kontrolu z hygieny a vezu auto do opravny. Bohužel, pacient si musí počkat do druhého dne do rána.“ Nikdy to nedělám. Ostatní laborky dělají můstek až za týden. Kdo je od fochu, může si ověřit, že to skutečně trvá dlouho. V jednu hodinu přijdu v domnění, že otisk bude připravený, a tam stál rudý Bůh pomsty. Začal řvát, já měla pocit, že mi vlají vlasy. /smích/ Ale necítila jsem vůbec nic. Jen jsem cítila, jak jeho Ego zuří, Božství v něm jsem vnímala jako sama sebe. On křičel, křičel, křičel. Já říkám: „Pane doktore, vždyť jsem vám napsala.“ Kdybyste mi zavolala, vrátil bych se a mohl jsem to opravit. To musíte!“ Říkám: „Nemusím. Poslyšte, celá léta vám všechny věci dělám na ráno, ale fakt to nešlo udělat. Já jsem nemohla tušit, že jste ještě schopný se vrátit, až to za hodinu sundám, to nejde, to bych nešla spát vůbec.“ On: „Já vám to vozím večer a jsem tady od rána.“ „Vidíte, pane doktore, ale já mám ještě další směnu až do půlnoci.“ A on mi na to řekl úžasnou větu: „To je vaše věc.“

Říkám: „Ano, to je pravda, právě, že je to moje věc, jestli chci na to přistoupit nebo ne. Já už nechci. Mám za 6 let nástup do důchodu a nebudu už dělat každý den od rána až do půlnoci.“ Jeho Ego nemohlo vůbec nic dělat. Já jsem jenom klidně mluvila, klidně jsem odpovídala, jenom jsem řešila. On říká: „Tak víte co, já to budu dávat jinam do laborky.“ - „Ano, budu ráda, když vám to děvčata na ráno udělají.“ Pozor, ony končí ve 4, nebydlí v laborce, já mám laborku ve svém domě. „Když vám to děvčata udělají, já se nehádám. Tady jde o pacienta, hlavně, že to bude. Já s tím souhlasím.“ Ego bylo najednou pryč. Kdybych byla egoistická, bála bych se, že o práci přijdu. Nejsem, nic se mnou nelomcuje. Říkám: „Ano, mám radost, jestliže vám to holky udělají, budu ráda.“

Navíc mám práci o 200,-Kč levnější, protože neplatím žádný pronájem, pracuji doma. On byl najednou menší a menší, jako by se schlipoval, ono to pracovalo. Řekla jsem si, že mu pomůžu: „Pane doktore, domluvíme se, jo? Buď budete mít práci připravenou v jednu hodinu a jako všichni ostatní ji budete mít na ráno. Pokud to chcete mít hotové ráno a budete mít otisky až odpoledne, domluvte si to dole. A když vám to tam nikdo neudělá, přivezte to mně, ale budete to mít až v jednu hodinu odpoledne.“ A on: „Tak jo.“ A bylo vymalováno.

Víte, nemusíte křičet, nemusíte plakat. Nemusíte dělat nic. Jenom logicky odpovídat s láskou ke všem zúčastněným. Ten člověk by měl být skutečně rád, že léta to nemusel řešit, a nyní by se měl smířit s další příjemnou variantou i ta jedna hodina odpoledne je výborná. Až na vás někdo bude křičet, není to ten člověk, je to jeho Ego. Je zbytečné plakat, tím to nevyřešíte. Naopak si to zkomplikujete. Až přestanete plakat, přestanou vám to lidi dělat. Protože i kdyby vám to udělali, bude vám to stejně jedno. To není nikdy v druhém člověku nebo v té situaci, to je ve vás. Protože to nechcete přijmout. Tak to přijměte.

Otázka: „Často mám strach o někoho nebo z něčeho. Snažím se s tím bojovat, ale často se mi nedaří.“

Ivanka: Nemusíte s tím bojovat. Bojem nic nikdy nezvládnete. Uvědomte si, že ten, kdo vám strach podsouvá, je hladina egoismu. Ta vám podsune strach. Musela jste to někde vidět. To znamená, někde v dětství se o vás někdo bál. Někdo v okolí to dělal, třeba maminka, babička. Ne. Já jsem vždycky věděla, mám děti, ano, může se jim něco stát. Když je naučíte, aby neútočily na svět, nic se jim nestane. A jestli se jim má něco stát, je to v plánu, je to jejich osud, který je nastavený, já to musím stejně respektovat. Ale hlavně, vy jim běžně lidsky můžete vysvětlit, co mají dělat, co nemají dělat, čeho by se měly vyvarovat, a pak je skutečně odevzdejte Otci, jejich programu vývoje. Když přijde strach z hladiny egoismu, takový ten pocit, nával strachu, řekněte si: „Ještě se nic nestalo. Až se stane, budu to řešit.“ To byste se mohli bát celý život od rána až do večera. A byli byste z toho obrovsky nešťastní. To je zbytečné. Nevyřešíte nic. Už jsem vám dneska jednou řekla, že máte řešit jen to, co se vyřešit dá. Řešte věci, až se stanou. V klidu. Věřte mi, to je nejlepší, co můžete dělat.

Vyprávěla jsem vám příběh, kdy Ego podsouvá různé věci. Já jsem měla malé děti, dluhy, byla jsem samoživitelka. A jednou vlezu do auta, protože jsem potřebovala rychle dojet pro práci a najednou místo toho, aby moje ruce nastartovaly, otočily se ke mně, cítila jsem, kdo to udělal. Ano, někdy jde tělo jinam, než potřebuji. Říkám si: „Co blbneš?“ /smích/ Je to zázračné, opravdu. Připomeňte mi, budu vám vyprávět příběh, který se mi stal asi před rokem na Václaváku. Nicméně, ruce se mi otočily a ozval se hlas té strašící hladiny. Říká: „Co když si zlomíš ruku? Chcípnete hlady. Přijdeš o práci, nebudeš moct pracovat, nebudeš platit leasing, přijdeš o přístroje, to bude v Prčicích.“ Já jsem koukala na své ruce a ozvalo se: „Nebo si zlomíš nohu. Nebudeš moct rozvážet autem. Dopadne to úplně stejně.“ Usmála jsem se beze strachu na svoji ruku a říkám: „Ještě se to nestalo. Až se to stane, budu to řešit.“

Uvědomte si, co to je strach. Strach je iluze, de facto neexistuje. Přítomnost Boha, jediná reálná existence je spokojenost s původní vůlí Boha neboli programem, osudem. Všechno, co máte zažít, zažijete. Jestliže přijde strach, hladina Ega vás chce vyděsit a mít vás pod kontrolou, tak vám něco předhodí, o co byste se báli. Ať je to dítě nebo práce, to je jedno. Přesně to, čeho se bojíte, na to vás nasměruje, to vám ukáže. Vzpomeňte si na Harryho Pottera. Přesně to bylo ve třetím díle ukázané. Jestliže se chytíte, má vás. Už vás drží a demoluje. Strach se stále zvětšuje, sami si to tvoříte. Strach je nespokojenost neboli egoismus oddělené bytosti, která něco nechce. Slyšíte to? Je jedno, jestli chtít ano nebo chtít ne. To je vaše vůle, kterou prosazujete. Jestli se to má stát, tak se to stane. Tečka. Strach je v budoucnosti a je to nespokojenost, dvojnásobný egoismus. Až se něco stane, budu to řešit. Když mu tak odpovíte, on ztichne.

Když to přijde za nějaký čas nečekaně, nenechte se zlomit. To je nesmysl. Copak strach můžete vyřešit? Je nekonečný, dokud to nepochopíte. Máte přece mozek, dostali jste obrovský dar. Popřemýšlejte si o tom někde v klidu. Udělejte si čaj, zapalte si svíčku. Dojde vám, že to nikdy nemůžete vyřešit. Vyřešíte to tím, že si uvědomíte, jaký je to nesmysl.

Otázka: „Jak si pomoci po ozařování léčby rakoviny, aby se znovu nevrátila? Jedná se o rakovinu jazyka.“

Ivanka: To je v komunikační úrovni. Každá rakovina je v minulosti prožitek nenávisti, zášti k někomu. V tomto případě se to týká komunikační úrovně. Stačí myšlenka nenávisti k někomu vyslaná, komunikační prožitek třeba i v hlavě. Někdy to skutečně prožijete směrem k někomu, aniž byste si to uvědomili, seknete jazykem. Nedělat to, omluvit se. Vždyť víte, že všechno, co existuje, jste vy sami. Jestliže vyšlete na někoho jazykem nějakou zášť, vznášíte to sami k sobě. Naopak, vy byste měli láskyplně mluvit ke všem lidem a bytostem na světě. Ať dělají, co dělají. Já jsem také láskyplně mluvila k panu doktorovi, když na mě křičel. /smích/ Mluvím na nitro druhého člověka, na skutečnou realitu. Jeho Ego přehlížím, to není on. Nemůže za to, neví to, nechá se unést chtěním něčeho, co zrovna není. Proč se na něj budu zlobit? A pozor, ten doktor byl druhý den jiný. Pokukoval od křesla, kde měl pacienta a třeštil oči, že se usmívám a nejsem našťvaná nebo nafrněná.

Předtím mi udělal ještě jednu věc. Odmítal mi udělat jednu práci, já jsem mu vysvětlovala, jak to jde lehce, nakonec to udělal. Je mu asi 35, je to krásný člověk a milý, usměvavý, ale tvrdohlavý. Jak nechtěl, najednou říká: „Tak to tedy nevím, jestli jsem hloupý já nebo...“ A teď se zarazil. Já jsem se začala smát. On se zarazil, protože si myslel, že se naseru a vynadám mu. Začala jsem se smát a říkám: „Vy nebo já, jiná možnost tady není.“ /smích/ Tím, že jsem to přehodila na ten smích, udělal, co jsem potřebovala, a já si pro to přišla. Jakmile by tam byl odsudek, odpor, byl by z toho hrozný spor. To zvládnete, to nic není.

Otázka: „Prosím o radu. Rozhoduji se mezi dvěma partnery. Jak poznat, který je ten pravý?“

Ivanka: Pamatujte si, pravý je vždycky ten, kterého si nakonec vyberete. /Smích/ Protože s ním musíte prožít ještě to, co neumíte. Vždy to pokračuje. Nikdy člověk nemůže udělat chybu. Pokud není ještě něco vygumováno, přijde nápor. Opravdu to nemá smysl řešit.

Člověk nemůže, a teď pozor, jsem sprosták, sedět jednou prdelí na dvou židlích. To nejde. A sedět někde musíte. Nemá smysl přebírat, skutečně, člověk přebere, tím víc se jakoby ponoří. Vy víte, že toho člověka milujete, vážíte si ho pro něco.

Lidé lásku považují za zvláštní věc. Všimli jste si někdy, jak se chovají? Potkáte člověka, zamilujete se do něj, to je vstup do učení. V tu ránu, jak se zamilujete, na něm vidíte miliony chyb. A chcete druhého člověka měnit, proti jeho chybám bojujete, okrajujete ho nenápadně. Nakonec na něm nezbyde ani nit suchá, najednou jeho dobré stránky nevidíte. Správná božská láska je, že člověka milujete pro jeho dobré vlastnosti, ty jsou pořád stejné, pro které jste se zamilovali. Když to budete dělat, on se najednou začne měnit, protože bude cítit, že ho milujete. A začne sám pracovat na svých negativních vlastnostech, aby je odboural, protože si váží toho, že oceníte kladné stránky a nebojujete proti němu. To je nejlepší postup, jak změnit člověka. Jinak to je, jako když si koupíte domů nějakou sošku, a pak jí začnete ulamovat uši a jinak malovat. Boj proti něčemu je nesmysl.

Do vztahu se chodíme učit, máme se vedle partnera změnit. Ne prosazovat svoji vůli a koukat, jak vypadá. Máme ho v osudu nastaveného právě proto, abychom na sobě zapracovali. Je to velice důmyslné.

Otázka: „V poslední době se mi zdají sny, kde jsou hadi.“ Výborně. „V reálu s nimi žiji, mám je 2 metry od domu na zahrádce. Zatím jsem všechna setkání vytušila, vždy vše proběhlo bez uštknutí. Co znamenají sny, kde je had, konkrétně zmije? Poslední dobou mi to připadá, jako kdyby mne to mělo vyděsit. Takové pokoušení.“

Ivanka: Někdy je to příprava na hadí sílu, když se má hnout. Nebojte se toho, je to obrovsky krásná energie. Had je v současnosti v duchovním světě symbol egoismu a bylo řečeno, že čisté znamení rozdrtilo hlavu hada. Já vás učím, varuji vás před egoistickou hladinou, která je iluzorní. A jde to, část lidstva pochopí. To je strašně důležité. Já se nadšeně s hady nekamarádím, hadí sílu uznávám, nicméně mám tam rezervu a čeká mě úžasný červenec, už se na něj těším.

Moje starší dcera koupila podobný statek jako Slunečnice, malý zámeček Chamblard na jihu Francie. A jedu jí tam pomáhat. Musíme udělat, co jsme schopni. Zrovna se dělá střecha, budou se dělat okna, jedu na 3 týdny pracovat. Těším se na to. Nicméně moje dcera říká: „Mami, přivez si holínky a spacák.“ Říkám: „Proč holínky?“. Ona: „Tam je zmijí.“ Říkám: „Cože? Co kluci?“ Ona: „Oni mají taky holínky, neboj.“ /Smích/ Nejbližší nemocnice je asi 30 km. Nejbližší stavení je 6 km a vesnice má kolem 300 lidí, to je všechno. Je to pustina, málo známá oblast Francie. Vedle na statku mají velice starého správce, pán už to bude předávat. A říkal: „Minulí majitelé to řešili tím, že si koupili páva.“ Říkám: „Ty vole, nemáš ani záchod ani vodu a budeme mít páva.“ - „Jo,

jo, jo, on honí zmije, vyhýbají se mu.“ Je to vysledované předchozími generacemi. Ale hned nás upozornil na to, než si koupíme páva, musíme stlouct kurník, aby měl kde spát, jinak nám ho sežere liška. Už se těším. Jestli tam jsou nastavené zmije, mám s nimi něco prožít. Lucinka už se s nějakou setkala, říkala, že nedávno byla na záchodě v lese, a když měla napůl stažené kalhoty, zvedala se před ní zmije. Říkala: „Mami, já jsem bez kalhot vystartovala rychle pryč.“ Říkám: „No, to mě čekají krásné chvíle.“ Tak jo.

Víte, čeho se člověk bojí, to si k sobě přitahuje. Mohu vám říct historku od mého muže z Ameriky, znal jednu zpěvačku operní nebo operetní, to přesně nevím, a ta se obrovsky bála pavouků. Když měl orchestr připravenou předeheru a měla nastoupit, uprostřed vchodu na jeviště visel pavouk na pavučině a museli hrát o x taktů víc, než tam vběhla. A říkala, že chodila na terapie, aby se strachu zbavila. Pak to přestalo. V životě tam nikdo předtím pavouka neviděl, když ona měla vběhnout na scénu, byl tam pavouk.

U mě to fungovalo s pavouky stejně. Bydlím v suterénu. Jakmile jsem je začala respektovat, zmizeli mi ze života. Ale Petruška vidí pavouka, kdykoli přijedou. V noci jsem pro ně jela na letiště, byla těhotná s Francí, přijeli jsme v jedenáct a najednou před ní obrovský pavouk. A ona: „No mami, ty máš tady takové pavouky.“ Říkám: „Pěťo, oni tady nejsou, dokud nepřijedeš.“ Přesně to je nastartované na toho člověka.

Otázka: „Prosím, přes rok se budím ve 2:30. Jak to mohu zlepšit?“

Ivanka: Jé, já jsem se takhle budila, to byla taky přča, v jednu hodinu v noci. A bylo třeba 1:01, 12:59, 1:00 a trvalo to dlouho. Zajímavé. Většinou když jdu spát, kouknu se na hodiny a je 22:22, 22:23, až se chechtám, jak se přesně trefím. Je pravda, že někdy se stává mezi jednou a třetí hodinou, chodí šůry bytosti. Oni říkají, že je největší klid, ruší je myšlenkové procesy lidí. Kdybyste viděli svět z hladiny astrálu, což už možná někdo vidíte, z každého domu jdou nahoru takové šňůry, to jsou pupeční šňůry. Když spíte, vlastně nejste, tělo jakoby opouštíte, jdete si řešit jiné věci, vy tak blikáte, bliknutí-rozsvícení je, když se nalijete do těla a zhasnutí je, když si odskočíte. A největší informační kanál funguje v podvědomí mezi jednou a třetí hodinou, tehdy do sebe dostáváte intuitivně nejvíc informací. Je možné, že se u vás něco připravuje. Já jsem to měla asi rok a půl, pak to najednou přestalo. Neřešte to. Když se na to zaměříte, jdete spát s tím, že se v jednu vzbudíte, fakt se vzbudíte.

Mám zajímavou věc, která se mi děje, každý den vstávám jinak. Každý den chodím jinak na polikliniku, někdy v 6:00, někdy v 6:30, někdy můžu ve čtvrt na osm. Pokaždé pacient přijde jindy u jiného doktora a zajímavé je, že já se vzbudím vždycky 10 minut před tím, než zazvoní budík. Pokaždé je to jiný čas, ale vždy to je 9-10 minut před budíkem. Jako kdybych v sobě měla budík, když potřebuji vstát. To jsou věci, já bych to neřešila. Zapomeňte na to, zastaví se to, mně se to tedy zastavilo.

Otázka: „Zemřel otec a jeho dceři se má narodit v září miminko. Je možné, aby to byla jeho Duše? Zemřel v červenci 2012.“

Ivanka: Je pravda, že v této době se lidé hodně rychle vrací. Ale rychle je třeba i 10 let. Někdy se vrací i do roku, dvou i pěti let, to se stává. Můj tatínek, který byl mým tatínkem v současném životě, zemřel před 21 lety a teď už ho nosí nějaká žena. Už se chystá sem. Jenom jsem tuto informaci dostala. Nevím, kdo to je ani mě to nezajímá. Já jsem vždycky lidi brala jako jednu velikou rodinu. To je skutečná realita. Uvědomte si, že můžete na ulici klidně potkat někoho, kdo byl vaším otcem. Pamatuji se, jak jsem to jednou vysvětlovala našemu Giovánkovi. A on říká: „Mami /ve francouzštině mami=babi/, jak to, že všechny lidi považuješ za dobré?“ Říkám: „Podívej se, všichni lidi mají stejný základ nitra. A to, co v nich bouří, bys měl přehlížet, protože když to odsuzuješ nebo ti to vadí, odmítáš je, a tehdy vlastně také bouříš. Nechováš se správně. A pamatuj si, všechny lidi mohou považovat za své příbuzné, ono to tak vlastně je. Lepší je mít všechno vyřízené s druhými lidmi na světě. Když ti třeba vadí soused, který ti něco dělá na zahradě, v příštím životě se narodíš jako jeho tatínek nebo syn, abys s ním byl v úzkém styku a naučil se ho respektovat. Je lepší už jakoby preventivně se ke všem lidem chovat stejně, abys tomu trošku ulevil. Když jsi schopen to pochopit, to už je velký pokrok. Odmítáním čehokoliv si zbytečně komplikuješ život.“

Ano, můžete potkávat někoho na ulici, kdo byl kdysi vaším blízkým. Dnes už v rodině třeba není, protože už jste si spolu všechno vyřešili. Nepřivlastňujte si lidi, které máte dneska doma, nechtějte jim utéct, učení s nimi máte nastavené v osudu. To si pište, tomu neutečete. Většinou je to v rodinách nebo někde blízko vás, abyste se nemohli učení vyhnout. Je to velmi důležité a je to dobře. Věřte mi, že je to dobře.

Jé, my jsme skončili. Já nevím, kolik je hodin. Teď je šest? Ano. Páni. No není magie úžasná věc. /smích/ Takže, já vám děkuji. Byli jste báječní.

„Ještě moment“, říká nějaký hlas. „Václavák.“

Aaaa. Tak jo. Ještě historka o Václaváku, pak už se rozloučíme. Víte, když jste pokorní a je vám všechno „jedno“, v dobrém slova smyslu, dostanete všechno, co potřebujete. Dostanete to skutečně shora. Jezdím s těmito šperky, všechno si vedu přesně, aby nebyl nikde žádný zádrhel. Když Petruška šperky přiveze nebo pošle poštou, vezu je opuncovat na puncovní úřad. Puncuje se zboží nad 3 gramy. Náušnice ne, jen ty velikánské a všechny věci, které jsou dražší. Vždycky to tam odvezu, a protože mám laborku a spoustu věcí, řeším to většinou v pondělí ráno, to ještě není práce v laborce, kterou potřebuji stihnout. A teď si vezměte, puncovní úřad má otevřeno od osmi a ještě trvá, než to udělají. Kdyby mi to nestihli udělat, jsem v háji a musím tam jet podruhé dalších 200 km. Vy jezdíte, takže víte, co to asi znamená. Většinou se mi to podařilo. Paní, která tam sedí u telefonu a zařizuje to, je úžasně přísná žena. Vždycky mi říká: „Paní Adamcová, jasně, my vám to uděláme.“ Dá mi lísteček a já jdu na hodinu, na dvě do města. Chtěla jsem těm hodným děvčatům vždycky něco koupit. Třeba jim koupím kafe, protože jsou opravdu ochotné, ušetří mi spoustu času a námahy. Šla jsem do Billy nebo do nějakého podobného obchodu a koupila jsem kávu za všechny peníze, které jsem měla v peněžence. Přesně mi stačily. A v duchu jsem si říkala: „Teď už mi nezbyde na kafe.“ Na to, které jsem si chtěla dát já. Miluji latté, chodím na ně k Odkolkovi dolů na Můstek. Pak jsem si řekla: „No tak nebude kafe, no Bože, se nezblázním.“ A jak jsem to řekla, ozvalo se: „Dostaneš ho.“ Zbystřila jsem.

Byla jsem na pravé straně Václaváku, šla jsem z kopce dolů z obchodáku a chtěla jsem jít rovně po té pravé straně, a pak jít na úřad, protože paní mi už volala, že bych to mohla za 20 minut mít. A najednou moje tělo udělalo vlevo v bok a šla jsem přes zebru na druhou stranu. Byla jsem vyděšená, to nebylo moje rozhodnutí. Najednou mi došlo, že mě Nadjá vede, ale kam mě to vede? Na druhé straně jsem zase udělala vpravo v bok a šla jsem po druhém chodníku směrem dolů. A teď pozor, já mám příbuzného v Praze, kterého považuji za svého bratra, to je také historika neuvěřitelná. Ale k té už se dneska nedostaneme, někdy příště. On je starší a na Václaváku tenkrát měl ještě byt. Jestli to znáte, dole je Baťa, a pak je přes 4 domy průchod, visí tam koníček a je tam čajovna U koníčka. U té čajovny byl vchod dovnitř a v prvním patře měl byt. Přicházím k tomu místu, kde je vchod U koníčka a najednou vidím mého bratrance s jeho ženou. Setkali jsme se těsně před vchodem do jejich dvora a třesli na sebe oči, říkám: „Co tu děláte?“ A oni: „Co tu děláš? My dneska jedeme do Krkonoš za známou, tak jsme se stavili ve schránce, jestli nepřišla nějaká pošta. To je super, my tě zveme na kafe.“ A bylo to, tak se to dělá. /Smích/

Kdyby člověk bědoval, že nemá kafe, nic by nedostal. Smiřte se s tím a vše dostanete. Já vám přeji tvorbu 5D. Buďte spokojení. Dívejte se vždycky na to, co máte. Nedívejte se na to, co nemáte. Tak si vytváříte svoje deficity, které vás strhávají do zbytečného utrpení. A přeji vám, aby se vám dařilo. Abyste si zase z dnešního sezení odnesli něco dalšího. To pochopení je hrozně důležité. Amen.